Barbara Cartland

O tipă fermecată

1

Trenul încetini în gară. Grăsanul de pe bancheta de vizavi îşi adună bagajele şi cu multe pufnituri şi icnete coborî din compartiment, trântind uşa în urma lui.

Sally rămase singură. Sări în picioare, îşi ridică mâinile deasupra capului şi îşi slăbi şireturile de la încălţări. Apoi, îngenunche pe banchetă şi se privi în oglinjoara de pe peretele compartimentului.

— Mă întreb ce va spune Lynn despre mine, spuse ea cu voce tare şi începu să se întrebe când se uitase oare ultima dată într-o oglindă cu atenţie şi simţ critic. La fermă nu părea să existe niciodată timp pentru nimic.

Trebuia să se scoale repede şi să alerge pe scări, după o toaletă sumară, ca să ajute la pregătirea micului dejun. După aceea mai era de spălat, de făcut curăţenie în camere, de făcut paturile, de scos cenuşa din sobe, de văzut de animale. Trebuiau întâmpinaţi noii vizitatori şi amatorii de aer curat, de adunat ouăle din cuibare, de făcut meniul pentru gustare, de dus legumele în casă.

La asta se adăugau o mie de alte treburi mărunte care trebuiau începute sau terminate. Ba, în tot acest timp, trebuia să fie mereu veselă şi drăguţă cu oaspeţii care puneau în continuu întrebări.

Mătuşa Amy credea că animalele şi viaţa la ţară erau cea mai bună cură pentru nervii greu puşi la încercare. Şi-şi dăduse singură dreptate, nu numai o dată, ci de sute de ori, de când

deschisese Mythrodd Farm ca pe o casă de odihnă şi un adăpost pentru cei care suferiseră în urma războiului. Dintotdeauna o femeie foarte hotărâtă, ea nu lăsase nimic să-i stea în cale din momentul în care îi venise pentru prima dată în minte ideea. La puţină vreme după Bătălia pentru Anglia, cumpărase Mythrodd Farm după câteva săptămâni de căutări, declarând-o perfectă pentru scopul căruia voia s-o destineze.

Se găsea în minunatul, rusticul ţinut muntos din Wales, cam la cinci mile de mare; casa, încăpătoare şi solidă, fusese parţial modernizată, astfel că erau băi, chiuvete în toate camerele şi un sistem excelent de încălzire a apei, cu toate că nu era introdusă electricitatea şi nici gaz pentru iluminat. Una dintre misiunile fetei era să aprindă demodatele lămpi cu gaz de cum se lăsa întunericul.

Lui Sally îi fusese tare teamă că mătuşa ei o va trimite undeva departe la şcoală, când proiectul fermei prinsese contur. Din fericire, în sat stătea o profesoară pensionară, cu o viaţă întreagă de experienţă pedagogică, şi Sally învăţase cu ea. Educaţia ei fusese simţitor îmbunătăţită şi de contactul cu diversele şi multele persoane care veniseră la fermă - femei cărora războiul le răpise soţii sau copiii, bărbaţi care, după operaţii grele, nu mai aveau unde să se ducă pentru că locuinţele şi familiile lor pieriseră, copii rămaşi orfani sau marcaţi .nervos după înspăimântătoarea experienţă a morţii picate din cer.

Mătuşa Amy luase legătura cu numeroase organizaţii care îi recomandau persoane în situaţii dificile, dar nu primise niciodată pe nimeni fără un interviu personal, iar selecţia finală era în întregime în mâinile ei.

Sally se întrebase adesea, când vedea scrisorile adresate mătuşii ei, cum de putea aceasta să refuze cele mai multe dintre

cazurile disperate: dar mătuşa Amy, metodică în tot ceea ce întreprindea, avea un anume plan de selecţie, de la care nu se abătuse niciodată. Femeile erau mereu majoritare, dar niciodată mai multe de opt în acelaşi timp, trei sau patru domni în vârstă, care să-şi ţină unul altuia companie, şi acelaşi număr de copii, de obicei băieţi, care erau electrizaţi de activitatea de la fermă şi mergeau iute pe calea însănătoşirii şi refacerii.

Dar oricât de mult ar fi ajutat oaspeţii la treburile fermei sau în casă, era întotdeauna enorm de lucru şi când Sally mergea în sfârşit la culcare, îi era îngrozitor de greu să se silească să-şi termine toaleta înainte de a adormi; şi când, în fine, capul îi atingea perna, nu mai avea timp pentru gânduri, ci cădea imediat într-un somn de plumb, fără vise, din care se trezea mereu cu senzaţia că dimineaţa venea mult prea repede.

Nu, nu avusese timp să se gândească la toalete sau la propriul ei aspect, mai puţin, desigur, la lucrurile legate de curăţenie şi o pieptănătură cât mai sobră, la care mătuşa Amy n-ar fi făcut nici un rabat.

Părul îţi este în dezordine Sally, spunea ea din când în când. Sau: „ar fi mai bine să-ţi schimbi bluza înainte de ceai şi s-o speli după cină."

Uneori, Sally mergea în sat pentru lecţii şi văzuse fetele de vârsta ei îmbrăcate în haine bine croite din tweed sau în paltoane frumos colorate şi şi-ar fi dorit ca mătuşa Amy să-i cumpere şi ei ceve la fel; dar ştia foarte bine că va purta, an după an - iarna o haină de tweed închis şi un taior de o indescriptibilă nuanţă bej, iar pentru vară câteva rochii simple din bumbac şi poate un şal maro peste ele când se îngemănau anotimpurile.

Nu realizase cu adevărat platitudinea ţinutei ei pentru că avusese multe altele la care să se gândească, dar acum, privin-

du-şi propria imagine, era îngrijorată. Ce o să spună Lynn? Sally şi-o aminti pe Lynn, cu faţa ei frumoasă şi expresivă, cu hainele ei elegante, cu parfumul subtil care se simţea la cea mai mică mişcare a ei. Ultima oară când o văzuse, Lynn îi prinsese bărbia între degete şi o întorsese spre ea.

— Eşti frumuşică, drăguţa mea, spuse ea, şi ai să te faci şi mai şi. Sunt fericită, extraordinar de fericită, pentru că nu puteai să fii fiica mea dacă erai banală.

După care Lynn râse, cu acel râs care suna ca un clopoţel de argint, care te făcea să râzi şi tu şi care nu te lăsa niciodată lămurit dacă vorbise serios sau nu.

Dar inima lui Sally bătuse mai repede. Era oare drăguţă? Nu crezuse niciodată. Lynn era drăguţă - nu, frumoasă- cu faţa ei întunecată, în formă de inimioară şi cu ochi misterioşi. Sally îşi privise proprii obraji rotunzi, ochii albaştri şi părul blond şi se simţise tare banală. Ori, dacă Lynn zisese că era drăguţă, aşa trebuia să fie. Dar asta era cu cinci ani în urmă. Ce va gândi Lynn acum?

Sally se privi şi iar se privi în oglindă şi brusc îşi scoase pălărioara de pe cap, lăsând-o să cadă pe canapea. Asta era de vină - convenţionala, demodata, ponosita pălărie maro care îi ascundea fruntea. Acum putea să-şi vadă părul, prins strâns la spate într-un coc micuţ pe ceafă.

Mătuşa Amy dispreţuia părul scurt. „De ce vor oare fetele să-i maimuţărească pe bărbaţi?" spunea ea cu o voce care lăsa să se înţeleagă că, oricum, bărbaţii erau consideraţi creaturi inferioare. Şi astfel Sally nu avusese niciodată voie să-şi tundă părul scurt; dar simţise că poate era din pricina faptului că, dacă mătuşa Amy îşi permitea vreo vanitate, ceea ce era greu de crezut, ar fi fost pentru părul ei. Deşi neinteresant din punctul de vedere al culorii şi deja grizonat la tâmple, era suficient de lung,

lui cei şaizeci de ani ai mătuşii, încât aceasta se putea aşeza pe el. Când era în toane bune, mătuşa Amy menţiona cu mândrie acest fapt, cu toate că era dificil de bănuit că era aşa pentru că îl strângea într-un coc mare care îi străjuia în vîrful capului ca un fel de aură.

De mai multe ori Sally îi sugerase că părul ei, care nu creştea mai lung de umăr, trebuia tuns scurt, dar mătuşa Amy refuzase să-i dea voie şi insistase să-l prindă strâns la spate în coc.

Dar acum, Sally îşi scoase agrafele şi-l lăsă să-i cadă pe umeri. Se aşeză singur ca şi cum, sătul de prizonierat şi constrângere, îşi sărbătorea eliberarea. Era ondulat şi de la viaţa petrecută în aer liber de stăpâna lui, prinsese o patină argintie de la razele soarelui.

Se urcă pe banchetă să-şi ia valiza şi, deschizând-o, cotrobăi prin ea până găsi o perie de păr. Împotrivindu-se mişcării trenului, îşi perie părul până când acesta se încărcă de electricitate şi începu să pârâie la atingerea periei. Arăta cu siguranţă mai bine, dar intuiţia îi spunea că Lynn va fi mai încântată când va fi tunsă şi coafată.

La hainele ei, de culoarea inevitabilului bej, nici nu îndrăznea să se gândească, dar, cu siguranţă că Lynn cunoscând-o pe mătuşa Amy, nu se va aştepta să o vadă altfel decât demodată.

Sally oftă. Cum îşi mai putea îmbunătăţi înfăţişarea? Uitându-se peste umăr, ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă pe cineva privind- o dezaprobator, îşi deschise poşeta şi scose din ea un ruj. Cu toate că nu era unul nou, cu multă stângăcie îşi aplică o peliculă fină pe buze. Şi-o aminti pe doamna Bronson, cea care i-l dăruise.

Era o femeie grasă, bună din fire, dar pe care mătuşa Amy o considerase drept una dintre marile ei erori. Sosise la fermă ca

un ghem ţepos de nervi, după ce fusese în Coventry când acesta fusese ras de pe faţa pământului de bombardament, dar, după două săptămâni îşi revenise şi devenise gureşă şi bine dispusă ca pe vremea când, înainte de a se căsători, fusese barmaniţă într-un local foarte cunoscut.

Mătuşii Amy nu-i plăcuse şi s-a bucurat când a plecat, dar pe Sally o fascinase. De mai multe ori fusese în camera doamnei Bronson pentru ceea ce aceasta numea „o şuetă" şi cu o seară înainte să plece aceasta îi spusese:

— N-ai să arăţi prea rău, drăguţo, când vei fi mare şi atunci va trebui să pleci de aici şi să vezi cum este adevărata viaţă. Fata asta bătrână n-o să te lase dacă va putea. Este evident, dar nu îţi irosi viaţa făcând acte de caritate. Vei avea tot timpul când vei avea vîrsta ei. Încearcă să vezi şi altceva din viaţă şi nu uita că eu ţi-am spus-o. Iar aici, când vei ieşi singură, dă-ţi niţel cu ăsta pe buze şi un puf de pudră pe nas. Bărbaţilor le place un pic de culoare.

Sally n-a vrut să-i refuze darul. Dacă ar fi fost să acţioneze după cum ar fi vrut mătuşa Amy, trebuia să le arunce la coş, dar după ce doamna Bronson plecase le ascunsese în camera ei, în spatele unor cărţi, unde mătuşa Amy ar fi fost foarte neplăcut surprinsă să le găsească. Zăcuseră până acum acolo, mai puţin cu o ocazie sau două, când demonul curiozităţii o împinsese pe Sally să le încerce.

Cînd părăsise ferma dimineaţă, le luase cu ea şi acum, deşi abia se rujase, îşi frecă buzele cu atâta râvnă că pelicula fină abia de se mai vedea. Se privi în oglindă şi, amintindu-şi de Lynn, mai adăugă puţin. Ce înspăimântător era - această clipă când era pe drumul dintre viaţa cea vechea şi una nouă, necu-

noscută! În acest compartiment de tren i se păru că este în țara nimănui, între trecut și viitor.

Îi venea cu greu să creadă că mătușa Amy murise. Se întâmplase așa de repede și de neașteptat. Cu doar o săptămână în urmă vorbea despre ce voia să facă la fermă în următorii cinci ani. N-avea nici cea mai mică idee atunci că va muri și nici lui Sally nu-i trecea prin minte că va locui altundeva decât la Mythroad. Dar acum mătușa Amy era moartă iar ferma fusese preluată de domnișoara Mawson.

Din prima clipă când venise la fermă, ca s-o ajute pe mătușa Amy, Sally simțise că domnișoara Mawson nu o place. Era urâtă, osoasă, cu un fel înțepat de a vorbi și cu ochi cercetători care păreau gata să creadă tot ce este mai rău despre toți cei cu care intra în contact.

Pînă atunci, viața ei fusese mereu pusă în slujba altora. Fusese misionară în Japonia și suferise incredibile greutăți și privațiuni când începuse războiul. Venise acasă pentru a lucra la serviciile de caritate. După patru ani de bombardamente și de stat fără un adăpost, nervii îi cedaseră și ajunsese în viața mătușii Amy mai întâi ca pacientă, apoi ca asistentă.

Sally n-o plăcuse de la bun început pentru că își dăduse seama că aceasta o evita în mod ostentativ pentru a o face să se simtă stânjenită. Dar nu-i dăduse atenție, gândindu-se că asta era doar o aparență. Era obișnuită cu manifestările asteniei sau bolilor de nervi care-i făceau pe oameni să fie dezagreabili fără nici un motiv. Dar când mătușa Amy îi spuse într-o seară„ Sally, i-am cerut domnișoarei Mawson să rămână aici ca asistentă a mea", ea nu-și putuse reține un strigăt de protest.

— Nu, nu, mătușă Amy.

— Nu? întrebase mătușa. Nu-ți place de ea?

Astfel fiind pusă întrebarea, Sally simţise că fusese nedreaptă şi rea.

— Nu că nu-mi place, dar este niţel cam înţepată...şi...nu suntem fericite aşa?

Pentru o clipă, faţa mătuşii se luminase.

— Sunt mulţumită că eşti fericită, copila mea, dar eu îmbătrânesc. Am împlinit de curând şaizeci de ani şi simt că am obosit. Facem o treabă foarte bună, şi multă lume vrea să vină aici. Vreau să construiesc o aripă nouă şi poate că vom putea, acum că războiul s-a sfârşit. Dar n-a fost niciodată vorba că va fi ceva provizoriu, vreau s-o transform într-o casă de odihnă permanentă. Vor exista mereu oameni care vor avea nevoie să-şi regăsească sănătatea fizică şi psihică. Vreau ca această fermă să existe şi după ce mor eu, Sally, şi de aceea i-am cerut domnişoarei Mawson, care este tânără în comparaţie cu mine, să rămână şi să mă ajute.

— Înţeleg, spuse Sally, şi dacă tu crezi că se potriveşte pentru această treabă, mătuşă...

— Este o femeie extraordinară, spuse mătuşa, are principii sănătoase şi o neîndoielnică integritate. Calităţile astea trebuie să le aibă succesoarea mea.

Sally nu mai spusese nimic, dar simţise că din momentul în care avusese o poziţie precisă în casă, domnişoara Mawson făcuse tot posibilul să-i ia locul în inima mătuşii Amy.Nu mai fusese consultată în legătură cu cazarea oaspeţilor sau cu ce trebuie pregătit pentru ei sau în vreuna dintre pretenţiile mărunte care trebuie rezolvate pentru conducerea unei case de genul fermei.

Domnişoara Mawson era consultată, domnişoara Mawson discuta afaceri cu mătuşa Amy, domnişoara Mawson primea ordine, dar departe de a simţi vreo uşurare a situaţiei ei, Sally a

descoperit că trebuia să muncească şi mai mult. Erau acum două persoane care o strigau: "Sally, toacă nişte varză pentru cină"; "Sally, nu sunt lemne pentru foc"; "Sally, spune-i bucătăresei că vreau să-i vorbesc"; "Sally, aprinde lămpile, se lasă întunericul".

Era pe drumuri de dimineaţă şi până noaptea; de mai multe ori o suspectase pe domnişoara Mawson că alege pentru ea cele mai neplăcute treburi, dar apoi se mustra singură că i se părea că nu-i place femeia. Dar după moartea mătuşii Amy, Sally şi-a dat seama că suspiciunile ei nu erau lipsite de temei.

Sally îşi iubise mătuşa care îi fusese, de fapt, tatăl, mama şi îngerul păzitor încă de când era bebeluş şi cu toate că era severă, sobră şi lipsită de manifestări de tandreţe, făcuse atât de mult pentru Sally, că aceasta îşi putea imagina cu greu viaţa fără ea. Murise după doar trei zile de boală şi şocul o lăsase pe Sally nesigură şi singură, întrebându-se spre cine se va îndrepta.

Asta se întâmplase după ce Sally şi domnişoara Mawson citiseră testamentul în care se spunea că tot ceea ce posedase mătuşa era lăsat domnişoarei Mawson pentru a continua activitatea fermei. Fusese o lovitură. Şi când avocatul plecase, spunînd că se va întoarce dimineaţă pentru a discuta cu domnişoara Mawson cum are de gând să administreze averea, aceasta i-a spus lui Sally:

— Desigur, îţi vei găsi alt loc unde să stai cât mai curând.

Sally rămăsese înmărmurită. Ochii, încercănaţi de plîns, erau plini de nedumerire.

— Altă locuinţă? repetase prosteşte. Vrei să plec?

— Bineînţeles, replicase domnişoara Mawson; prefer să rămân singură şi nimic din ceea ce faci tu nu este greu de preluat de către altă servitoare.

Sally rămăsese fără suflare şi sângele îi urcase în obraji sub lovitura insultei, dar spusese liniştită:

— Tu crezi că mătuşa mea ar fi vrut să plec dintr-un loc pe care l-am construit împreună?

Domnişoara Mawson îşi lăţise buzele într-un zâmbet neplăcut.

— Cred că te flatezi singură, spuse ea; ai doar optsprezece ani şi, dacă am înţeles bine, cea mai mare parte a timpului petrecut aici ai folosit-o luând lecţii.

— Şi totuşi am muncit din greu, spuse Sally, dar imediat ar fi vrut să-şi fi putut înghiţi cuvintele.

De ce trebuia să se justifice în faţa acelei femei? De ce trebuia să-i explice că mătuşa Amy făcuse testamentul imediat după ce ferma luase fiinţă? Îi spuse lui Sally de acest lucru, adăugând:

„Fac acest testament pentru cazul în care vom fi bombardaţi, chiar şi aici, şi aş putea fi ucisă, cine ştie? Dar, presupunând că asta se va întâmpla, vreau ca ferma să continue. Apoi, adăugase":

„N-am făcut nici o prevedere referitoare la tine, draga mea, pentru că deja tu moşteneşti de la tatăl tău. El a dorit să trăieşti cu mine până la douăzeci şi cinci de ani sau până ce te vei căsători. Mai e multă vreme până atunci şi când va veni momentul vom mai vorbi despre asta".

„Nu mai vorbi că ai să mori, strigase Sally, cu acea oroare instinctivă de moarte a copiilor".

Mătuşa Amy zâmbise:

„Nu am nici un motiv să mă gândesc la ea, Sally, dar sunt timpuri grele, cu război şi molime în jurul nostru şi trebuie să fim

mereu pregătiţi pentru moarte, chiar şi atunci când suntem în floarea vieţii".

„Da, dar..., începuse Sally, dar mătuşa ei o întrerupsese":

„Nu există nici un dar, draga mea. Dacă mor, şi se va întâmpla asta într-o zi, vreau ca ferma să continuă cum am vrut eu. Vei şti ce am vrut să fac şi îndrăznesc să spun că, lucrurile o dată pornite, vei ştii să te descurci şi fără mine".

„Ştii că nu este adevărat, protestase Sally".

Mătuşa Amy zâmbise la protestele ei, dar nu era nicăieri specificat în testament că ar vrea ca Sally să-i continue munca la Mythrodd, erau numai banii lăsaţi în mâna executorilor pe care Sally nu-i văzuse niciodată şi despre care nu ştia nimic.

O mândrie ieşită din adâncurile fiinţei ei îi spusese că nu este bine să pledeze pentru ceea ce ar fi trebuit să fie moştenirea ei.

— Foarte bine, domnişoară Mawson, spuse ea liniştită. Voi pleca cât de repede voi putea.

Ieşise din cameră foarte liniştită, simţind nu numai că avusese o victorie asupra domnişoarei Mawson, ci şi asupra ei însăşi. Şi acum îi era frică, frică de tot ceea ce lăsase în urmă, frică, de asemenea, pentru că nu primise nici un răspuns de la Lynn la scrisoarea pe care i-o trimisese. Se aştepta la o telegramă, pentru că telegramele erau ca Lynn, rapide, impulsive şi veneau când te aşteptai mai puţin la ele, dar ar fi vrut să mai aştepte până când să afle că ar trebui să se întoarcă în lumea ei.

Îşi împachetase toate lucrurile, cărţile şi micile fleacuri personale şi le dusese la casa parohială, rugându-l pe bătrânul vicar, pe care-l cunoştea de mulţi ani, să i le păstreze.

— Nu le-ai putut lăsa la fermă, copilă? întrebase el, simţind vag că ceva nu era în regulă.

— Ar fi mai bine să nu, şi nu vor deranja dacă le pun în pod la dumneata.

— Nu, bineînţeles că nu, spuse el, sunt bucuros să te ajut; dar dacă ceva nu este în regulă, ai să-mi spui, nu-i aşa?

— Totul este în regulă, dar eu mă duc să locuiesc la nişte...prieteni, adăugase ea, minţind pentru că nu voise să-l rănească nedându-i o explicaţie acceptabilă.

Îngrijorarea lui dispăruse şi ea ştia că aşa va fi.

— La nişte prieteni! E bine atunci...dar te întorci?

— Cred că da, răspunse Sally, minţind iarăşi pentru că el era bătrân şi incapabil să o ajute şi n-avea rost să-l lase îngrijorat cum ar fi fost dacă ştia adevărul despre plecarea ei.

Dar, în dimineaţa asta, când plecase de la fermă şi o lăsase pe domnişoara Mawson stând în uşă cu o atitudine de proprietar, ea ştiuse că nu se va mai întoarce niciodată înapoi. Mythrodd nu mai era casa ei. Era singură, singură pe lume, cu excepţia lui Lynn - iar Lynn nu-i răspunsese la scrisoare.

Stând în compartiment, Sally se gândi că a fi singură era cea mai înspăimântătoare experienţă din viaţa ei. Mai bine să fi fost persecutată de domnişoara Mawson decât să fi fost singură şi fără nici cea mai mică idee despre ceea ce viaţa i-ar putea rezerva în viitor.

Pentru o clipă, buzele-i, proaspăt date cu ruj, tremurară şi lacrimi îi apărură în ochi. Apoi, brusc, îşi frecă buzele aproape sălbatic cu batista şi întoarse spatele oglinzii. De ce să încerce să se transforme? Va merge la Lynn aşa cum este. Nu putea decât să se roage ca Lynn să fie la Londra. Ce îngrozitor ar fi să fie plecată şi acesta să fie motivul pentru care nu i-a răspuns la scrisoare!

Sally îşi deschise poşeta. Îi rămăseseră foarte puţini bani

pentru ea, biletul fusese foarte scump. Mai avea două lire, în bancnote, şi cam şase şilingi de argint. Se întrebă cam cât ar costa să stea la hotel.

Pe când gândurile-i hoinăreau astfel, trenul opri cu scrâşnete. Soarele după-amiezii era la apus şi cerul era roşu. Erau în câmp şi nu era nici urmă de staţie. Sally se întrebă de ce se opriseră şi se duse să deschidă fereastra ca să poată privi afară, dar în acel moment uşa se deschise şi controlorul îşi băgă capul în compartiment.

Mergeţi la Londra, domnişoară?

Da, la Londra, răspunse Sally.

E-n regulă, dar mi-e teamă că vom ajunge foarte târziu.

Zău, exclamă Sally. De ce?

Avarii pe linie, domnişoară. Este un pod stricat mai încolo şi linia întreruptă. Au avut o rupere de nori sau ceva de felul acestea prin părţile astea. Este o echipă de intervenţii şi sperăm să nu dureze prea mult, dar va dura câteva ore, oricum, şi nu există altă rută pe care am putea să mergem. Vagonul restaurant este în faţă, aşa că veţi putea lua masa.

Mă bucur să aud asta, spuse Sally, dar ce îngrozitoare e povestea asta cu linia!

– Oh, se întâmplă adesea în zilele noastre lucruri ciudate. Nu mă pot opri să mă gândesc că bomba atomică are ceva legătură cu comportarea asta ciudată a vremii. Niciodată nu ştii la ce să te aştepţi de pe o zi pe alta. Au fost inundaţii clasa-ntâi aici. O să tragem într-o gară micuţă în câteva secunde şi veţi putea coborî să vă dezmorţiţi picioarele şi să aruncaţi o privire în jur.

— Ar fi drăguţ, spuse Sally, şi vă mulţumesc că m-aţi avertizat.

— Nu voiam să vă îngrijoraţi, îi mai spuse el amabil şi închise uşa.

După ce controlorul plecă, Sally sări în picioare şi deschise fereastra. Da, putea vedea acum linia inundată şi câteva terenuri mai joase din împrejurimi aflate total sub apă. Era obişnuită cu torenţii din Wales, când pârâiaşele din munte deveneau, umflate de ploi, cascade frumoase, dar înspăimântătoare pentru oile şi mieii care ar fi putut cădea în ele şi îneca.

Se întrebă dacă puhoaiele acelea erau vinovate pentru multe morţi. Ura să vadă animale rănite sau udate şi înnoroite de furtună.

Va ajunge târziu la Londra. Presupuse că nu era nici o şansă ca Lynn să vină să o aştepte şi îi trimisese, înainte de plecare, o telegramă. Ar fi vrut acum să n-o fi făcut-o. Poate că Lynn va fi îngrijorată. Apoi, Sally zâmbi. Nu, Lynn nu va fi îngrijorată. Pe Lynn o îngrijorau prea puţine lucruri şi ce ridicolă fusese gândindu-se că va veni s-o aştepte! S-ar putea s-o trimită pe Mary. Draga de Mary Studd, care nu se agita şi nu punea niciodată nimic la suflet. Nu, va fi bine, şi va explica totul când va ajunge.

Trenul se opri şi Sally, uitându-se afară, văzu că intraseră într-o gară micuţă şi atrăgătoare. Era compusă doar din două săliţe de aşteptare şi camera şefului de gară, dar cineva avusese minunata idee de a planta straturi de flori de-a lungul peronului şi cu toate că acum erau răvăşite şi rupte, dovadă a recentelor ploi, erau încă viu colorate.

Pasagerii apărură unul câte unul, uitându-se la ele, coborâră pe linie, vorbind tare şi cu îngrijorare despre întârziere.

— Defecţiunea este la o jumătate de milă de aici, auzi Sally remarca unui bărbat, apoi deschise uşa compartimentului ei şi coborî, trase adânc în piept aerul călduţ şi dulceag al câmpiei

şi simţi că întârzierea nu mai avea aşa mare importanţă în calmul şi pacea ţinutului din jurul ei.

Se întoarse să privească în depărtare spre munţii din Wales, purpurii în apusul de soare. Arătau minunat şi singuratici şi ea avu iarăşi impresia că se află suspendată între ieri şi mâine.

Deodată, simţi ceva rece lângă piciorul ei şi uitându-se în jos văzu că era nasul unui prepelicar prietenos. Sally se aplecă şi îl mângâie. Era un căţel drăguţ, cu acei ochi încrezători şi căprui ai prepelicarilor, având în ei expresia rugătoare a cuiva care vrea mereu să fie pe plac.

Şi pe tine te-a plictisit călătoria? îl întrebă Sally, simţind că şi câinele era încântat să se găsească în aerul proaspăt şi limpede, aşa cum era ea. Căţelul dădu din coadă, apoi o voce îl strigă:

Bracken, hai aici bătrâne.

Se uită şi văzu mai încolo pe peron un bărbat stând lângă un altul, care avea şi el un câine. Prepelicarul îi linse încă o dată mâna recunoscător şi fugi să asculte ordinul stăpânului său.

Sally îl privi ducându-se. Bărbatul îi vorbi iarăşi câinelui şi cu toate că Sally nu auzi ce-i spunea, îi văzu în schimb foarte bine faţa. Era o figură uscăţivă, arsă de soare, cu trăsături bine conturate, mai degrabă colţuroase. Două linii adânci, mergând de la nas spre gură, le dădeau buzelor lui un fel de rictus cinic. Bărbatul se întoarse şi brusc Sally avu impresia că-l mai văzuse undeva. Unde şi când nu ştia, dar ideea îi rămase în minte.

Cei doi bărbaţi, însoţiţi de câinii lor merseră de-a lungul peronului şi dispărură din vederea lui Sally până când ea-i văzu, câteva minute mai târziu, luând-o pe drumul spre un sătuc pe jumătate ascuns de o cotitură a drumului. Avu un impuls brusc de a o apuca şi ea către sat şi apoi se gândi că ar părea ciudat

dacă i-ar urmări pe cei doi bărbaţi şi pe câinii lor, aşa că, după ce se plimbă încolo şi încoace pe peron, decise că era vremea să se urce înapoi în compartiment.

Trebuia să se fi scurs mai mult de o jumătate de ceas de când stătea acolo gândindu-se, lăsându-şi mintea să facă salturi înainte şi înapoi, la evenimentele din ultimele zile şi la următoarele, când, privind în sus, îi văzu pe cei doi bărbaţi trecând prin dreptul ferestrei ei. Îl zări iarăşi pe stăpânul prepelicarului şi avu din nou senzaţia stranie că-l mai văzuse undeva.

El îşi scoase pălăria şi capul i se zărea pe fondul cerului care îşi pierduse roşiaticul apusului şi devenise de albastrul translucid ce precede întunericul. Sally îl asemui cu un cavaler în armură cu sabie şi coif cu pene. „Oare aşa arată", se întrebă Sally -„ un cavaler din alte vremuri"? Dar nimeni nu răspunse întrebării ei nerostite.

Împinsă de un imbold pe care nu-l putu controla, scoase capul pe fereastră şi-i urmări pe cei doi bărbaţi cum mergeau pe peron. Îi văzu ajungând la compartimentul lor şi unul dintre ei urcă înăuntru. Stăpânul prepelicarului rămăsese pe peron.

Iarăşi Sally avu impresia că vede un cavaler în armură. Fusese doar o impresie. Nu putea totuşi să-şi limpezească gândurile şi să-şi dea seama de unde venea această stranie impresie.

Apoi, văzu că cei doi bărbaţi îşi scoteau bagajele. Erau patru valize, un portmantou şi câteva obiecte lunguieţe, acoperite cu huse maro care în mod evident conţineau undiţe. Pescuiseră, probabil, în Wales, se gândi Sally şi se întrebă ce prinseseră.

Un hamal sosi în grabă cu un cărucior, încărcă valizele şi puse mantourile peste ele.

– Eu am să duc undiţele, auzi Sally un bărbat spunând şi apoi grupul porni pe peron, cu câinii urmându-l îndeaproape.

În mod sigur vom ajunge mai repede, auzi Sally pe unul spunând. Celălalt replică:

Mă îndoiesc, dar este oricum mai bine decât să zacem aici! Cu hamalul deschizându-le calea, dispărură de pe peron.

„Se duc probabil cu maşina", îşi spuse Sally şi privind în urma lor avu o stranie senzaţie că pierde ceva.

Se făcuse întuneric. Se gândi la cei doi bărbaţi conducând în întuneric în timp ce ea stătea în tren, aşteptând, aşteptând, aşteptând.

Apăru intendentul vagonului-restaurant şi o anunţă că masa era gata şi că, mai târziu, va mai fi servită o serie. Şi el se arătă foarte prietenos.

Mai bine mergeţi în prima serie, domnişoară. Nu este prea multă mâncare. Nu ne aşteptam la o foamete.

Mulţumesc, spuse Sally, căutându-şi biletul. Cred că vă descurcaţi minunat.

Facem cum putem mai bine şi cred că nimeni n-ar putea cere mai mult, răspunse bărbatul.

Desigur, fu de acord Sally, dar el îi făcu cu ochiul.

Ba o să ceară. Doar să fiţi atentă la ei, mai spuse el şi dispăru în compartimentul următor.

Când Sally se duse să cineze, constată că el avusese dreptate.

Este absolut ruşinos ca aşa ceva să se întâmple pe o linie principală, spunea o femeie, cărându-şi tonajul prin tot vagonul restaurant. Şi după toate astea nici nu poţi găsi ceva decent de mâncare în meniul ăsta.

Din fericire, Sally nu era atât de pretenţioasă şi după ce

mâncă o bucată sănătoasă de friptură bine făcută se înapoie în compartimentul ei.

Stătu privind în noapte spre colinele îndepărtate care se zăreau pe fundalul cerului nopţii. Dar curând nu-şi mai zări decât propria imagine reflectată în fereastră şi gândurile i se întoarseră la Mythrodd.

În sfârşit, când zumzetul nerăbdător şi certăreţ al vocilor care protestau pentru întârziere se înteţise, controlorul veni în grabă pe peron să-i anunţe pe călători să urce în tren.

— Acum e în regulă? îl întrebă o femeie.

— Sper că da, doamnă.

— Şi eu, mormăi femeia şi se urcă în compartimentul ei de clasa întâi.

Apoi, cu scârţâituri, începură să se mişte încet, foarte încet. La pod, pe lângă linie, stăteau oamenii din echipa de intervenţii, cu feţe întunecate în lumina felinarelor şi ei trecură încet pe lângă ei. Câteva urale se ridicară din pieptul unor pasageri şi oamenii răspunseră la fel, mândri că făcuseră o treabă bună în atât de scurt timp.

Apoi, a fost o zguduitură aproape imperceptibilă când trenul trecu peste noua linie; apoi locomotiva luă viteză şi erau iarăşi în drum spre Londra.

Sally îşi privi ceasul şi constată că era deja unsprezece şi calculând în funcţie de distanţa pe care o mai aveau de parcurs ajunse la concluzia că urmau să ajungă la Londra pe la cinci dimineaţa.

Decise că era cazul să se aranjeze cât mai comod în compartiment, întinzându-şi picioarele pe bancheta din faţă şi acoperindu-se cu paltonul. Nu se aştepta să doarmă prea mult, atât de multe gânduri îi treceau prin cap, dar obişnuinţa învinse.

Adormi aproape imediat, trezindu-se numai o dată când trenul opri într-o staţie şi adormi la loc de îndată ce trenul porni iarăşi.

A trezit-o prietenul ei, controlorul, deschizând uşa compartimentului şi spunând:

În cinci minute ajungem, domnişoară.

Sally tresări.

Peste cinci minte! exclamă ea. Ce minunat. Cât este ceasul?

Cinci fără treisprezece minute şi arătaţi ca după o noapte foarte bună.

Am şi avut-o, răspunse ea.

Sări de pe scaunul ei, puse de-o parte paltonul şi îşi privi părul ciufulit în oglindă. Aproape instinctiv începu să-l strângă la spate, aşa cum era obişnuită, apoi îşi aminti şi îl lăsă iarăşi liber, periindu-l cum putu mai bine. Îşi puse paltonul, hotărându-se să nu-şi mai pună pălăria şi-şi coborî valiza din plasă.

Cinci dimineaţa! Ce oră să soseşti undeva! Cine ar fi fericit să-l pice pe cap?

Cerul întunecat începuse să devină palid, ultimele stele de dimineaţă dispăruseră; apoi părură să se cufunde în întuneric încă o dată, când trenul intra în gară. Erau doar câţiva hamali şi Sally îşi luă valiza şi coborî pe peron.

Oamenii somnoroşi, ciufuliţi, îşi adunau bagajele din tren. Erau foarte puţine taxiuri şi Sally ajunse repede la concluzia că n-ar fi indicat să ia unul.

„Ar fi mai bine să-mi pun valiza la biroul de bagaje", gândi ea, „şi mă întorc mai târziu s-o iau".

Se duse la birou, unde un funcţionar somnoros îi dădu un tichet, apoi se întoarse pe peron.

Cum mergea prin gară, văzu că sosise un alt tren şi mulţi

bărbaţi cărau lăzi cu legume şi fructe. Camioanele erau acolo ca să le încarce şi pe ele Sally citi *Covent Garden.*

Sally decise că, sosind atât de devreme la Londra, ar fi putut să treacă să-l vadă pe singurul ei prieten din Londra. Adunîndu-şi tot curajul, pentru că era timidă de felul ei, merse către şoferul unui camion.

— Scuzaţi-mă, spuse ea, mergeţi la *Covent Garden?*

— După ce isprăvesc de încărcat.

— Bănuiesc, zise Sally ezitând, că veţi fi atât de drăguţ încât să mă duceţi până acolo. Vedeţi, tocmai am sosit şi nu sunt taxiuri. Vreau neapărat să văd pe cineva care lucrează acolo.

— E cam împotriva regulamentului, dar nu cred să-i pese cuiva de el aşa de dimineaţă. Urcă.

Sally făcu imediat ce-i spusese şoferul şi urcă pe locul din faţă. O clipă mai târziu, unul dintre bărbaţii care încărcau, veni şi spuse:

— O.K., Bert.

O văzu pe Sally, rânji şi întrebă:

— De unde ţi-ai pescuit prietena asta drăgălaşă?

— Ea m-a găsit pe mine, replică şoferul. Urcă, mergem.

Merseră pe străzile pustii o bună bucată de vreme în tăcere.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Sally. Nu m-am aşteptat să ajung aşa de dimineaţă, deci presupun că persoanele la care merg nu mă aşteaptă cu noaptea-n cap.

— Mulţi oameni fac ochi doar când soarele este deja sus pe cer, răspunse şoferul. Nu pot să spun că-i blamez, mai ales că în dimineaţa asta nu este aşa rău. Dar ar trebui să vezi cum e iarna. Drace, e atât de frig şi n-ai nici un chef să începi slujba atât de dimineaţă. Îţi spun eu.

Se uită curios la Sally, ca şi cum n-ar fi fost în stare să deosluşească ce fel de om era.

— Cine este prietenul tău de la Garden? întrebă el.

— Îl cheamă Tommy Mathews, spuse Sally.

— Te aşteaptă?

Sally dădu din cap.

— Nu, va fi surprins să mă vadă, dar am un mesaj pentru el de la mama lui care m-a pus să-i promit că dacă voi putea voi merge să-l văd. Se pare că o voi face, mulţumită dumneavoastră.

— Ştii unde lucrează?

— Cred că pe şeful lui îl cheamă Frazer, răspunse Sally.

— Da, la depozitul bătrânului Joe. Pot să-ţi arăt unde este. Nu e departe de locul unde descărcăm noi.

Nu mai trecu mult şi ajunseră la *Covent Garden*. Lăzile cu fructe şi legume deja descărcate erau gata pentru cumpărători. Era zarvă şi un zumzet vesel făcut de oamenii care descărcau camioanele şi care se salutau veseli unul pe altul, ca şi cum ar fi fost prieteni care nu se văzuseră de multă vreme, nu doar cu o dimineaţă în urmă.

— Am ajuns, îi spuse şoferul, trăgând maşina lângă un depozit. Îţi poţi găsi prietenul mergând drept înainte şi luând-o pe prima stradă la stânga. Nu trece de ea. Este la primul colţ, ţine minte, şi cred că nu greşesc spunând că este al doilea depozit.

— Vă mulţumesc foarte mult, spuse Sally.

Nu-i trecu prin minte să-i dea bani. Îi întinse mâna şi i-o strânse cu căldură.

— A fost o plăcere, spuse şoferul. Noroc!

— La fel şi dumneavoastră, zâmbi Sally şi plecă în căutarea lui Tommy Mathews.

Tommy venise la fermă cu patru ani în urmă după ce piciorul îi fusese zdrobit de o rachetă germană. Îi plăcuse foarte mult la fermă şi cu două luni în urmă scrisese mătuşii, rugând-o s-o primească pe mama lui care făcuse o complicată operaţie abdominală pentru a-şi petrece convalescenţa la Mythrodd. Mătuşa Amy fusese de acord şi doamna Mathews se dovedise a fi la fel de drăguţă ca fiul ei.

Lui Sally îi era tare teamă că nu-l va recunoaşte pe Tommy, dar el era acolo, arătând aşa cum îl ştia ea, doar niţel mai înalt. Ochii lui albaştri erau încă umbriţi de tristeţe iar nasul mai presărat ca niciodată cu pistrui.

Fiind concentrat asupra muncii sale, el nu o văzu pe Sally decât în momentul în care aceasta ajunse lângă el.

— Tommy, spuse ea.

El îşi ridică privirea spre ea şi lăsă să-i scape o exclamaţie de surpriză.

— Domnişoară Sally! Ei bine, m-ai dat gata. Nu mă aşteptam să te văd, nici prin minte nu-mi trecea.

— Nu ştiai că am să vin, spuse Sally. Mă bucur că te văd Tommy şi găsesc că arăţi foarte bine!

— Sunt foarte bine, domnişoară. Niciodată nu m-am simţit mai bine. Ce face mama?

— Îşi revine pe zi ce trece. M-a rugat să-ţi spun că speră să se întoarcă peste două săptămâni, dar că trebuie să-i scrii noua ta adresă pentru că în ultima scrisoare îi spuneai că te gândeşti să te muţi.

— Da, m-am mutat, spuse Tom. Cu toate astea, până acum două zile nu ştiam unde voi sta. Am să-i scriu diseară, vă promit, domnişoară.

— Ştii că-şi face griji pentru tine.

- Ştiu că da, dar pot să-mi port singur de grijă, domnişoară.

- Şi ea, din câte ştiu...

- E foarte bine! Dar ce faceţi la Londra domnişoară Sally?

- Mătuşa mea, domnişoara St. Vincent a murit, Tom.

- Oh, domnişoară, îmi pare rău că aud asta. Cred că a fost un şoc.

A fost.

Şi cu ferma cum a rămas?

Va continua tot aşa, iar mama ta va sta acolo până se va face bine, dar cred că abia aşteaptă să se întoarcă la tine.

Cred şi eu că vrea să vadă ce fac, spuse Tommy. Nu mai are încredere în mine de la povestea cu racheta.

Îi este foarte dor de tine, spuse Sally încetişor, şi se simţi brusc invidioasă pe Tommy cel cu pistrui şi claie de păr roşu.

Şi eu voi fi foarte fericit s-o văd. Dacă-i scrieţi, domnişoară, spuneţi-i mamei să nu-şi facă griji pentru mine. Sunt foarte bine acum, sunt foarte bine, pentru că mătuşa mea m-a luat la ea acasă.

Sunt foarte bucuroasă, spuse Sally.

Am dat de ea într-un mod total neaşteptat. Mama n-o mai văzuse de ani de zile; au pierdut legătura una cu alta în timpul războiului, dar ea a fost cum nu se poate mai drăguţă cu mine. Nici mama n-ar fi putut face mai mult pentru mine. Spune-i asta când ai să-i scrii şi mai spune-i să nu-şi facă griji pentru mine.

Da, Tommy, aşa am să fac, dar nu crezi că ar fi bine să-mi dai adresa ta, pentru cazul în care vei uita să-i scrii?

- Nu aveţi prea multă încredere în mine, nu-i aşa? Foarte bine, pentru orice eventualitate. Dacă mama aude şi din al doilea loc, va şti că e O.K. Îşi băgă mâna în buzunar. Uitaţi un creion, domnişoară.

— Mulţumesc. Deci, ce adresă este? întrebă Sally.

— *C/o Mrs. Bird, 263, Hill Street, London, W1.* E o adresă clasa-ntâi, nu-i aşa? Spune-i mamei că este vorba de sora ei Ellen.

— Ellen Bird! repetă Sally, apoi sări la Tommy. Nu se poate... ar putea fi două? Mătuşa ta a fost vreodată doica unui copil?

— Da, domnişoară, aşa cred, înainte de a se mărita. Ciudat, abia acum mă gândesc la asta, când i-am spus unde este mama, ea mi-a spus că a cunoscut cândva o familie St. Vincent. A lucrat pentru ei, spunea, numai că asta era în Devonshire.

— Dar este Nanny...propria mea doică, Nanny Bird! Tommy, ce coincidenţă! Trebuie s-o văd. Vrei să-i spui că sunt la Londra? A văzut de mine patru ani, de fapt până s-a măritat.

— Ei bine, domnişoară, ciudată chestie. Nu-i aşa că lumea-i mică?

— Sunt aşa de încântată că am s-o văd pe Nanny iarăşi. De obicei e acasă sau se duce la lucru?

— Nu, o vei găsi mereu acasă; ea şi soţul ei sunt îngrijitorii unui bloc şi ea va fi cu siguranţă fericită să te vadă. De ce nu te-ai duce chiar acum s-o vezi? Ai putea să iei micul-dejun la ea.

— Da, dar este atât de devreme, îl întrerupse Sally.

— Nu, nici pomeneală. Mătuşa Ellen s-a trezit la ora patru ca să mi-l pregătească mie şi nu se mai culcă la loc. Du-te domnişoară Sally şi spune-i că te-am trimis eu.

— Mulţumesc, aşa am să fac.

— Aş fi fericit să mai stăm de vorbă, dar trebuie să mă apuc de treabă, altfel şeful se va supăra pe mine.

— La revedere, atunci, Tommy, şi-ţi mulţumesc. Cred că am să-ţi urmez sfatul şi am să mă duc s-o văd pe Nanny Bird chiar acum.

– O să fie O.K. domnişoară, ai să vezi.

Tommy îi strânse mâna şi adăugă:

– Dacă vrei să iei un taxi, ar trebui să mergi în josul străzii, ai mai multe şanse să găseşti unul pe lângă Crucea Roşie.

El îi arătă drumul. Sally merse de-a lungul străzii şi văzu un taxi venind spre staţie. Îi făcu semn şi urcă.

Era doar cu puţin trecut de cinci şi un sfert şi se gândi că ideea de a merge să ia micul-dejun cu Nanny Bird fusese o inspiraţie minunată şi astfel îşi putea petrece timpul până va îndrăzni să sune la uşa Lynnei.

Peste puţin timp ajunseră în Hill Street. Strada era goală şi ferestrele tuturor caselor erau întunecate, ca şi cum s-ar fi uitat la ea dezaprobator, aşa încât Sally plăti şoferul şi-i vorbi în şoaptă, ca şi cum s-ar fi temut să nu tulbure liniştea.

Cu simţul ei bun de orientare îşi aminti că Berkely Square era pe aproape şi putea merge pe jos la Lynn după ce pleca de la Nanny. Când se uită la casa în faţa căreia se oprise, văzu că era o casă impozantă, din cărămidă roşie, cu trepte de marmură. Sally tocmai se pregătea să urce treptele, când îşi aminti că Tommy spusese că mătuşa sa era îngrijitoarea clădirii, deci răzgândindu-se, împinse grilajul metalic şi coborî scările. Era o sonerie electrică şi aproape că se sperie de zgomotul ei când atinse butonul. Trecură câteva secunde şi apoi auzi paşii cuiva apropiindu-se.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o femeie scundă, grăsuţă, cu părul cărunt. Se uitară o clipă una la cealaltă, apoi Sally îi spuse:

— Nanny, nu-ţi mai aminteşti de mine?

Nanny Bird scose un strigăt:

— Doar nu e domnişoara Sally! Oh, drăguţa mea, ce sur-

priză! Nu pot să-mi cred ochilor. Pe moment am crezut că visez. Ceva îmi spunea că ăsta trebuie să fie copilaşul meu, dar credeam că-mi imaginez. Intră drăguţa mea. Ce faci aici? Eşti ultima persoană pe care m-aş fi aşteptat s-o văd.

Încă vorbind, o trase pe Sally în casă, închise uşa şi o lăsă să treacă printr-un hol pavat cu piatră spre o cameră întunecoasă unde Sally recunoscu multe dintre lucrurile personale ale Nannyei. Erau două pernuţe cu feţe argintii care fuseseră întotdeauna cele mai preţuite comori ale bonei; era o cutiuţă îmbrăcată în catifea, ornamentată cu scoici. Un cadou de la Brighton cu care Sally avea voie să se joace ca răsplată pentru ocaziile deosebite; pe o servantă era o fotografie a ei, de pe vremea când era bebeluş, iar lângă fotoliu se găsea un coş mare de răchită în care, de când o ştia, Nanny îşi ţinea lucrul de mână.

Brusc, Sally o îmbrăţişă pe Nanny şi o sărută.

— Oh, Nanny, ce bine-mi pare că te văd.

Nanny îşi şterse ochii.

— Stai uşor, copilă. Sunt atât de emoţionată să te văd că nu ştiu ce să mai fac. Ce mare te-ai făcut şi ce domnişoară drăguţă eşti! Dar, întâi de toate, spune-mi de ce eşti aici şi cum m-ai găsit.

— E o poveste lungă, spuse Sally, şi începu să-i povestească despre moartea mătuşii Amy şi cum plecase la Londra, dar fusese linia stricată, cum ajunsese la *Covent Garden* să-i transmită lui Tommy mesajul de la mama lui şi cum aflase de la el unde stătea şi unde locuia Nanny.

— Ei, nici nu-i de mirare, spuse Nanny. Am spus întotdeauna că lumea este mică.

— Aşa spuse şi Tommy.

— Şi drăguţa de soră-mea care stă la tine şi la domnişoara Amy. Nici prin cap nu mi-a trecut că v-aţi mutat în Wales.

— Ne-am mutat la începutul războiului, în 1940. Tata a murit.

— Am aflat că bietul domn s-a prăpădit. Am vrut să vă scriu, dar eram în mare necaz şi eu la vremea aceea. Căsuţa noastră din Stepney fusese bombardată şi ne-am dus în nord, la cumnată mea, în Yorkshire. N-am putut trăi cu ea, zău că n-am putut, şi nici nu era nimic de lucru pentru bărbatul meu, aşa că ne-am întors. Am fost bombardaţi iarăşi, nu rău, dar acoperişul era ţăndări, aşa că ne-am mutat în Surrey. Doar temporar, pentru că împărţeam o casă cu nişte oameni pe care nu-i puteam suferi. De îndată ce războiul s-a terminat, ne-am întors amândoi aici. Am avut câteva slujbe de îngrijitori- este singura cale de a avea o casă- şi ne-am mutat aici de curând.E un loc tare drăguţ. Ţi-am scris o dată, de Crăciun, dar nu mi-ai răspuns.

— Cred că scrisoarea s-a pierdut la poştă, spuse Sally, şi, Nanny, am vrut şi eu să-ţi scriu, dar nu aveam niciodată timp liber la fermă. Cred că ai aflat totul de la Tommy.

— Da, draga mea, şi cred că este un loc minunat. Draga de Amy, gândindu-se doar la binele altora. Să fi ştiut de ferma asta a voastră! Aş fi venit eu însămi o săptămână sau două acolo.

— Cât aş fi vrut să fi venit, Nanny, ar fi fost minunat. Dar nu mă mai pot întoarce acolo, acum că mătuşa Amy a murit.

— Nu, draga mea, cred că o să-ţi lipsească: la urma urmei, sângele apă nu se face.

După aceste cuvinte frumoase, ochii lui Sally se umplură de lacrimi. Se părea că acea tandreţe venită pe neaşteptate era mai mult decât putea îndura. Atitudinea lui Nanny se schimbă rapid de la tandreţe la comandă.

— Acuma stai jos, drăguţă, eşti obosită, şi proastă cum sunt, te ţin de vorbă fără să-ţi fi oferit măcar o ceaşcă de ceai ca să te mai pui pe picioare; cred că vrei şi o bucăţică bună de şuncă pe lângă ceai.

— Dar, cred, este prea devreme, începu Sally, dar Nanny îi tăie vorba.

— Prea devreme! Asta e o glumă; m-am sculat de la patru, pentru Tommy ăsta al meu. Nu-i nici o problemă. N-am fost niciodată o somnoroasă, ştii bine, trebuind să fiu mereu atentă la plânsetele copiilor. Nu că Tommy, mieluşel tânăr cum e, ar trebui să-mi mulţumească pentru faptul că-l tratez ca pe un copil. El crede că este un bărbat în toată firea.

Sally râse, chiar dacă râsul ei era puţin forţat. Nanny se îndreptă spre uşă şi Sally se ridică să o urmeze.

— Vin să mănânc în bucătărie, Nanny. Sunt obişnuită să mănânc în bucătărie şi mă simt mai bine acolo.

— Bine, atunci haide.

Vorbind tot timpul, Nanny pregăti ceaiul, pâine prăjită şi felii de şuncă la care adăugă puţin unt.

— Acum mănâncă tot, zise ea, şi Sally avu impresia că un ecou se trezea peste ani în mintea ei şi se întrebă dacă nu cumva era în camera ei de copil.

— Şi la cine ai venit să stai la Londra? întrebă Nanny.

— La...la nişte prieteni, Nanny. Şi unde locuiesc? În Berkely Square!

— E drăguţ şi convenabil, spuse Nanny cu satisfacţie. E chiar după colţ, aşa că atunci când nu vei avea nimic mai bun de făcut, vino să mă vezi. Ce-ai de gând să faci acum? Îţi iei o slujbă?

– Nu ştiu, răspunse Sally. Nu ştiu, Nanny. Totul s-a întâmplat atât de repede. Moartea mătuşii, venirea aici...

– Hai, hai, nu-ţi face griji. Dacă ai nevoie de mine, voi fi mereu aici draga mea.

– Oh Nanny, e atât de drăguţ din partea ta că spui asta.

N-arăţi prea grozav, dar cred că asta este din cauza evenimentelor din ultima săptămână, spuse Nanny cu aer critic.

Sally zâmbi.

– Vrei să mă pui la îngrăşat. Crezi că nu-mi amintesc cu câtă plăcere te uitai la mine după ce îmi reveneam după boală şi voiam să mă ridic?

– Prostii, asta e numai în mintea ta, spuse Nanny, dar Sally văzu că era niţel îngrijorată.

– Vorbeşte-mi despre tine, spuse Sally. Zici că-ţi place aici?

E o casă drăguţă, spuse Nanny. Proprietarii ei au construit-o cu trei etaje, şi apartamentele sunt foarte frumoase. Stau doi domni, unul locuieşte la parter şi celălalt la ultimul etaj. Sunt fraţi. Mai este o familie, care are etajele unu şi doi. Şi-au făcut un cămin minunat din ele. El este ceva, nu ştiu ce, la Ambasada Italiană. Dar acum sunt în Italia şi nu se întorc decât peste două luni. Deci nu-i am decât pe cei doi domni. Când sunt aici, am grijă de ei. Nu servesc aici decât micul dejun. Pentru celelalte mese ies în oraş.

Sună bine şi cred că-i cocoloşeşti, aşa cum obişnuiai să faci cu mine.

Ochii Nannyei străluciră.

– Au uneori nevoie, zise ea, nu că fratele mai mare n-ar fi un adevărat domn, dar celălalt e un flăcău drăgălaş. Şi nu mă pot opri să-i iubesc. Vor avea un viitor frumos, îţi spun eu.

În acel moment uşa se deschise şi un bărbat între două vârste, în cămaşă şi izmene, intră în bucătărie.

— Oh, iată-te Fred. Cred că era cazul să te trezeşti. Avem un musafir. Ţi-o prezint pe domnişoara Sally St. Vincent, despre care ştii că am îngrijit-o când era mică. Ţi-am vorbit adesea de ea şi ca să vadă că nu e minciună, să-i arătăm poza de pe servantă.

— Ce mai faceţi? spuse Sally, ridicându-se şi întinzându-i mâna. Sper că nu vă supăraţi că am venit s-o văd pe Nanny la o oră atât de matinală.

— Nu, domnişoară, sunt încântat să vă cunosc, mormăi domnul Bird cu o voce răguşită.

Şi totuşi Sally îşi dădu seama că era jenat. Îşi duse mâna la gât, ca şi cum ar fi fost conştient că este descheiat la guler şi se uită la nevastă-sa aşteptând o indicaţie. Sally se ridică.

— Cred că este timpul să plec. Am să vin să te văd, Nanny, de îndată ce mă instalez, poţi să fii sigură.

Nanny nu făcu nici o tentativă să o reţină şi Sally simţi că şi ea ghicise stânjeneala domnului Bird.

— La revedere, Nanny, spuse Sally, îndreptându-se spre uşă.

— Aşteaptă, spuse Nanny, pe aici.

— Nu trebuie s-o iau pe uşa asta?

— Cu siguranţă că nu, spuse Nanny autoritară. Trebuie să mergi spre uşa din faţă. Cine a mai pomenit ca o St. Vincent să iasă pe uşa din dos?

— Oh, Nanny, ideile astea erau înainte de război.

— Pentru mine au rămas, spuse Nanny cu fermitate. Acum urcă treptele astea. Nu te supăra că nu te conduc, dar vei găsi uşa de la ieşire chiar în faţa ta. Domnul Bird îşi aşteaptă micul dejun.

- Sigur, Nanny. La revedere draga mea,și-ți mulțumesc mult de tot pentru micul dejun.

Sally o îmbrățișă și fugi pe scări. Deschise o ușă și pătrunse într-un hol pavat cu marmură, cu o scară interioară impunătoare. Holul fusese evident împărțit în două și se zărea o ușă care dădea cu siguranță în apartamentul de la parter.

Merse spre ușa de la intrare, ale cărei geamuri străluceau în soarele dimineții. Puse mâna pe clanță și văzu că cineva stătea afară. Deschise ușa și se trezi nas în nas cu un bărbat care tocmai se pregătea să bage cheia în broască. În spatele lui, un șofer căra o valiză privind-o cu interes și lângă el, se afla un prepelicar auriu.

Involuntar, Sally scoase o exclamație de surpriză, recunoscându-l pe bărbatul din tren. Era stăpânul prepelicarului. El se dădu la o parte ca s-o lase să treacă. Pășind pe lângă el, ea-și ridică privirea și, recunoscându-l, Sallyl îi zâmbi. Dar nu obținu nici un răspuns. El o privi cu răceală, aproape cu reținere i se păru ei; zâmbetul îi muri pe buze și se întoarse repede stânjenită. Pe când ea cobora scările, el dădu imperceptibil din umeri și intră în casă.

Sally merse pe *Hill Street spre Berkely Square*. Era soare, soarele palid al dimineții, dar ea se simți deodată îngrozitor de singură.

Oare Lynn va fi încântată că o vede? Îi era atât de teamă!

2

Lynn își privi imaginea reflectată de oglinda aurită. Era tare drăguță. Fața ei întunecată avea un oval perfect, ochii ei gri-

verzui păreau că ascund secrete sub genele lungi iar curbele buzelor ei roşii păreau că sunt o permanentă invitaţie. Îşi îngustă privirea, amintindu-şi că un critic scrisese că era adorabilă când făcea aşa.

— Treizeci şi opt de ani luna viitoare, spuse ea, şi pot să jur că nimeni în afară de tine n-ar putea ghici asta.

— Sigur că nu, răspunse însoţitoarea ei repede, cu o undă de amuzament în voce. Mă întreb cum de nu uiţi tu însăţi, Lynn. Ai să-ţi faci rău dacă te mai gândeşti atâta.

Lynn Lystell se întoarse de la măsuţa de toaletă şi se suci ca să stea cu faţa la secretara ei.

— Nu ştiu ce este mai enervant: să-mi fac griji sau să te aud pe tine spunându-mi să nu-mi fac.Mary Studd râse. Era o femeie plăcută la înfăţişare fără pretenţii de frumuseţe, dar avea un farmec liniştit al ei şi era mult mai drăguţă când zâmbea.

— Nu arăţi nici cu o zi mai bătrână de douăzeci şi cinci de ani, Lynn dragă, spuse ea. Asta aşteptai să spun, nu-i aşa? Şi gândeşte-te că atunci când s-ar putea să nu fie chiar adevărat ţi-o voi spune. Eşti mult mai atrăgătoare acum decât ai fost în toată cariera ta. Acum spun chiar adevărul şi ar trebui să mă asculţi cu atenţie.

— Să ascult! Sigur că te ascult, replică Lynn. E genul de lucruri pe care le ascult cu plăcere. Dă-i înainte Mary.

Mary îşi închise notesul cu zgomot.

— Nu mai e nimic de spus, zise ea. În afară de ceea ce ai auzit atât de des de la milioane de oameni. Eşti o femeie foarte frumoasă Lynn şi dacă aş fi în locul tău mi-aş uita vârsta.

— Cum aş putea, când tu eşti mereu cu mine? întrebă Lynn simulând arţagul.

— Ei, sunt doar cu doi ani mai bătrână decât tine, spuse

Mary şi mi-am arătat întotdeauna vârsta. Mai ţii minte că atunci când ne-am întâlnit prima oară am crezut că ai şaptesprezece ani?

— Nu-mi aminti de prima noastră întâlnire şi de audiţia aceea îngrozitoare, o rugă Lynn. Ce speriată eram.

– Acum arăţi tare drăgălaşă, spuse Mary gânditoare; dar te-ai făcut din an în an mai frumoasă. Eu personal, nu te-aş da pe tine, cea de acum, pe aceea care erai la douăzeci şi cinci de ani. Şi cred că nici publicul tău.

Spusese ultimele două cuvinte cu un accent uşor ironic, dar Lynn le luă în serios.

— Publicul meu, repetă ea, mă sperie, Mary, pentru prima dată în viaţa mea.

— Prostii! spuse Mary iute.

— Nu sunt prostii, insistă Lynn. Ar putea să mă dispreţuiască pentru că mă mărit cu un sud-american.

— Ei bine...

Mary făcu o mică pauză, ca să dea imperceptibil din umeri. Continuă:

— Ca să fiu sinceră, este o întrebare pe care mi-am pus-o eu însămi. Dar Erico da Silva este un sud-american excepţional. Ai putea spune că este o figură internaţională. Pe lângă asta, este o persoană fermecătoare, cu caii lui de rasă, cu avionul lui personal, cu succesul echipei lui de polo...toate lucrurile astea l-au făcut foarte popular în Anglia, lucru care va face să fie repede acceptat ca soţul tău.

— Sper, spuse Lynn, dar am avut atâta publicitate ca fiind cea mai bună actriţă din Anglia, că spiritul naţionalist s-ar putea să-mi dea bătăi de cap.

— Suntem cu toţii foarte mândri de tine.

Era o doză de ironie în vocea lui Mary.

— Să nu mai vorbim despre asta, exclamă Lynn. Este deja un lucru hotărât! Anunţurile vor fi date peste două zile şi să ne rugăm cerului ca nici un reporter prea curios să nu-mi afle adevărata vârstă.

— Ar fi tare neplăcut, spuse Mary; ne-am străduit să ţinem secret atâţia ani. Ultima presupunere a presei a fost...lasă-mă să mă gândesc, cred că am scris pe undeva.

— Treizeci şi doi! spuse Lynn, şi asta, îţi reamintesc, este exact vârsta lui Enrico.

— Ce bine.

— Foarte bine! replică Lynn, dar era evident că era încă îngrijorată când se ridică de la măsuţa de toaletă şi se îndreptă spre fereastră. Dădu la o parte draperiile de mătase de culoarea piersicii şi rămase să privească Berkely Square.

Era caracteristic pentru Lynn să aibă o casă în Berkely Square, şi la fel de caracteristic pentru ea era şi Rolls Royce-ul gri-argintiu care staţiona în faţa uşii de la intrare. Lynn Lystell nu era numai faimoasă, dar avea şi toate atributele faimei.

Unul dintre cei mai mari producători de teatru o descrisese ca fiind singura actriţă din Anglia care avea această calitate. Era greu de explicat ce era anume, dar nu putea fi negat faptul că până şi în cele mai mici gesturi, în felul în care intra într-o cameră, în felul în care ochii ei adânci ştiau să privească dovedea acest lucru.

Cei care voiau să fie răutăcioşi spuneau că Lynn luase lecţii despre arta seducţiei, şi se prea poate să fi fost adevărat, pentru că fiecare cuvânt rostit de ea şi fiecare mişcare erau perfect executate şi impregnate cu acea alură indefinibilă pe care o dă faima şi apartenenţa la lumea bună.

Oricât de banale ar fi fost replicile, oricât de proastă ar fi fost piesa în care juca, Lynn reuşea să-i imprime ceva magnetic - un farmec personal, care făcea ca toate spectatolele să se joace cu casa închisă.

Mary Stubbs era cu Lynn de aproape cincisprezece ani; de fapt, de la începutul carierei ei teatrale. Ea şi numai ea era confidenta lui Lynn şi combina rolul de secretară, prietenă, sfătuitoare şi bonă a Lynnei, dirijând-o şi protejând-o ca şi cum ar fi fost un copil, un copil foarte mult iubit.

Uneori, când nu era prea ocupată cu a se admira pe sine, Lynn se gândea ce s-ar fi făcut fără Mary; dar întrebarea rămânea mereu fără răspuns, pentru că nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Nu era un post prea uşor pentru Mary, care avea nu numai de aranjat afacerile personale ale Lynnei, ci să şi ţină departe admiratorii inoportuni, dar să o şi strunească pe Lynn însăşi. Copilăroasă în multe privinţe, impulsivă şi veselă, Lynn putea cu uşurinţă să alunece în situaţii din care Maryei îi erau necesare toată inteligenţa şi ingenoizitatea ei ca s-o scoată.

Cariera ei fusese meteorică. Lynn călcase toate regulile, îi contrazisese pe profeţii care spuneau că trebuie să fii întâi actor într-o trupă înainte de a aspira la succes pe scenele din West End.

Lynn era mult mai în vârstă decât îşi putea imagina oricine, când apăruse pentru prima oară pe scenă; dar cumva, acea calitate stranie a ei, care acum era mult mai dezvoltată, a avut din primul moment al apariţiei ei un succes care a pătruns în inimile spectatorilor şi care a dus-o uşurel către glorie. Cu siguranţă, nu fusese uşor. Trebuia să muncească din greu, trebuise să studieze fiecare din acele gesturi mărunte, dar importante, care acum îi veneau atât de natural şi care erau atât de mult parte din tradiţia Lynnei Lystell.

Trebuise să reînveţe să meargă, să vorbească, să-şi ţină capul, să intre şi să iasă dintr-o cameră, să se aşeze pe un scaun şi să se ridice de pe el- nimic din ceea ce era valabil în viaţa de toate zilele nu se potrivea pe scenă. Şi exersând toate aceste lucruri singură, căpătase acea calitate unică - o diferenţă serioasă faţă de ceilalţi, chiar înainte de a se maturiza şi a deveni fiinţa care trebuia să fie o figură naţională.

Lynn Lystell! Erau prea puţini aceia care nu auziseră despre ea, prea puţini aceia care nu-i văzuseră numele înscris cu caractere luminoase pe frontispiciile teatrelor sau n-o văzuseră pe ecrane.

Fusese îngrozită de ideea de film, dar nu mai trebuia să-şi facă griji şi se părea că nimic, în afară de mâna grea a vârstei, nu- i mai putea sta în cale.

— Aş vrea să nu fiu nevoită să mă duc în America de Sud, zise Lynn de la fereastră.

Mary se aşeză.

— Este numai pentru şase luni, zise ea, şi era hotărât înainte de a te fi logodit. Ceea ce este sigur, este că nu vei avea o lună de miere prea liniştită. Să vedem: vei juca în şase turnee şi vei avea nenumărate apariţii în public, fără să ne mai gândim la numărul mare de banchete, recepţii şi nu mai ştiu câte altele vor fi date în cinstea ta.

— Da, da, ştiu, am citit despre asta, spuse Lynn. M-au numit „Ambasadoarea Angliei". Vor mai crede oare că sunt la fel de englezoiacă după ce am să-mi iau un soţ sud-american? Erico spune că acolo este un adevărat erou, dar, desigur, trebuie să-l cred pe cuvânt.

Mary se aşeză mai comod.

— Oh, Lynn, am fost de atâtea ori plecate. Ştii că vrei să te

măriţi cu Erico - de fapt ai insistat să te măriţi cu el - atunci de ce îţi faci griji? Totul se va aranja de la sine la timpul potrivit.

Faţa Lynnei se lumină. Zâmbi şi făcu un gest distins cu mâna, ca şi cum ar fi vrut să-şi alunge neliniştile.

— Îl iubesc pe Erico şi el mă iubeşte pe mine, zise ea încetişor, n-am iubit pe nimeni niciodată atât de mult ca pe el şi el îmi dă atât de multe.

— Atunci nu-ţi mai face griji, spuse Mary.

— Nu-mi fac. Aşa cum ai spus, planurile noastre sunt făcute şi nu voi mai reveni asupra lor încă o dată.

Privi ceasul cu diamante de pe mână.

— Ar fi mai bine să fiu gata. A trecut de şase şi jumătate şi trebuie să mă duc la cocteil-ul Lady-ei Marling.

— Ştiu, şi domnul Thorne te aşteaptă jos.

— Dragul de Tony! A spus că vine să mă ia, spuse Lynn, şi vreau să-i dau vestea logodnei mele. Nu pot să-l las să afle din ziare, nu-i aşa? — Nu, desigur, căzu de acord Mary. Vrei pălăria? Să o sun pe Rose?

Îşi îndreptă deja degetele spre clopoţelul de lângă patul Lynnei, când cineva ciocăni la uşă.

— Intră, spuse Mary.

Uşa se deschise şi o femeie măruntică şi rotofeie, cu părul cărunt pătrunse în încăpere.

— Oh, Rose, tocmai te sunasem, spuse Mary. Doamna doreşte pălăria pentru a pleca la cocteil.

— Am s-o aduc, zise Rose. E o telegramă pentru dumneavoastră doamnă.

Traversă camera spre Lynn, cu telegrama pe o tavă de argint.

— Mă întreb de la cine este, exclamă Lynn. Sper că Erico

nu a întârziat la Paris. Avionul lui trebuie să sosească la 9,30 şi sunt foarte nerăbdătoare să-l văd.

— Iarăşi griji, rîcană Mary. Hai, dă-mi mie s-o deschid dacă-ţi este teamă s-o faci tu însăţi.

— Sigur că nu sunt speriată, răspunse Lynn. Numai că am avut toată ziua un presentiment...sau ceva din visele de azi-noapte mi-a rămas în minte? Suntem în întârziere.

— Probabil că ai avut un coşmar, zise Mary sec. Hai, dă-mi mie telegrama.

O luă din mâinile Lynnei şi o deschise, şi pe măsură ce citi deveni mai uimită.

— Ce e? întrebă Lynn.

— Nu înţeleg, răspunse Mary, dar poate că tu vei putea. Spune:„Sosesc la 9,30 în seara asta. Sper că este în regulă. Am aşteptat veşti de la tine.Sally"

— Sally, exclamă Lynn.

Smulse telegrama din mâinile lui Mary şi o citi.

— Soseşte diseară, dar Mary, ce vrea să spună? De ce vine aici? Este imposibil! Nu poate!

— De ce a sperat să aibă veşti de la tine? întrebă Mary. Ai primit de curând o scrisoare de la ea?

— Nu, de ani de zile, răspunse Lynn. Apoi îşi duse mâna la cap. Oh, Mary, cred că a sosit una acum două zile, dar n-am citit-o.

— Unde este? întrebă Mary.

— Lasă-mă să mă gândesc, răspunse Lynn. Am văzut scrisul de pe plic şi am ştiut că este de la Sally, am vrut s-o citesc, zău că am vrut...şi deodată o invitaţie...sau ceva...am zis că o voi deschide când mă întorc...dar am uitat...trebuie că am lăsat-o pe birou.

— Am zis mereu, spuse Mary, că ar fi mai bine dacă ţi-aş citi eu toate scrisorile.

— Şi încep să cred că ai dreptate, spuse Lynn spăşită.

— Mă duc s-o aduc, replică Mary, şi se grăbi să iasă din cameră. Lynn o auzi alergând pe scări.

Stătu privind telegrama. Vocea Rosei o readuse la realitate.

— Cred că ar trebui să vă puneţi pălăria cu pene, doamnă.

— Pentru ce? întrebă Lynn absentă. Oh, pentru cocteil. Sigur, Rose, şi eşarfa.

— Prea bine, doamnă.

Mişcându-se repede şi eficient, Rose luă lucrurile din dulap şi le puse pe un scăunel acoperit cu brocart de culoarea piersicii, pregătite ca Lynn să le ia.

— Mai doriţi ceva, doamnă?

Lynn scutură din cap.

— Nu, dar Rose, am să îmbrac diseară rochia cea nouă, alb-argintie, cu colierul de diamante.

— Prea bine, doamnă, dar mi-aţi mai spus şi azi-dimineaţă.

— Zău? Am devenit cam uitucă.

— Asta cam aşa este, zise Mary din uşă, pentru că uite scrisoarea, nedeschisă, care zăcea pe biroul tău.

— Oh, Doamne, exclamă Lynn.

— Este cu indicaţie „personal", vezi.

— Da, ştiu, exclamă Lynn. Nu spun că este greşeala ta, prostuţo. N-ar fi trebuit să-i spun lui Sally să pună "personal" pe scrisori, dar a făcut aşa ani întregi.

— Da, ani întregi, spuse Mary. Lasă-mă să mă gândesc... trebuie să aibă aproape 19 ani acum.

Lynn se uită la Mary şi amândurora le trecu prin minte acelaşi gând nerostit. Fără altă vorbă, Lynn deschise scrisoarea.

Era scrisă pe hârtie ieftină, citeţ. Erau două pagini şi Lynn le citi fără nici un comentariu până la sfârşit. Apoi, cu un gest care era mai teatral decât oricare dintre cele pe care le folosea pe scenă, îi întinse lui Mary scrisoarea şi se lăsă pe un scaun.

— Am ştiut din momentul în care m-am trezit azi-dimineaţă că ceva nu este în regulă. Ţi-am spus că am o presimţire. Ei bine, nu se putea mai rău. Mătuşa Amy a murit, funerariile s-au terminat şi Sally, neavând în altă parte unde să meargă, vine acasă la...la mama ei. Nu putea fi mai rău, sau putea?

Mary nu-i răspunse pentru moment pentru că citea scrisoarea. Când termină, strânse automat paginile.

— Scrisoarea asta a venit acum şase zile, zise ea acuzator.

— Da, dragă, ştiu şi nu am deschis-o, zise Lynn iritată. N-are rost să repeţi că trebuia s-o fac. Cum scrie în telegramă, Sally e pe drum încoace şi soseşte la 9,30. N-o putem opri.

— N-o putem opri, spuse Mary, şi chiar dacă ar fi fost posibil nu cred că ai fi putut s-o faci.

— De ce nu? întrebă Lynn.

— Scrisoarea asta explică limpede. Nu are unde să se ducă în altă parte. A trăit alături de mătuşa ei toţi aceşti ani, şi acum când e domnişoara St. Vincent a murit, Sally nu mai are casă. Şi după toate astea, fetiţa n-are decât optsprezece ani.

— Doar optsprezece? exclamă Lynn. Nu este destul de mare să se descurce singură? Oh Mary, ce mă fac? Cum pot eu să apar cu o fată atât de mare în momentul ăsta? Doamne, de ce am fost atât de nebună încât să fac un copil?

— E cam târziu pentru regrete de soiul ăsta, spuse Mary sec, şi în acelaşi timp Sally soseşte.

Lynn se ridică în picioare.

— Trebuie s-o duci de aici. Închipuie-ţi că Erico ar afla cine este!

- Stai o clipă, zise Mary şi se îndreptă spre uşă ca s-o închidă.

- Acum ascultă, Lynn, trebuie să te gândeşti la asta cu multă grijă. Sunt de acord cu tine că îţi este aproape imposibil în acest moment să spui că ai o fiică de optsprezece ani, dar trebuie să ai grijă de ea. N-o poţi lăsa pe Sally să vină aici şi s-o tratezi ca pe un copil nedorit. Dacă o trimiţi undeva, cine să spună că este? Din câte ştim noi, ea n-a spus nimănui până acum că este fiica ta, dar trebuie să ne asigurăm că n-o va face nici de acum încolo.

- Bătrâna Amy a păstrat tăcerea atâţia ani.

-- Da, ştiu, pentru că-i era ruşine cu tine. Dar lui Sally nu i-a fost niciodată ruşine cu tine. Este mândră de tine şi te iubeşte şi dacă eu mă pricep măcar un dram la firea omenească, pot să-ţi spun că ar fi în stare să se urce pe acoperişuri şi să strige de acolo că este fiica ta.

— Deci, dacă mă iubeşte, trebuie să-şi ţină gura. Am s-o trimit la Brighton, Paris, undeva...nu contează.

— Nu este chiar o problemă de locuinţă, nu-i aşa? O fată de 18 ani nu poate merge singură la Paris neînsoţită.

— Da, da, înţeleg asta, spuse Lynn exasperată. Dar ce să fac?

— Oricum, nu ai timp în trei ore să hotărăşti ce-i de făcut şi cam ăsta este tot timpul pe care-l ai la dispoziţie. Va trebui s-o primeşti pe Sally şi să fii drăguţă cu ea. Trebuie s-o convingi să ţină secretul.

— De ce, de ce mătuşa Amy a trebuit să moară chiar acum?

— A murit de pneumonie.

— Nu-mi pasă de ce a murit, replică Lynn furioasă.Nu m-a plăcut niciodată şi eu am urât-o mereu. Dacă n-ar fi fost amestecul ei, prima mea căsătorie ar fi fost un succes.

— Oh, Lynn, asta nu e povestea pe care mi-ai spus-o tu, spuse Mary.

— Ei bine, a făcut ca lucrurile să se înrăutăţească, pe cât i-a stat în putinţă, replică Lynn. Eram foarte îndrăgostită de Arthur şi el mă iubea.. atunci când era în stare să-şi amintească faptul că existam. Dar nu mă puteam lupta cu arhitectura medievală sau Dumnezeu ştie ce studia el atât; şi cu Amy care mă cicălea toată ziua şi cu casa aia îngheţată din Devonshire, te mai miră că am fugit?

Lynn vorbea sfidător, ca şi cum s-ar fi apărat încă o dată, pentru a-şi justifica acţiunea impulsivă care o făcuse să renunţe la siguranţă şi respectabilitate şi să plece cu un bărbat care nu-i oferea nici un fel de garanţie materială şi cu care trăsese mâţa de coadă mai bine de trei ani. Dar oricât de greu i-ar fi fost, nu-şi regretase cu adevărat niciodată decizia care o dusese la Londra şi care o pusese în legătură cu tot felul de oameni, care o puteau ajuta eventual în cariera de actriţă.

Chiar şi aşa, era extraordinar că, după atâta amar de ani, când cunoscuse o mulţime de oameni, Amy putuse să rămână atât de viu întipărită în mintea ei şi să-i pară mai reală decât majoritatea oamenilor pe care-i cunoscuse. O vedea aievea, severă şi dezaprobatoare; era o femeie inteligentă, care lua hotărâri de neclintit pe care le îndeplinea cu o personalitate puternică, în faţa căreia nu-ţi rămânea decât să te înclini.

Lynn o urâse pentru că, de la prima lor întâlnire, Amy o dezaprobase cu hotărâre. Foarte bisericoasă, domnişoara St.

Vincent îşi baza judecata pe care o făcea asupra celorlalţi pe un soi de clarviziune religioasă care părea că invariabil găseşte defecte pe care le judecă şi asupra cărora aruncă neîncetat anatema. Lynn simţise mereu că orice gând mai îndrăzneţ sau orice nebunie i-ar fi trecut prin cap se întipăreau pe faţa ei şi cumnata ei le putea citi. Mai simţise că, Amy îi citise adânc în suflet şi-şi dăduse seama că dragostea ei pentru Arthur era foarte copilărească, o afecţiune instabilă, născută în principiu pe dorinţa ei de a scăpa din propria ei casă unde era foarte nefericită.

O dată, Amy îi spusese cu violenţă Lynnei:

— Tu habar n-ai ce înseamnă dragostea!

Lynn fusese cu atât mai furioasă cu cât simţise că femeia aceea mai vârstnică avea mai multe noţiuni despre dragostea adevărată decât ar fi putut ea avea în mintea ei de copilă.

Arthur, interesat doar de studiile lui medievale, de cărţile lui pe care le scria şi din care nu avea mare avantaj financiar, ar fi trebuit să nu se însoare niciodată dar căzuse pradă farmecului Lynnei, încurajărilor pe care ea i le arătase şi curentului de fericire care-l cuprinsese când simţise gura ei fragedă pe a lui şi corpul ei fragil lipit de el.

Doar Lynn ştia câtă strădanie fusese necesară. Arthur era prea distrat ca să bănuiască faptul că fetiţa aceea, care abia ieşise de pe băncile şcolii, îl pândise şi aranjase lucrurile în aşa fel încât să-l facă s-o ceară de nevastă. Ignorant în privinţa femeilor, el nu-şi dăduse seama că nu din întâmplare o întâlnise atât de des în lungile lui plimbări solitare pe câmp şi că nu fusese din întâmplare când mâna ei tânără şi fragilă o atinsese pe a lui. Tot nu întâmplător fusese şi când ea-l rugase să-i împrumute cărţi şi când asculta cu atenţie şi cu buzele întredeschise poveştile lui despre vremurile medievale.

Era un bărbat foarte frumos, dar fusese crescut în spiritul unei neobişnuite modestii. Mama îi murise când era copil şi singura lui soră, mai mare decât el, avea nişte păreri foarte proaste despre vanitate.

El nu-i spusese nimic sorei lui despre căsătoria cu Lynn până ce inelul de logodnă nu era deja pe degetul ei şi atunci Amy îşi dăduse seama că era prea târziu ca să-i mai poată schimba hotărârea. Lynn suferise din această pricină, dar acum era suficient de cinstită ca să recunoască faptul că Amy avea oarecare motive să n-o placă.

Căsătoria fusese o experienţă nouă, o încântare şi o fugă de acasă.

Nu voia ca aceasta să însemne nimic altceva, şi nu era interesată de casa lui Arthur. I se părea doar că este o copie mai mare a propriei ei case unde fusese nefericită. Crezuse că verigheta o va elibera de nişte stupide restricţii, că putea merge la petreceri atunci când voia, că-şi putea cumpăra haine şi că având în preajma ei un bărbat puternic, îl putea face nefericit cu o strâmbătură şi fericit cu un zâmbet.

Lynn nu-şi dorise un soţ, dar aşa cum stăteau lucrurile, obligată fiind să se joace şi să vorbească doar cu păpuşile şi jucăriile din camera ei, se măritase şi-i luase mai puţin de un an ca să realizeze că schimbase doar o autoritate cu alta şi că a avea un copil era o treabă serioasă. N-o dorise pe Sally. Crezuse, şi nu fără motiv, că era prea tânără ca să aibă copii şi fusese tare furioasă pe Arthur, dar şi mai mult pe propria ei ignoranţă.

Urâse lunile când trebuise să meargă cu grijă şi când nu se putea apleca sau nu putea să-şi călărească armăsarii peste câmpuri. Urâse sfaturile pe care Amy i le dădea în privinţa

copilului şi faptul că o grămadă de bani se duceau în buzunarele bonelor în loc să fie folosiţi pentru propria ei plăcere.

Când Sally se născuse, realizase repede că este un instrument minunat în mâna ei, pe care-l putea folosi după voie. Avusese o bucurie aproape sălbatică atunci când ignorase sugestia lui Amy că micuţa trebuie să primească un nume din familie. Fetele St. Vincent se numiseră întotdeauna Charlotte sau Melloney. De şase generaţii, fata cea mare purta unul dintre aceste nume iar cea mai mică se numea Amy.

Erau nume şi pentru fiul cel mare, pentru al doilea şi chiar pentru al treilea, dar Lynn nu acceptase nici unul dintre ele. Fusese din pură răutate când alesese cel mai comun nume care-i venise pe moment în cap şi-şi păstrase dorinţa cu încăpăţânare.

— Îi vom spune Sally.

— Sally - Charlotte, atunci, spusese Amy în disperare de cauză, simţind că bătălia era pe cale de a fi pierdută.

— Sally, pur şi simplu Sally! repetase Lynn şi pentru că Arthur era încă îndrăgostit de ea şi foarte fericit că, după toate chinurile îndurate, Lynn nu murise la naştere, aşa cum se păruse la un moment dat în acea lungă noapte de nesomn când Sally venise pe lume, căzuse de acord şi pentru prima dată fiica cea mare a familiei St. Vincent ignora tradiţia.

Cât de lipsit de importanţă i se părea acum şi câtă însemnătate extraordinară dăduse atunci! Apoi, Lynn începuse uşor-uşor să-şi dea seama că nu mai avea nimic altceva pentru care să lupte. Arthur se rezuma la cercetările sale. Pusese iarăşi mâna pe condeiul lăsat baltă din ziua în care se dusese la masă la tatăl ei şi văzând-o atât de frumoasă şi de tânără în rochia de catifea neagră i se păruse că o vede pe mama lui, aceea din

amintirile copilăriei, când se făcuse destul de mare pentru a coborî la masă.

Lynn era suficient de cinstită cu ea însăşi ca să-şi dea seama că reprezenta numai un episod în viaţa lui Arthur. El nu trăia în prezent, trăia în trecut şi în altă situaţie s-ar fi putut bate cu altă femeie, dar ce să faci împotriva fantomelor şi umbrelor din lumi şi timpuri uitate.

Se uitase în jur pentru a găsi ceva cu care să se amuze şi-l găsise. Amy nu realizase la început ce se întâmpla. Era prea ocupată ca să facă diverse aranjamente pentru copil şi să aibă grijă de el, alergând de la un capăt la altul al casei şi făcând pentru oamenii din sat treburi cărora Lynn nu le acorda nici măcar un gând de plictisitoare ce era.

— Nu înţelegi, îi spusese Amy o dată, că cel mai important lucru este să fii răspunzător pentru viaţa altora? Este de datoria ta ca doamnă St. Vincent să ai grijă de cei care trăiesc pe domeniul nostru, să-i îndrumi şi să-i ajuţi pe cei care trăiesc în condiţii mai mizerabile decât noi şi sunt totuşi în jurul nostru.

Lynnn nu se certase cu ea. Învăţase că cel mai bine era să încuviinţezi ce spune Amy şi să faci ca tine. Îi surâsese cu acel zâmbet drăgălaş pe care Amy îl considera fals, dar care încântase, mai târziu, milioane de spectatori.

— Ai dreptate, Amy, spuse ea serioasă, şi ştiu că de fapt îmi ceri să mă duc s-o vizitez pe bătrâna doamnă Hunter. Nu pot, zău că nu pot. Pute şi pe lângă asta eu detest oamenii bolnavi.

Fugise din cameră înainte ca Amy să aibă timp să-i răspundă şi se dusese la grajduri ca să-şi viziteze câinii.

Era inutil să-i mai spui. Amy îşi dăduse seama, dar considera de datoria ei să mai încerce. Fiecare povaţă, fiecare frază binesimţită pe care Amy i-o spunea cădea într-un fel de hău şi nici

măcar un semn nu arăta că între cele două femei s-ar fi putut stabili vreo cale de comunicare.

Nu de mult, Lynn descoperise că a călări nu este numai o plăcere,ci şi un mijloc de a scăpa de acasă - plus alte multe avantaje practice. Un cal o putea duce cu uşurinţă în cel mai apropiat oraş care era la numai câteva mile depărtare. Putea nu numai să facă nişte cumpărături, dar îşi putea priponi calul şi petrece multe clipe plăcute în bar, cu un cocteil în faţă şi făcând cunoştinţă cu obişnuiţii locului.

Cea mai mare parte dintre ei erau lucrători la ferme, pe care ea nu-i întâlnise prin vecinătate pentru că nu erau consideraţi de bună condiţie. Într-o zi, maşina rămase în pană şi străinul se opri să prânzească în timp ce maşina era reparată. Aşa l-a întâlnit Lynn pe Leslie Hampton. Fusese una dintre acele poveşti rapide care se pornesc exact ca furtunile de vară şi se sting la fel de repede ca ele.

Era imposibil ca Lynn, plictisită şi dornică de noi experienţe, să reziste la ceva atât de îngrozitor de excitant. După nişte ani, mai târziu, îi venea să râdă când se gândea la Leslie Hampton şi în acelaşi timp era uşor ruşinată de ea însăşi pentru că nu-şi dăduse seama că el era, nu numai un om limitat, ci şi bombastic, foarte încântat de sine şi capabil să-şi poarte numai sieşi de grijă.

Ca şi Arthur, fusese ameţit de Lynn, prea ameţit ca să-i mai pese de altceva decât de a o avea şi fugiseră în cel mai tradiţional stil. Lynn lăsase chiar un bileţel pentru Arthur, pe masa de toaletă, şi lângă el cele câteva bijuterii pe care el i le dăruise de când se căsătoriseră.

Ce nostim şi copilăresc părea acum! Încă-şi mai putea aminti bătăile prosteşti ale inimii, senzaţie de sufocare, teama de

a fi descoperită în timp ce mergea din ce în ce mai repede, cărând două valize şi lăsând în urmă deopotrivă soţ şi copil.

Sărutările lui Leslie, pasionate şi posesive, păreau răspunsul la toate lucrurile. Braţele lui Lelie în jurul ei, mâinile lui care o atingeau, gura lui pe gâtul ei- putea cere mai mult de la viaţă?

Ce repede se ofilise extazul! Prea curând i se păruse ei şi, divorţul ei fiind terminat, se căsătoriseră, Lynn era deja în căutarea a ceva şi mai amuzant, mai zguduitor şi mai satisfăcător.

Nu rămăsese nimic din căsătoria ei cu Leslie Hampton, numai câteva amintiri şterse, care-i mai bântuiau când şi când prin minte. El fusese ucis în război şi ea fusese mai degrabă uşurată decât îndurerată când primise vestea, pentru că de atunci încolo se putea conduce singură ca şi cum căsătoria n-ar fi existat niciodată.

Din căsătoria ei cu Arthur rămăsese Sally. El nu fusese niciodată rău sau dezagreabil în privinţa permisiunii de a vedea copilul. Ar fi fost foarte străină de natura lui atitudinea de a fi dezagreabil cu cineva şi când Lynn îi scrisese că vrea să vadă fetiţa, Sally fusese adusă de mătuşa ei la Londra ca să-şi petreacă o zi singură cu Lynn.

Când era bebeluş, Sally n-o interesase în mod deosebit pe Lynn, dar când mai crescuse era destul de atrăgătoare şi era amuzant s-o auzi povestind despre Arthur, despre Amy şi despre o grămadă de alte persoane din Devonshire pe care Lynn le cunoştea din fragedă pruncie.

Sally era încântată că mama ei zâmbeşte şi râde la toate poveştile ei. Ar fi făcut orice pentru acea fiinţă minunată care pătrunsese în viaţa ei ca o zână frumoasă, dar dispărea repede, lăsând în urma ei amintiri şi cadouri scumpe care o făceau pe mătuşa Amy să strângă nemulţumită din buze.

Mai târziu, Sally mersese la şcoală şi îşi petrecea vacanţele cu tatăl ei şi cu mătuşa Amy când, pe neaşteptate, Arthur murise. Fusese tot din pricina războiului, dar nu în acelaşi fel ca Leslie, în luptă, ci în urma unei răceli zdravene, căpătată la o paradă de duminică a gărzilor civile. Amy era plecată la vremea aceea pentru că ea nu l-ar fi lăsat să trateze răceala cu indiferenţă, văzându-şi de îndatoririle civice şi de cărţile lui şi căznindu- se să întreţină grădina, pentru că toţi grădinarii fuseseră chemaţi sub arme, şi el considera asta ca părticica lui din efortul de război.

Între timp, Amy se întorsese, dar el muri în urma unui atac de pneumonie în ciuda eforturilor doctorului şi ale sorei sale. Sally îi scrisese mamei ei despre asta, dar Lynn nu fusese foarte interesată ştiind că această moarte îi rezolva câteva probleme personale.

Sally era una dintre ele. Casa fusese vândută - Arthur scrisese asta în testament. A fost primul lucru care a surprins-o pe Lynn, pentru că nu-şi putea imagina că el ar vrea să înstrăineze acea casă care făcea de atâta vreme parte din patrimoniul familiei St. Vincent. Dar la moartea lui, Arthur se dovedise mai practic şi mai hotărât decât ar fi putut ea crede vreodată.

Mai întâi fusese vândută casa; apoi, jumătate din bani fuseseră daţi lui Amy, cealaltă fusese depozitată pentru Sally până ce aceasta se căsătorea. Nici un bănuţ nu putea fi atins până atunci. Dacă nu se căsătorea până la douăzeci şi cinci de ani, Sally era obligată să stea cu mătuşa Amy.

Prima reacţie a lui Lynn la citirea testamentului fusese de surpriză şi apoi de furie.

— Nu are încredere în mine, mormăise ea către Mary. Crede că-mi voi influenţa copilul şi, mai rău, se gândea că am să-i fur banii copilului. Îţi poţi imagina ceva atât de degradant? Îţi ima-

ginezi, desigur, că Amy l-a influenţat, dar Arthur putea să se abţină de la a face o asemenea chestie, care mă jigneşte profund.

Mary i-a spus ceva consolator, dar în realitate nu fusese deloc surprinsă. Ştia că şi Amy şi Arthur erau foarte suspicioşi în legătură cu traiul luxos al lui Lynn, cu toate că la acea vreme era deja un nume pe scenele teatrelor. Ştia, de asemenea, că din momentul în care Lynn îl părăsise pe Arthur fuseseră şocaţi de darurile scumpe pe care Lynn i le făcea fetiţei. Niciodată Lynn nu-i dăruise ceva folositor sau nu se oferise să-i plăteascxă pentru haine sau educaţie cu toate că-i trimitea păpuşi scumpe, brăţăruşe de perle, lapis-lazurlit sau pandantive de diamant, ineluşe cu briliante şi jucării mecanice foarte costisitoare care nu se prea potriveau pentru o fetiţă. Era neplăcut, se gândi Mary, ca ei să fie impresionaţi de cadourile scumpe ale lui Lynn sau să se gândească, atunci când le vedeau, că ea ar fi cea mai indicată persoană pentru a educa fetiţa.

Anii trecuseră iar Lynn câstigase din ce în ce mai mulţi bani, dar era incapabilă să economisească şi de fapt cu cât avea mai mult cu atât cheltuia. Hainele o fascinaseră întotdeauna, orhideele şi bijuteriile pe care le purta nu erau dintotdeauna dăruite de vreun admirator; şi maşinile mari în care se plimba, şoferii cu uniformă, apartamentele şi casele sale care trebuiau să fie mereu în partea cea mai selectă a Londrei- toate astea costau o mulţime de bani în fiecare an.

În felul ei, Lynn era generoasă şi cei care lucrau cu ea pe scenă ştiau că pot întotdeauna să se bazeze că ea le va da un cec dacă vor fi la ananghie. Chetele de caritate nu erau niciodată lăsate să plece cu mâna goală. Şi, în consecinţă, pe

măsură ce anii treceau, balanţa financiară a Lynnei fusese mai mult dezechilibrată decât stabilă.

Faptul că Lynn hotărâse să se mărite pentru a treia oară fusese motivat la fel de bine economic cât şi emoţional. Era uşor pentru Lynn să spună că o va trimite pe Sally la Paris sau în altă parte cu o însoţitoare dar trebuiau găsiţi bani pentru aceste lucruri şi Lynn era înglodată în numeroase datorii şi era serios presată de creditori.

— Sally va avea nişte bani ai ei? întrebă Mary.

— Îţi aminteşti testamentul, replică înfuriată Lynn.

— Sigur că da, spuse Mary, furioasă că nu-şi amintise mai devreme. Şi Sally nu este măritată.

— De aceea, ca s-o spunem cinstit, dacă Amy nu i-a lăsat nişte bani, nu va avea nici un bănuţ până nu se mărită.

— Sunt sigură că domnişoara St. Vincent..., începu Mary.

— Nu trebuie să fii sigură de nimic când este vorba de Amy, o întrerupse Lynn. Mă ura şi dacă a vrut să fie ranchiunoasă s-a gândit că Sally va avea o grămadă de bani când se va mărita şi nu i-a lăsat nimic. Pe lângă asta, ştii cum sunt fetele astea bătrâne cu actele lor de caritate. Casa de odihnă, sau indiferent ce conducea ea în Wales, a costat destui bani, şi ai să vezi că am dreptate.

Oricum, Mary se gândi că era mai mult decât neplăcut.

Lynn ştia foarte puţine despre fermă cu excepţia informaţiilor din scrisorile lui Sally. Ea îi scria cu regularitate mamei ei; invariabil, o dată pe lună, venea o scrisoare de la ea, dar de obicei Mary răspundea. După ce-i amintea Lynnei de nenumărate ori să-i răspundă lui Sally, i se părea mai uşor să scrie scrisoarea ea însăşi, transmiţând dragostea Lynnei şi scuzele că era prea ocupată ca să pună mâna pe stilou.

Uitându-se la scrisoarea fetiţei, la grafia aproape copilărească, Mary se gândi că trecuse multă vreme de când nu se mai gândiseră la Sally ca la o persoană.

— Ştii cât a trecut de când ai văzut-o ultima oară pe Sally? întrebă ea.

— Oh, nu foarte mult, răspunse Lynn, şi se uită la Mary cu o luminiţă de surpriză în priviri. Mary, sunt ani...da, da, ani! Era o feitţă frumuşică, mai degrabă dolofană, dar cu siguranţă frumuşică pentru că-mi amintesc gândindu-mă...

Mary o întrerupse.

— Ultima oară când ai văzut-o pe Sally era acum cinci ani.

— Nu se poate! exclamă Lynn. Oh, Mary e atâta vreme de atunci? Presupun că s-a schimbat mult.

— A crescut cu cinci ani, spuse Mary, şi aproape instinctiv Lynn se întoarse către măsuţa de toaletă.

— Nu mă tortura, Mary.

— Îmi pare rău, spuse Mary, sunt la fel de îngrijorată ca şi tine. Trebuie să facem ceva.

— Un lucru, spuse Lynn, este ciudat că nu s-a scris nimic în ziare despre moartea lui Amy. Asta este o binecuvântare. Dar nu cred că este nici un motiv pentru care s-ar face o legătură cu mine. N-am spus nimănui că am fost o St. Vincent. Când am urcat pe scenă, aşa cum ştii, am pretins că am şaptesprezece ani. Mi-am uitat cele două căsătorii şi nimeni, din câte ştiu eu, nu le-a descoperit. Familia mea era prea ruşinată cu mine ca să-mi contrazică poveştile că am păşit din şcoală drept pe scenă. A avut consolarea că mi-am schimbat numele. Trebuie să ne ţinem de povestea asta, Mary, cu orice preţ.

— Sigur că da, spuse Mary, nu-ţi face griji. Când vine Sally,

am s-o văd şi vom face un plan. Aşa cum spuneai, poate că va merge la Paris...sau...

— Dacă Amy nu i-a lăsat bani, n-are să fie uşor, spuse Lynn.

— M-am gândit la asta, replică Mary.

— Ei bine, are optsprezece ani, spuse Lynn, este timpul să se mărite. Poate că şi-a găsit pe cineva. Apoi dădu din umeri.Dar nu sunt prea multe şanse, nu când este vorba s-o ai pe Amy în preajmă. A urât întotdeauna tot ceea ce avea legătură cu tinereţea şi cu dragostea. Trebuie să fi fost sigură că Sally nu va întâlni niciodată un bărbat destul de potrivit pentru ea. Dar cel mai bun lucru care se poate întâmpla este ca această copilă să se mărite repede. Când se va mărita, va avea o rentă de două mii de lire pe an şi chiar mai mult, pentru că banii pe care i-a lăsat Arthur s-au acumulat până acum.

— Biata Sally, spuse liniştită Mary, nu trebuie împinsă să se mărite cu primul bărbat pe care-l întâlneşte.

— Cine o împinge? spuse Lynn. Ai să vezi, fata se va îndrăgosti! E fata mea, nu-i aşa?

Îi zâmbi lui Mary ca şi cum toate grijile ei s-ar fi risipit.

— Da, este fiica ta, spuse Mary, dar nu va fi niciodată la fel de frumoasă ca tine.

— Va fi destul de frumoasă dacă-mi amintesc eu bine, spuse Lynn. Ceea ce avem noi de făcut este s-o facem să întâlnească oamenii potriviţi. După toate astea, o fată cu o rentă de două mii pe an nu-i de lepădat.

Ceasul de pe servantă dădu deodată ora exactă.

— Doamne, spuse Lynn, e şapte! Am să întârzii îngrozitor la petrecere. Dă-mi repede pălăria, Mary, trebuie să plec.

— Da, trebuie, şi bietul domn Thorne te aşteaptă de peste o jumătate de oră.

— Tony nu se supără dacă aşteaptă, spuse Lynn, şi deodată scoase o exclamaţie. Tony Thorne!

Bătu cu mâna în măsuţa de toaletă şi făcu sticluţele de parfum să zdrăngăne.

— Tony, repetă ea. Ăsta este, Mary, răspunsul la toate problemele noastre.

— Ce vrei să spui? întrebă Mary.

— Lasă pe mine, spuse Lynn. M-am gândit la ceva absolut perfect.

Îşi puse pălăria, penele întunecate contrastau cu paloarea delicată a tenului ei. Îşi înfăşură eşarfa în jurul gâtului şi luând un buchet mare de orhidee mov de pe măsuţă şi le prinse pe umăr.

— Ce vrei să spui? repetă Mary.

Lynn se întoarse către ea. Ochii îi străluceau şi zâmbea.

— Nu-ţi face griji, Mary dragă! Am totul în minte. Nu mai avem de ce să ne facem griji.

Cu asta, ieşi din cameră, lăsând-o pe Mary să se uite după ea, iar parfumul ei fin lăsă o dâră în aer. Mary o auzi coborând repede scările şi apoi vocea ei, dulce şi subţire, cu acea calitate intrinsecă pe care i-o dăduse teatrul, strigă:

— Tony, Tony, unde eşti?

3

— Un pic mai la stânga, *s'il vous plait, mademoiselle* .

Sally făcu ce i se spuse şi scoase un oftat. Se simţise adesea foarte obosită la fermă, dar nu-şi imaginase niciodată că putea

fi obositor să probezi haine frumoase; acum află că era foarte obositor să stai ore întregi sucindu-te şi învârtindu-te.

Fusese tare fericită pentru noile toalete şi îşi spunea în sinea ei că fusese foarte nerecunoscătoare în ceea ce o privea pe Lynn, minunata Lynn, şi că nu se simţea mai entuziasmată şi mai fericită pentru acele lucruri minunate care erau făcute anume pentru ea. Ştiu că, în adâncul inimii ei, considerase mereu toaletele o mare plictiseală.

Era nostim să le alegi şi chiar mai nostim să le îmbraci când erau, în sfârşit, gata; era cel mai emoţionant lucru s-o audă pe Lynn scoţând exclamaţii admirative la apariţia ei.

Nicicând, nicicând nu va uita umilinţa din dimineaţa sosirii ei, când se dusese în dormitorul Lynnei şi o auzise pe aceasta spunând:

— Sally! Ce frumoasă te-ai făcut! şi apoi adăugând pe un ton îngrozit: dar, pentru Dumnezeu, de unde ai luat hainele alea?

Ştia că Lynn îi va dezaproba înfăţişarea, dar nu era pregătită pentru remarci atât de tăioase şi nici pentru râsul care le-a urmat.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva Mary? întrebase Lynn. Uită-te la culoare şi la proporţia îngrozitoare dintre taior şi fustă. Oh, biată, biată Sally! Este atât de tipic pentru mătuşa Amy, nu-i aşa? De ce oare oamenii buni trebuie să urâţească în felul ăsta tot ce este în jurul lor?

Sally avusese impresia că Lynn nu va sfârşi niciodată să-i critice hainele şi să-i dea şi ei personal un pic de atenţie.Dar Lynn, ridicându-se în capul oaselor, fusese repede absorbită de fiecare detaliu.

— Ai ochi frumoşi, Sally. Au acelaşi albastru ca ai tatălui tău. Şi aceleaşi gene! Când vor fi rimelate vor străpunge inima oricărui tânăr care te va vedea. Şi părul are o culoare frumoasă. Desigur,

are nevoie de o tunsoare şi o pieptănătură adecvată. Slavă Domnului că nu-l porţi prins în coc la spate. Mi-a fost tare teamă că mătuşa Amy te va pune să ţi-l strângi tare la spate ca spălătoresele. Ea însăşi a adoptat stilul ăsta.

Sally se înroşise puţin, dar n-a spus nimic, şi după o clipă, Lynn reluă cu satisfacţie.

— Vom scoate ceva din tine, Sally, nu-ţi face griji, şi va fi cea mai mare statisfacţie pentru mine să arunc personal în foc bulendrele pe care le porţi.

— Dar nu înainte de a avea altceva de îmbrăcat, protestase Sally.

Lynn râsese.

— Nu, draga mea, voi găsi eu ceva pentru tine. Hainele mele ar fi prea mici pentru tine; dar Mary, ca un înger bun ce este mereu, îţi va împrumuta fără îndoială din ale ei.

— Desigur, spuse Mary. Avem cam aceeaşi măsură, nu-i aşa, Sally? Şi nu trebuie să spui că este atât de mare, Lynn, să ştii. Vorbeşti despre noi de parcă am fi uriaşe. Adevărul este că tu eşti prea minionă - sau am putea spune o Venus de buzunar?

Sally se uitase cu invidie la modul în care Mary o pusese în banca ei pe Lynn, dar cu toate că o adora simţea că în prezenţa ei n-ar fi putut fi niciodată atât de familiară cu frumoasa, fascinanta şi neaşteptata ei mamă.

— Şi acum, draga mea, spuse Lynn, trebuie să am o lungă discuţie cu tine. Trebuie să facem planuri pentru viitorul tău. Trebuie să mă asculţi cu multă atenţie pentru că am o mulţime de lucruri să-ţi spun.

Sally se aşezase pe marginea patului.

— Oh, Lynn, exclamase ea, ce bine-mi pare că te văd!

— Draga mea, ai fost mereu cea mai adorabilă fetiţă.

— Te rog, Lynn, începuse Sally, te rog, putem sta măcar o vreme împreună? Vezi, te-am văzut atât de puţin şi sper că ai să mă laşi să stau cu tine, acum când mătuşa Amy nu mai este.

— Ei bine, draga mea...începuse Lynn, şi brusc Mary, nesuportând să vadă dezamăgirea de pe faţa fetiţei, o întrerupse.

— Nu mai ai nevoie de mine, nu-i aşa Lynn? Am o grămadă de treabă.

Lynn îngustase puţin privirea la tonul lui Mary înainte de a spune:

— Bine, nu vreau să te ţin din lucru.

— N-ai decât să suni dacă ai nevoie de ceva, mai spuse Mary şi ieşise din cameră.

Lynn se aşezase mai confortabil pe perne. Cearşafurile de satin albastru ornamentate cu dantelă erau, gândise Sally, cel mai bun cuib pentru o asemenea frumuseţe.

Noptiera stil, acoperită cu satin de culoarea piersicii, care se potrivea cu draperiile era încărcată cu corespondenţa de dimineaţă a Lynnei. Erau ziare, teancuri de scrisori, bilete, reviste şi o cutiuţă de piele roz, care stătea deschisă, dând la iveală o brăţară superbă din diamante şi rubine. Străluceau atât de frumos că privirea lui Sally era atrasă parcă dincolo de voinţa ei spre ele.

Lynn se aplecase şi luase brăţara.

— Este un dar, spuse ea, şi vocea ei lăsase să transpară plăcerea. Un dar de logodnă, Sally, şi ăsta este unul dintre lucrurile pe care vreau să le afli.

— Un dar de logodnă? se trezi Sally întrebând.

Lynn continuase:

— Da, draga mea, am să mă mărit.

— Oh, Lynn!

Sally nu-şi putuse ascunde dezamăgirea din voce iar Lynn, privind-o, exclamase:

— Oh, draga mea, ce lucru îngrozitor, nu-i aşa, tocmai când tu venisei să stai cu mine. Dar de unde era să ştiu că va muri mătuşa Amy? Putea să mai trăiască ani buni, şi ştii bine că tatăl tău a aranjat în aşa fel încât tu să stai cu ea până ce te vei căsători.

— Te măriţi curând? întrebă Sally aproape şoptit.

— Da, draga mea, tare mă tem că aşa este. Pentru că voi face un turneu în America de Sud şi bărbatul cu care mă voi mărita, Erico da Silva - ai să-l cunoşti, este adorabil - e sud-american, va fi perfect pentru el să mă prezinte oamenilor potriviţi şi să mă ferească de toate greşelile pe care le-aş putea face necunoscând obiceiurile locului.

Lynn se uitase la brăţara pe care o ţinea în mână şi zâmbise, o jumătate de zâmbet pentru sine, la gândul fericirii care o aştepta.

— La asta se asortează un inel pe care Erico mi-l va aduce în această după-amiază. Mi l-a dat de aseară, dar era niţel cam larg pentru degetul meu. Este cel mai minunat rubin pe care l-am văzut, Sally. Cred că a costat o avere considerabilă.

— Ce drăguţ, începuse Sally, dar ca şi cum cuvintele i-ar fi ieşit singure de pe buze, continuase într-un suflet: O, Lynn, dar cu mine ce se va întâmpla?

— Cu tine! Oh, draga mea, desigur că m-am gândit şi la tine. Am plănuit totul, dar nu vreau să-ţi spun prea multe acum pentru că vreau să fie doar secretul meu. Tot ceea ce doresc de la tine este să te distrezi cât mai bine în timpul cât vom fi împreună. O să fie grozav, nu-i aşa?

— Da, da, desigur, spuse Sally cu entuziasm şi ochii scânteind.

— Ne vom vedea foarte mult şi vreau să-l cunoşti pe Erico, dar Sally, este ceva care trebuie rapid clarificat. Este vorba desapre legătura noastră. Vezi tu, draga mea, continuă repede, ca şi cum i-ar fi fost teamă că Sally va spune ceva, nimeni nu ştie că am mai fost căsătorită. Mătuşii Amy îi era atât de ruşine cu mine, că m-a pus, cu mulţi ani în urmă, să jur că nu voi spune nimănui că sunt mama ta. Când veneai să mă vezi, dacă-ţi aduci aminte, Amy obişnuia să te aducă la Londra astfel încât nici măcar servitorii să nu ştie că mai existam. Mi-am imaginat adesea că Amy le-a spus că am murit după ce am fugit de acasă, cu toate că- mi este greu să mi-o imaginez spunând o minciună.

Sally zâmbise.

— Bănuiesc că a sugerat asta indirect, dar, după ce am părăsit Devon-ul, n-a mai întrebat nimeni de tine.

— Cred că ăsta este modul în care a acţionat şi de aceea a preferat să te îngroape în sălbăticia din Wales. Oh, poate că tot răul a fost spre bine, draga mea, pentru că, vezi tu, n-ar fi fost prea bine ca publicul să ştie că am fost măritată şi că am o fiică atât de mare. Când am intrat în teatru, mi-am luat un alt nume pentru că arătam foarte tânără şi ceilalţi mă credeau mult mai tânără decât eram. Şi eu am vrut să uit anii aceia mizerabili de nefericire, aşa că nu i-am contrazis. Tu nu mă condamni pentru asta, nu-i aşa, draga mea?

— Nu, sigur că nu, spuse Sally.

— Deci, aşa stând lucrurile, vezi bine că nu pot spune acum că am o fiică. Ar fi prea şocant pentru toţi cei care au crezut că m-am măritat cu arta mea, şi, de fapt, într-adevăr aşa a şi fost.

— Deci, ce vom spune? întrebă Sally, şi i se părea că în toată afacerea era o umbră pe care nu putea s-o distingă.

— M-am gândit foarte bine, spusese Lynn, şi ştii, Sally, nu cred că este cazul să minţim mai mult decât este nevoie. Urăsc să fiu nevoită să mint, şi bănuiesc că ai fost educată să urăşti minciuna mai mult decât mine. Am să spun doar că eşti fiica lui Asthur St. Vincent, un vechi prieten al meu care a fost foarte bun cu mine cândva şi care, din nefericire, a murit în timpul războiului. După cum poţi vedea, totul este adevărat. Şi cum tu nu semeni câtuşi de puţin cu mine, nimeni nu va suspecta vreodată că este o relaţie mult mai strânsă între noi.

Lynn zâmbise triumfătoare şi Sally făcuse un mare efort să-i întoarcă surâsul. Ea nu ştia că Mary fusese aceea care spusese:

— Dacă vrei să spui o minciună, fă în aşa fel încât să fie cât mai aproape de adevăr, altfel poţi fi sigură că vei fi descoperită. O minciună bună, trebuie să conţină cel puţin nouă zecimi de adevăr.

Privindu-şi fiica, Lynn se întrebase dacă era posibil ca ea să fi fost aceea care dăduse naştere unei fete atât de frumoase şi de bine crescute. Cât de departe i se părea, şi, întru-un fel oarecare, n-avusese niciodată sentimentul că este mamă. Dar era clar că trebuia făcut ceva în privinţa fetei, şi din câte văzuse ea, planurile ei, şi le făcuse cu cea mai mare atenţie, trebuiau duse la bun sfârşit, dacă ceva neplăcut nu intervenea.

— Acum, draga mea, spuse ea cu avânt, ignorând umbra de pe faţa fetei, aş vrea să-mi spui cât mai multe despre tine. Ce ai făcut, cu cine te-ai văzut, şi să nu-mi spui mie că nişte ochi frumoşi ca ăştia n-au sucit minţile nici unui tânăr.

Sally râse.

— Nu, sigur că nu. Nici nu cred că am întâlnit vreunul, în fine,

nici unul care putea fi numit un tânăr. Erau băieţi care lucrau la fermă şi bătrânii care veneau să stea la noi şi apoi plecau, dar bărbatul pe care-l iubeam cel mai tare era vicarul. Era atât de bun cu mine, dar are aproape şaptezeci de ani şi nu prea cred că poate fi numit un tânăr domn.

Lynn încuviinţase din cap. Era exact aşa cum se aşteptase.

— Ei bine, toate astea trebuie să se schimbe, spuse ea. Primul lucru pe care vreau să-l fac este să-ţi comand nişte toalete frumoase şi apoi să te prezint câtorva tineri de vârstă potrivită. Tinereţea trage la tinereţe, şi tu ai nevoie de cineva care să-ţi spună cât de frumoasă eşti, aşa cum am avut şi eu întotdeauna nevoie.

— Oh, Lynn, n-ar trebui să-mi caut o slujbă şi să încerc să-mi câştig existenţa?

— E destulă vreme pentru asta. Ne vom gândi peste o săptămână sau mai mult. În acest timp trebuie să te destinzi, dar promite-mi să nu uiţi nici o clipă că eşti doar fiica celui mai bun prieten al meu, Arthur St. Vincent. Juri pe onoarea ta că nu vei spune niciodată, nimănui, adevărata noastră legătură de rudenie?

— Sigur că jur, spuse Sally, şi vocea-i devenise solemnă.

— Deci, totul este aranjat, du-te acum la Mary şi roag-o să-ţi caute ceva de îmbrăcat în care să te poţi arăta în lume şi, apoi, dacă deja a şi făcut-o, să-ţi fixeze o oră la coafor cât mai curând posibil. Eu am să-l sun pe iubitul meu să-i mulţumesc pentru brăţară.

Sally s-a ridicat în picioare.

— Îţi mulţumesc mult, foarte, foarte mult, că eşti atât de bună cu mine. Oh, Lynn, te iubesc enorm.

Aşteptase doar cea mai mică încurajare ca să se repeadă

să-şi înlănţuie braţele în jurul gâtului mamei ei, dar Lynn îi dădu un sărut din vârful buzelor şi se întoarse către telefon.

Sally ştiuse că întrevederea se terminase şi ieşise din cameră în căutarea lui Mary.

Mary era deja pregătită pentru ea şi după ce o îmbrăcase repede într-o toaletă de-a ei, o rochie elegantă, o grăbise către unul dintre cei mai vestiţi coafori din West End iar Sally începuse să se simtă deja o altă persoană. Trecutul se ştersese atât de repede şi îi era greu să mai creadă că ferma şi convalescenţii ei oaspeţi existaseră vreodată.

După câteva zile, începuseră probele, ore şi ore întregi.

Vocea doamnei Marguerite o readuse în prezent.

— Vă rog, staţi dreaptă, *mademoiselle*, trebuie să potrivesc bine tivul ăsta.

— Îmi pare rău, spuse Sally, impunându-şi să fie mai atentă.

În acelaşi moment, uşa se deschise şi Mary intră.

— Aproape că aţi terminat? întrebă ea.

— În două minte, răspunse doamna Marguerite.

— Oh, slavă Domnului, murmură Sally. Este o zi atât de frumoasă, vreau să ies la plimbare. Pot ieşi?

Mary îşi privi ceasul.

— Nu cred că ai timp, spuse ea. Lynn vrea să iei prânzul cu ea, şi va trebui să îmbraci rochia albastră care a fost gata ieri şi pălăria cea mare.

— Deci ieşim să luăm prânzul în oraş?

Mary încuviinţă.

— Da, veţi merge cu maşina la Bray, cu domnul Thorne şi veţi mânca acolo. Trebuie să pice dintr-o clipă-n alta.

— Oh!

Vocea lui Sally era interesată şi Mary îi aruncă o privire, apoi se întoarse, dar nu rată expresia de pe faţa fetei.

Oricât de mult ar fi dezaprobat planurile Lynnei, şi adesea le dezaproba, trebuia să admită că aceasta era un bun judecător al naturii umane. Poate că activitatea ei teatrală şi sensibilitatea la reacţiile publicului o făceau să aprecieze aproape instinctiv felul în care oamenii vor acţiona într-o situaţie sau alta.

Voise ca Sally să devină interesată de Anthony Thorne şi alcătuise scenariul cu atâta abilitate şi inteligenţă că obţinuse exact rezultatul dorit, fără ca Sally să aibă nici cea mai vagă bănuială că este manipulată.

Cu o seară în urmă, îi trimisese un mesaj lui Sally să-şi pună rochia nouă de seară care tocmai fusese adusă de la croitoreasă. Sally fusese mai mult decât încântată să dea ascultare mesajului, cu atât mai mult cu cât, în seara precedentă, cinase doar cu Mary, deoarece Lynn, scânteind de diamante şi rubine, cu un buchet mare de orhidee la capa de hermină, ieşise să cineze cu Erico.

— Lynn o să fie la cină în seara asta? întrebă Sally în grabă.

Încuviinţase.

— Va fi o mică petrecere. Vei fi tu şi cu Lynn, Erico şi un tânăr pe care Lynn vrea să-l cunoşti.

— Cum se numeşte?

— Anthony Thorne, dar toată lumea-i spune Tony.

Apoi Sally pusese întrebarea de care Mary se temea cel mai tare:

— Este şi el îndrăgostit de Lynn?

Mary râse scurt.

— Oh, este cu mult mai tânăr decât Lynn, replică ea; o admiră mult, desigur, cine n-ar face-o? dar sunt prieteni de multă

vreme. Şi, aşa cum ştii, pe ea n-o interesează nici un bărbat în afară de Erico.

Sally păruse satisfăcută cu un răspuns atât de abil iar Mary, cu un oftat de uşurare, schimbase repede subiectul.

Dar Lynn avusese mult mai multe de spus atunci când o chemase seara în camera ei, înainte de cină.

— Vreau să te porţi foarte frumos cu Tony Thorne în seara asta, îi spuse ea. A avut de curând o mare deziluzie. Era foarte nerăbdător să obţină un post la Paris, dar proprietarul firmei nu l-a plăcut şi a refuzat să-l angajeze. Şi muncise atât de mult, bietul băiat, să-şi perfecţioneze franceza, şi se simte ca şi cum viaţa s-ar fi sfârşit pentru el. Trebuie să încerci să-i alungi gândurile negre, Sally, şi după toate astea este ceva la care te pricepi foarte bine - să ai grijă de oamenii necăjiţi şi bolnavi.

— Da, dar nu londonezi ca domnul Thorne, spusese Sally cu o voce aproape speriată. Nu ştiu despre ce să-i vorbesc, Lynn. Of, Doamne, dacă măcar n-aş fi fost atât de ignorantă. Mă simt tare nelalocul meu.

Lynn zâmbise.

— Prostii, draga mea! Faptul că nu eşti ca celelalte fete te face şi mai atrăgătoare. Pe lângă asta, dă-mi voie să-ţi spun un secret: dacă nu ai nimic să-i spui unui bărbat, atunci ascultă. Uită-te la el cu ochii ăştia mari şi albaştri ai tăi şi pune-l să-ţi povestească despre el însuşi. Acţionează ca un fel de vrajă şi nu-mi aduc aminte ca vreun bărbat să-i fi scăpat. Că veni vorba, dă-ţi cu puţin rimel pe gene. I-am spus Rosei să-ţi arate cum se face. Ţi-a arătat?

— Da, Lynn, spuse, dar asta mă face cumva atât de diferită. Şi simţul umorului îi izbucnise, în fine, la suprafaţă. Doamne Dumnezeule, Lynn, ce-ar fi spus mătuşa Amy?

Lynn îşi acoperise urechile cu mâinile.

— Nu-mi spune, zău. Pot să ghicesc şi singură.

Se dusese către uşă şi ieşise cu acele mişcări graţioase şi exacte pe care publicul le admira şi le aştepta de la ea.

— Să nu uit, zise ea din uşă, nu cobori înainte de ora opt şi treizeci şi unu de minute, te rog. Vreau să rămân câteva minute singură cu Erico.

— Sigur, Lynn. Înţeleg.

Nu pricepuse nimic, bineînţeles, dar începuse să bănuiască în momentul în care realizase că Lynn îi aranjase o intrare perfectă, aşa îmbrăcată în rochia de seară *gris-perle*, la ora fixată.

Şi Erico şi Tony fuseseră tare miraţi găsindu-şi gazda aşteptându-i când sosiseră. Erau obişnuiţi s-o aştepte pe Lynn, care socotea că un moment de aşteptare face şi mai dulce întâlnirea.

Atunci, însă, le dăduse câte un cocteil şi îi permise lui Erico să-i sărute podul palmei.

— Am ceva special pentru tine în seara asta, Tony. Vreau să cunoşti o fată foarte drăguţă. Nu cred că ţi-am mai vorbit despre ea. Tatăl ei a fost un foarte bun prieten de-al meu şi a fost tare drăguţ cu mine când eram de vârsta ei. El a murit în timpul războiului şi biata Sally a stat cu o mătuşă în Wales. Mătuşa ei a murit şi ea a venit pentru prima dată la Londra să vadă niţel cum este viaţa adevărată. Este adorabilă şi într-o zi va fi foarte bogată. De fapt, ar trebui să-mi fii îndatorat că-ţi fac cunoştinţă cu ea.

— Ce drăguţ din partea ta, Lynn, spuse Tony Thorne, dar era ceva batjocoritor în vocea lui şi în privire în timp ce lua paharul cu cocteil din mâna ei.

— Am întâlnit-o pe Sally astăzi la prânz, spuse Erico. Este o englezoiacă fermecătoare.

— Dacă o adimiri prea mult, voi fi geloasă, dragul meu, zâmbise Lynn.

— N-ar trebui să fii, şi ochii lui negri se fixară pe buzele ei ca şi cum ar fi sărutat-o. Din punctul meu de vedere nu mai există altă femeie pe lume în afară de tine.

Lynn îşi miji ochii şi între ei trecu parcă un arc electric. Apoi, cu un efort, Lynn se întoarse iarăşi către Tony. El îi privea zâmbetul, iar colţul gurii lui era încă puţin ironic.

Era înalt şi foarte atrăgător, şi îşi purta hainele, cu acea uşurinţă şi eleganţă a gentelman-ului perfect, într-un fel care-l făcea pe Erico, aşa frumos îmbrăcat cum era, să pară neînsemnat. Amândoi bărbaţii arătau foarte bine, dar Tony părea cumva nesigur pe el, în comparaţie cu Erico, om învăţat să conducă şi să i se facă toate voile. Iar acesta ştia foarte bine să profite de acest avantaj.

În acel moment, uşa se deschisese şi Sally intrase. Rochia ei subţire îi punea în evidenţă formele tinere, apoi se unduia în falduri până pe podea. Nu purta nici o bijuterie, dar părul ei, aranjat de mână de maestru, îi punea în evidenţă curbele fine ale feţei iar buzele îi erau uşor depărtate ca şi cum i-ar fi fost teamă să apară în faţa lor, dar în acelaşi timp s-ar fi bucurat foarte tare de o asemenea distracţie.

Ezitase o clipă, apoi intrase în cameră. Era în ea ceva tânăr şi nedefinit care te îndemna să-i vii în ajutor. Tony Thorne se înclină în faţa ei, ca un majordom din piesele de epocă, iar Lynn îi ieşi în întâmpinare.

— Iată-te draga mea, spuse ea, şi vorbind o luă pe Sally de mână ducând-o spre mijlocul încăperii. L-ai cunoscut deja pe

Erico. A spus lucruri foarte flatante despre tine, şi acum aş vrea să-l cunoşti pe un foarte bun prieten al meu, Tony Thorne.

— Ce mai faceţi?

Asemenea cuvinte convenţionale ar fi zgâriat urechile oricui, dar Sally, ridicându-şi ochii la Tony, gândise că era tare drăguţ şi prezentabil. Jena ei începuse să dispară, când Lynn, cu o experienţă de maestru, aranjase în aşa fel încât să fie tot timpul o conversaţie animată iar cina servită în intimitate îi scutea de scorţoşenia prezenţei unui valet şi a unui majordom.

Tacâmuri scumpe de argint şi un sfeşnic stăteau pe masa decorată cu orhidee. Sally se întrebase dacă nu cumva visează; iar când Lynn îi întinsese un pahar plin pe jumătate cu şampanie, iar Tony îşi ridicase cupa într-un toast mut, ea avusese impresia că, în sfârşit, zâna cea bună îşi întinse bagheta magică spre ea şi o trimisese în acel tărâm de vis.

După cină, s-au dus la club de noapte, primul pe care Sally îl văzuse în viaţa ei. Lumina era slabă la masa care-i împărţise în două cupluri - Erico şi Lynn pe o parte vorbind între ei cu voce joasă - ea şi Tony rămânând izolaţi astfel încât să fie nevoiţi să discute între ei. Au vorbit de multe lucruri şi jena Sallyei a dispărut; astfel că s-a dus la culcare gândindu-se la el iar când se trezise dimineaţă încă îl mai avea în minte.

Iar acum trebuia să-l întâlnească la prânz! Ce grozav! Lynn nu minţise când spusese că era amuzant să cunoşti tineri. Ea şi-i imaginase mereu pe bărbaţi ca pe nişte creaturi înspăimântătoare cu care femeile aveau prea puţin în comun. Acum ştia că greşise. Tony era un bun partener de discuţie şi era tare amuzat să descopere că nu era deloc sofisticată.

— Vrei să spui că într-adevăr nu ai văzut asta niciodată? exclamase el nu numai o dată, ci de sute de ori, în timpul

conversației din seara precedentă; iar când ea-i ceruse cu ochi strălucitori să-i explice un lucru sau altul, ştiuse că Lynn era încântată, după gestul încurajator pe care i-l făcuse peste masă.

— Ne vom vedea curând, spuse Tony la despărțire.

Iar acum, bucuria bucuriilor, acel curând însemna prânzul de astăzi. Ce minunat să mergi la țară cu Tony şi cu Lynn! Putea cere mai mult de la viață?

— Rochia aceasta va fi gata mâine dimineață, *mademoiselle*, spuse doamna Marguerite.

— Zău? Mulțumesc foarte mult. Ați fost atât de drăguță.

— Dacă n-ar fi fost pentru a-i face plăcere domnişoarei Lystell, toate aceste rochii nu puteau fi gata mai devreme de şase luni, spuse doamna Marguerite, dar domnişoara a fost atât de bună şi m-a recomandat la multă lume din teatru. Luna viitoare trebuie să fac costumele pentru o piesă întreagă. Totul i se datorează domnişoarei Lystell şi îmi arăt recunoştința făcând tot ceea ce doreşte când vrea ceva.

— Iar eu sunt beneficiara, spuse Sally. Vă mulțumesc din tot sufletul.

O lăsă pe doamna Marguerite să scoată rochia plină de ace pe ea, fericită că se va putea mişca iarăşi în voie. Stătuse țeapănă aproape două ore.

— Voi fi gata imediat, îi strigă lui Mary care încă era în cameră.

— Este în regulă, răspunse Mary, vreau doar să-i spun două vorbe doamnei Marguerite.

Sally ieşi în goană din cameră, dar apucă să o audă pe Mary spunând:

— Şi acum, Marguerite, despre avans...

Nu auzi mai mult, dar îi trecu prin minte că nu-i fusese

îndeajuns de recunoscătoare Lynnei pentru toaletele minunate pe care i le dăruise. Dând curs unui impuls, deşi ghicise că la Lynn în cameră nu intra nimeni nepoftit de Lynn însăşi, Sally se duse şi-i bătu la uşă.

— Intră.

Lynn era la masa de toaletă, pe jumătate îmbrăcată, iar Rose îi aranja părul.

— Oh, tu erai, Sally, spuse ea.

Acum, că se afla în prezenţa Lynnei, Sally simţea că toate cuvintele de recunoştinţă deveniseră greu de spus, mai ales în prezenţa Rosei; dar ştia totuşi că Lynn aştepta să-şi motiveze prezenţa acolo şi mergând spre mijlocul camerei spuse:

— Tocmai am terminat cu probatul, şi vreau să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt, Lynn, pentru că mi-ai dăruit toate acele toalete minunate. Trebuie că au costat o grămadă de bani.

Lynn zâmbi, dar vocea îi era dură.

— Sunt cu siguranţă scumpe, dar nu este asta treaba ta, vei fi capabilă cândva să mă răsplăteşti pentru asta.

— Să te răsplătesc? Sally era pentru moment uluită. Oh, sper să pot, dar va fi teribil de multă vreme, până ce voi câştiga nişte bani ai mei.

— Îţi va trebui mai mult decât salariul pe o săptămână să plăteşti toate rochiile astea, spuse Lynn; dar, nu-ţi face griji, copila mea, vei avea destui bani când te vei mărita.

— Şi asta înseamnă că vei aştepta ani şi ani. Oh, Lynn, ar trebui să le primesc?

— Cu siguranţă, spuse Lynn aproape amuzată, punându-şi un strop de ojă pe vârful unei unghii. Dar, cine spune că va trebui să treacă ani şi ani până ce te vei mărita? Ai optsprezece ani,

Sally, şi vei constata că sunt o grămadă de tineri care s-ar însura bucuroşi cu tine. Ascultă sfatul meu şi mărită-te repede. E foarte bine că vrei să-ţi faci o carieră, dar cel mai potrivit loc pentru o femeie este căminul ei.

— Sună foarte bine, spuse Sally, dar, de asemenea, Lynn, trebuie să mă gândesc la o carieră, fie că vreau sau nu. Erico vorbea aseară despre o călătorie în America de Sud, destul de curând şi asta înseamnă că va trebui să-mi iau o slujbă repede de tot.

Lynn păru că se îmbăţoşază.

— Nu vreau să fiu plictisită cu asta acum, Sally. Fugi şi îmbracă-te.

Era ceva dur în vocea ei şi Sally reacţionă imediat. Spăşită, ieşi din cameră, întrebându-se de ce pe Lynn o deranja ideea de a-şi lua o slujbă.

În scurta ei şedere în casa lui Lynn, Sally îşi dăduse seama că banii nu veneau atât de uşor cum părea la suprafaţă. Se săturase auzind-o pe Mary explicându-i bucătarului că trebuie să facă economii; şi o mai auzise târguindu-se la telefon cu cineva care părea tare nerăbdător în plata unei facturi, iar Mary promisese că banii vor fi trimişi cât mai curând posibil, dar nu imediat.

"Poate că Lynn aşteaptă până se va mărita", gândi cu inocenţă Sally, "nu-i poate cere bani acum."

În acelaşi timp, însă, era vag conştientă că era ceva în finanţele casei pe care nu-l înţelegea, sentiment pe care nu-l avusese la fermă, unde trăiau foarte simplu, unde fiecare lucru era plătit imediat.

Dar uită de bani şi de furia Lynnei când se îmbrăcă pentru prânz. Rochia pe care Mary îi spusese s-o îmbrace era minunată. Era cel mai dulce bleu-pal, atât de uşor că părea mătăsos, cu

manşete albe şi un guleraş albastru. Îi punea în valoare culoarea ochilor şi era un fundal minunat pentru blondul părului ei. Ţinându-şi pălăria în mână şi o poşetă albă, asortată cu manşetele rochiei, fugi pe scări în jos după vreo douăzeci de minute şi-l găsi pe Tony aşteptând în salon.

— Am auzit că mergem la ţară, spuse ea, când el îi strânse mâna. Sunt atât de fericită, este o zi minunată şi ar fi păcat să stăm în Londra, aş avea senzaţia că mă sufoc.

— Şi eu simt asta uneori, căzu de acord Tony. De fapt, chiar astăzi m-am mutat din locuinţa mea într-o casă pe care mi-au pus-o la dispoziţie nişte prieteni, care se află pe malul râului, la Brey. Îmi place să stau lângă râu în sezonul cald, dar aş paria că ţie-ţi place la ţară în orice anotimp.

Sally încuviinţă.

— N-am mai locuit niciodată la oraş, de aceea poate, nu sunt un bun judecător, dar pentru mine la ţară este frumos în orice anotimp al anului. Nu-ţi place iarna, când ninge iar siluetele pomilor se profilează la orizont ca nişte săgeţi ce vor să străpungă cerul?

— Nu m-am gândit niciodată la asta, spuse Tony, dar bănuiesc că seamănă mai mult cu nişte siluete gravate pe fundalul cerului. Dar, cu toate că-mi place la ţară, am descoperit că se trăieşte mai bine la oraş, sau să spun într-o metropolă? Londra, Paris, New York. M-am simţit minunat în toate trei şi aşa te vei simţi şi tu destul de repede.

— Nu prea cred, spuse Sally. Vezi tu, trebuie să-mi iau cât mai curând o slujbă, dar nu cred că am o calificare potrivită pentru a face ceva la oraş. Va trebui să mă întorc la ţară şi să lucrez la o fermă. Mă înţeleg tare bine cu animalele.

Tony tocmai se pregătea să replice ceva, când Lynn apăru

în cameră. Spre surpriza lui Sally, era îmbrăcată foarte pretenţios, într-o rochie de mătase neagră şi roşie, o pălărie cu pene şi un buchețel de orhidee roşii pe umăr.

— Dragii mei, spuse ea, trebuie să vă fac cea mai teribilă mărturisire. Când am aranjat să luăm prânzul la ţară astăzi, am uitat complet că Erico mă aşteaptă el însuşi la prânz. Trebuie să mă duc. Este cel mai important dineu dat de ambasadorul Braziliei, aşa că va trebui să mă iertaţi şi să uitaţi de mine şi să mergeţi singuri. Puteţi lua maşina, pentru că Erico o trimite pe a lui să mă ia. Sper să nu mi-o luaţi în nume de rău.

— Oh, Lynn, spuse Sally cu sinceră dezamăgire.

Lynn râse.

— Nu pretinde că-mi vei duce dorul, spuse ea, şi, sincer vorbind, mă simt tare bătrână la gândul că trebuie să vă păzesc.

— Ăsta este un rol în care nu mi te pot imagina, spuse Tony.

Lynn ridică din sprâncene.

— Zău? spuse ea. Ei bine, eu mai am ceva treabă. Gata, plecaţi, şi ai grijă de copilă Tony. Aminteşte-ţi că vreau ca şederea ei la mine să fie minunată. Este foarte important.

— N-am să uit, spuse Tony cu o lejeră undă de ironie în voce. Lui Sally i se păru că s-au privit o clipă ca şi cum ar fi avut ceva de împărţit. Apoi, alungă ideea care i se păru absurdă.

Adesea avea păreri ciudate despre oameni. De când era copil, îşi construise în minte poveşti şi creaturi care ajungeau să se interfereze în viaţa ei reală. Uneori, punea personaje reale în poveştile ei, şi uneori cele imaginare îi apăreau în faţă, ca bărbatul din gară, care-i amintea atât de tare de un cavaler în armură. Se gândise la el o dată sau de două ori şi se gândea dacă într-adevăr, plecând de la Nanny Bird, îl reîntâlnise, pe el şi pe simpaticul lui prepelicar. Acum avea impresia că Lynn şi Tony

erau aproape duşmani; dar îşi spuse că iarăşi imaginaţia i-o luase razna.

Ziua era atât de frumoasă şi o simţise ca atare de când se trezise, şi pentru prima dată în viaţa ei fusese conştientă de propria ei personalitate, tinereţe şi de perspectivele de fericire pe care lumea i le putea oferi, atât de vesel şi atât de uşor.

Rolls-ul gri-argintiu al Lynnei îi aştepta. Tony îl concedie pe şofer, spunând că va conduce el însuşi. Ieşiră din Londra, lăsând în urmă străzile şi casele, şi pătrunzând printre câmpurile verzi, lanurile şi spaţiile largi ale ţinutului.

— Ce zici de privelişte? o întrebă brusc Tony, în timp ce oprise pe vârful unei coline. În faţa lor se întindea o vale largă.

— E minunat, spuse Sally, dar unde suntem?

— În Surrey, răspunse Tony. Cunosc foarte bine acest colţ de ţară.

— Dar credeam că mergem la Bray.

— Nici prin minte să nu-ţi treacă. Acela este locul lui Lynn, nu al nostru.

— Ce vrei să spui?

— N-are importanţă, spuse el; uite, acolo este un mic local unde putem mânca. Nu va fi un prânz elaborat, scris în franţuzeşte, ci o masă cinstită, tipic englezească, care poate fi îmbunătăţită cu un pahar de bere.

Era ceva în atitudinea lui, pe care Sally nu-l pricepea, dar se mulţumi să încuviinţeze ce spusese el şi se trezi curând într-o săliţă strâmtă, cu pereţii din lemn, având în faţă o friptură zdravănă şi o plăcintă rumenă.

— E tare bun, exclamă Sally. Sunt foarte fericită că am venit aici.

— Eram sigur că vei fi, spuse Tony, privind-o; şi acum, povesteşte-mi despre tine.

— Nu e nimic de povestit, răspunse Sally, ştii totul despre mine. Am avut o viaţă tare monotonă şi lipsită de evenimente. Aş vrea să ştiu totul despre tine.

— Nu-mi pot condensa povestea vieţii în două-trei sute de cuvinte, spuse Tony evaziv; dar eu nu vreau să aflu întâmplările prin care ai trecut, ci vreau să ştiu ce sentimente ai, ce gânduri. Spune-mi, care sunt relaţiile tale cu Lynn?

— Te referi la ce cred despre ea? Cred că este cea mai minunată şi mai frumoasă fiinţă pe care ţi-o poţi imagina. O iubesc mai mult decât oricine de pe lumea asta.

Era atâta pasiune sinceră în vocea ei că Tony rămase o clipă înmărmurit.

— Şi ea pare foarte legată de tine, spuse el după un timp. Ea spune că tatăl tău a fost foarte bun cu ea acum mulţi ani. Trebuie să fi fost într-adevăr tare drăguţ cu Lynn, pentru ca ea să aibă atâta grijă acum de o femeie tânără, şi încă una foarte atrăgătoare.

În vocea lui fusese o undă critică pe care Sally o surprinse.

— Lynn a fost toată viaţa o femeie foarte bună, spuse ea repede. Ştiu asta, deşi nu am văzut-o prea mult în ultimii ani.

— Obişnuiai s-o vezi, în trecut? întrebă Tony.

Sally simţi că era o întrebare periculoasă.

— Da, uneori, răspunse cu prudenţă.

— Ei bine, cred că trebuie să-i fi fost foarte îndatorată tatălui tău, dacă are grijă de fiica lui cea drăguţă.

— Mulţumesc pentru compliment, spuse Sally, sperând că va reuşi să îndrepte conversaţia spre alt subiect.

— Dar tu ştii că eşti frumoasă, nu-i aşa? întrebă Tony.

— Ca să fiu sinceră, trebuie să-ţi spun că eşti singura persoană, în afară de Lynn, care mi-a zis asta.

Tony se arătă sincer mirat.

— Doamne Dumnezeule! Dar unde ai trăit?

— În Wales.

— N-am avut niciodată o părere prea bună despre galezi, spuse Tony, dar acum sunt sigur că şi cele mai groaznice bârfe care circulă pe seama lor trebuie să fie adevărate.

Sally râse.

— Eşti nostim!

— Nu încerc deloc să fiu, spuse Tony: dar, spune-mi, în Wales nu sunt bărbaţi? Nu ţi-a făcut nici unul curte cu voce melodioasă sau n-a încercat să te sărute pe vreo cărare pustie de munte?

— Răspunsul este nu la ambele întrebări. Singurii bărbaţi pe care i-am întâlnit erau bătrânii ciobani, şi erau mult prea ocupaţi să se uite după oile lor ca să mai aibă vreme şi pentru fete.

— Ţi-ar plăcea să ţi se facă declaraţii de dragoste, curte? întrebă Tony şi era ceva în vocea lui care o făcu pe Sally să lase ochii în jos.

— Nu cred, nu ştiu... răspunse ea.

— Pari mai degrabă nehotărâtă, spuse Tony şi brusc, întinse mâna peste masă şi-i luă mâinile într-ale lui.

Erau singuri în încăpere. Nu mai erau alţi clienţi şi chelneriţa, după ce le adusese două ceşti mari de cafea, dispăruse.

Tony îi strânse mâna şi la atingerea degetelor lui Sally avu un frison care o făcu să tremure. Nu ştia dacă trebuie să-şi lase mâinile într-ale lui sau să şi le retragă; era conştientă doar de bătăile repezi ale inimii ei şi de obrajii care-i luaseră foc.

— O mână atât de micuţă, zise Tony blând, şi o întoarse cu

palma în sus. Ai nişte degete de artistă, Sally, continuă el, dar ai muncit din greu. Atinse cele două bătături din palma ei.

— Da, din greu, murmură Sally, ca să spună ceva.

— Şi acum, lasă-mă să-ţi ghicesc viitorul. Vei avea o viaţă lungă şi vei fi foarte sănătoasă; vei fi iubită, nu numai o dată, ci de nenumărate ori, de către nenumăraţi bărbaţi. Peste câţiva ani vei fi o femeie spectaculos de frumoasă. Eşti fericită de această prorocire?

— Cred că spui prostii, zise Sally, şi vocea îi era întretăiată, de parcă ar fi alergat o distanţă uriaşă.

— Aşteaptă şi ai să vezi că am dreptate, zâmbi Tony.

Îi strânse mâna şi mai tare şi o trase spre el.

Cuprinsă de o panică subită, ea se ridică repede în picioare, smulgându-şi mâna din a lui şi luându-şi repede poşeta de pe jos.

— Se face târziu. M-aş simţi mai bine dacă ne-am întoarce. Poate că Lynn are nevoie de mine.

Tony se lăsă pe spătarul scaunului şi o privi, apoi râse scurt.

— E-n regulă, Sally, să ştii că poţi fugi mereu de experienţe noi.

Sally se prefăcu că nu-l aude. Îl lăsă să plătească nota şi ieşi din local prin holişorul strâmt de la intrare şi apoi se îndreptă spre maşină. Îşi dori ca inima să nu-i fi bătut atât de repede, acum că ceva din teama ei se destrămase. Era conştientă de starea de agitaţie în care se găsea.

Ăsta era lucrul despre care ceilalţi spuneau că înseamnă a ţi se face curte? Nu era sigură, ştia doar că soarele îşi intensificase strălucirea când Tony ieşise afară după ea.

Drumul spre Londra l-au parcurs mai mult în tăcere, cu toate că nu era o tăcere stânjenitoare. Părea că nu mai este nevoie de cuvinte. Era tare bine să fii lângă cineva ca Tony, mergând

cu viteză pe drumul însorit de ţară, şi inima îi cânta un imn al bucuriei.

Doar când ajunseră în Barkely Square, Tony, parcând maşina, se întoarse spre ea.

— Te-ai simţit bine, micuţă Sally, întrebă el.

— Tare, tare bine, răspunse ea, şi-ţi mulţumesc foarte mult.

El o privi o clipă ca şi cum ar fi urât-o.

— Nu-mi mulţumi mie, mulţumeşte-i lui Lynn.

— Bineînţeles că trebuie să-i mulţumim ei, spuse Sally. Ea a aranjat totul şi ne-a dat maşina asta minunată.

— Da, s-a gândit la asta, spuse Tony şi se întinse să-i deschidă uşa lui Sally. Când el făcu acest gest, ea deveni foarte conştientă de braţul lui apăsat peste al ei şi de mirosul coloniei lui.

Încă o dată, pentru că el o atinsese, inima i-o luase din loc şi pe jumătate înspăimântată de propriile ei emoţii, sări cu repeziciune din maşină.

— Nu intri? întrebă ea.

— Desigur, trebuie să-i raportez lui Lynn că te-am adus înapoi vie şi nevătămată.

— Mă întreb dacă s-a întors, spuse Sally; dar valetul de la uşă le spuse că Lynn nu se întorsese.

— Foarte bine, am să intru să fumez o ţigară, spuse Tony. M-ai privat de acest lucru pe care mi-l promisesem după prânz, cu graba ta de a ne întoarce.

— Îmi pare rău, se scuză Sally. Nu ştiam că bărbaţii fumează după prânz.

— Invariabil, mai ales atunci când iau masa într-o companie încântătoare.

— Am să-mi amintesc altă dată, spuse Sally, şi roşi pentru că sunase ca şi cum ea s-ar fi aşteptat să o mai invite şi altă dată.

El observă roşeaţa din obrajii ei.

— Deci ai să mai iei masa cu mine?

— Desigur, dacă mă inviţi.

— Deci, m-ai iertat?

— Pentru ce să te iert?

Tony îşi scosese ţigara dintr-o tabacheră de piele pe care şi-o băgă la loc în buzunar. Dar nu şi-o aprinse, ci o lăsă pe servantă.

— Vreau să spun că nu te-am plictisit făcându-ţi puţină curte.

— Oh!

Sally nu anticipase această remarcă şi obrajii îi luară iarăşi foc.

Tony o privi o vreme şi apoi, vocea lui cumva gâtuită, spuse:

— Eşti atât de tânără, teribil de tânără.

Sally nu spuse nimic, nefiind sigură de răspunsul care trebuia dat unei asemenea remarci şi dorind să evite o situaţie şi mai stânjenitoare. Apoi, brusc, ca şi cum s-ar fi hotărât asupra unui lucru, Tony păşi spre ea, o îmbrăţişă şi îi sprijini capul de umărul lui.

— Eşti foarte frumoasă, spuse el, şi înainte ca ea să se poată mişca sau ţipa gura lui o acoperi pe a ei.

Sally fu conştientă de teama care o cuprinse şi i se păru că inima i se opreşte. O clipă i se păru că lumea nu mai există şi nimic în jur nu mai contează în afară de magnetismul buzelor lui Tony. Avu o senzaţie de sufocare, de leşin, ca luată de o furtună căreia nu-i putea rezista. Apoi, cu blândeţe, el îşi desfăcu braţele şi ea fu iarăşi liberă.

Rămase o clipă privindu-l, înainte de a scote un ţipăt uşor pe care ei însăşi îi fu greu să-l interpreteze. Era totul mult prea

ciudat pentru ea pentru a realiza ce gândeşte sau ce simte. Ştia doar că trebuie să fugă şi se repezi spre camera ei, ca un mic animal speriat în bârlogul lui.

În timp ce traversa holul, zări pe cineva pătrunzând pe uşa de la intrare, dar nu mai zăbovi să vadă cine era.

Urcă scările în grabă, intră în camera ei şi se azvâli cu faţa-n jos în pat, auzindu-şi numai bubuiturile inimii şi răsuflarea agitată.

În salon, Tony îşi aprinse o ţigară, în timp ce Lynn intra. Stătu în cadrul uşii, scoţându-şi mănuşile lungi, şi uitându-se la el pe sub genele-i lungi.

— Ei bine? spuse ea tărăgănat, dar era totuşi o întrebare.

Tony traversă camera în întâmpinarea ei, trăgând cu sete din ţigară până ce capătul ei se înroşi, apoi aruncă băţul ars de chibrit în cămin.

— Mă tot întrebam, spuse el încet, ori eşti o femeie foarte rea, Lynn, ori eşti numai îngrozitor de egoistă.

4

Lynn intră în salon şi scoţându-şi capa de vulpe polară de pe umeri, o aşeză pe spătarul unui scaun.

— A fost o seară minunată, Erico, îi zise ea bărbatului din spatele ei. Dar trebuie să merg la culcare pentru că am repetiţie mâine dimineaţă.

— Nu este atât de târziu, răspunse el, şi-i luă mâna, sărutându- i pe rând fiecare deget, până ce buzele i se lipiră de podul palmei ei.

— Te iubesc, spuse el, pe un ton scăzut.

Lynn nu-i răspunse. Stătea pe loc, în mijlocul încăperii, iar rochia ei din tul gri o făcea să pară aproape eterică, aproape ca o fantomă, şi te puteai teme că va dispare din clipă în clipă.

Buzele lui Erico erau deja pe încheietura mâinii şi apoi, aproape de cot, în locul unde prin pielea transparentă se zăreau aproape pulsând venele albăstrui. El murmură ceva în spaniolă, şi sălbatic, posesiv o trase lângă el. Sărutările lui, fierbinţi şi pline de pasiune, îi cotropiră gâtul, umerii albi şi apoi puseră stăpânire pe buzele ei.

Lynn era moale în braţele lui, întreaga ei fiinţă resimţind furtuna pasiunii, până ce în interior i se aprinse un adevărat incendiu. Brusc, ea-şi ridică braţele, îi înconjură gâtul cu ele şi-i răspunse cu pasiune la sărutări.

— Lynn, Lynn! *Querida mia*! Te doresc!

Nu era nici o îndoială şi asta se putea citi cu uşurinţă în ochii lui Erico şi în pasiunea din vocea lui. El ar fi ridicat-o în braţe, dar Lynn îi scăpă cu abilitate din braţe şi se depărtă. Ochii îi străluceau şi răsuflarea îi era rapidă iar buzele îi fremătau, dar spuse repede:

— Nu, stai Erico, sunt obosită. Ţi-am spus că trebuie să mă bag în pat.

— Exact acolo voiam să te duc şi eu.

Ea scutură din cap pentru că pe moment simţea că nu este stăpână pe voce. Masculinitatea lui o atrăgea mai mult decât o făcuse vreodată, şi de fiecare dată când erau singuri i se părea din ce în ce mai dificil să-l stăpânească pe Erico, dar şi mai greu să se stăpânească ea însăşi. Lynn mai fusese căsătorită de două ori şi cunoscuse mulţi bărbaţi în decursul triumfalei ei cariere, dar până acum nu întâlnise nici unul care să aibă un asemenea efect asupra ei ca Erico.

Era ceva în el care o atrăgea ca un magnet şi pentru prima dată în viaţa ei mintea-i era dominată de inimă şi asta o speria mai tare decât orice.

Ea-şi ridică mâinile să-şi aranjeze părul, iar Erico, văzându-i liniile frumoase ale braţelor, strigă:

— *Dios,* dar eşti atât de frumoasă. Te ador. Lasă-mă să-ţi arăt ce înseamnă dragostea. Pentru ce mai aşteptăm? Ce contează preoţii, clopotele şi verighetele? Eşti a mea şi te vreau.

Dar o temere veche, cuibărită în sufletul ei o făcu să refuze nu numai cererea lui, dar şi propria ei dorinţă. Când îl pierduse pe Leslie, al doilea soţ al ei, se jurase că nu se va mai căsători. Fuseseră totdeauna bărbaţi în viaţa ei, dar nici unul nu mai avusese vreun drept legal asupra ei. Amândouă căsniciile ei fuseseră nişte eşecuri; niciodată n-ar mai fi putut suporta un al treilea.

Dar din prima clipă în care-l văzuse pe Erico fusese sigură că este bărbatul care va însemna ceva diferit de toţi ceilalţi bărbaţi care-i făcuseră curte. Ştiuse instinctiv şi nu pe baza unui raţionament oarecare, ceva care-i fusese insuflat până şi de intonaţiile vocii lui.

El fusese orbit de furmuseţea ei, asta era evident, şi la început încercase să se rupă de vraja ei, dar revenise apoi şi o iubise cu o pasiune sălbatică, aproape barbară.

Nu numai averea şi domeniile lui o atrăseseră la el - cu toate că era destul de sinceră cu sine ca să admită că nu s-ar fi măritat cu Erico dacă era un sărăntoc - dar era ceva mult mai mult, ceva care îi era teamă să-şi mărturisească.

O pârjolea, o făcea să vibreze ca un instrument care şi-a pierdut controlul. Iar acum era ceva, ceva pe care nu-l putea defini.

Îl privi iar expresia din ochii ei îi era foarte blândă de astă dată. Ce frumos era şi câtă masculinitate degaja! Pe neaşteptate, imaginea lui Arthur îi veni în minte şi îşi aminti felul timid în care acesta o iubise, gândindu-se că fusese un norocos că, măcar pentru scurt timp, avusese o femeie ca ea.

Erico era bărbatul căruia îi putea admite să-i fie stăpân şi să nu simtă nici un fel de ruşine pentru asta. Se duse spre el, mişcându-se cu acea graţie distinsă care-i era atât de caracteristică pe scenă.

— Trebuie să fug, Erico, dragul meu, spuse ea. Dacă mai întârzii, ne va părea la amândoi rău.

— Tu nu ştii ce spui, replică el. Nu pudoarea te face să mă respingi. Eşti ca toate englezoaicele: un sloi de gheaţă. Bine, te voi încălzi eu, am să-ţi arăt ce înseamnă dragostea. *Ven aqui, querido mio.* Vino aici!

El îşi puse ambele mâini pe umerii ei goi şi o trase spre el, dar uşor, înainte ca buzele să i le atingă pe ale ei, ea-i puse degetele pe gură.

— Nu, nu Erico, nu pot îndura.

El îi dădu mâna la o parte, la început cu blândeţe şi apoi brusc, făcând-o să ţipe de durere.

— Eşti crud, spuse ea, prefăcându-se supărată. Apoi, întorcându- i spatele, se duse şi privi fix flăcările din cămin.

El veni în spatele ei, stând atât de aproape că ea-i putea simţi căldura trupului şi asta o făcu să freamăte.

— Mă înnebuneşti, spuse el, iar vocea îi era adâncă şi gravă. Uneori simt că te-aş putea omorî doar pentru a reuşi să-mi regăsesc liniştea.

— Ucide-mă, zâmbi ea, şi atunci n-am să mai fiu a ta.

— Da, dar atunci ar fi absolut imposibil să mai aparţii altcui-

va. Sunt gelos, îţi spun; gelos pe oricine vezi, pe oricine asculţi vorbindu-ţi. Sunt gelos pe cei care te privesc, pe bărbaţii cu care joci în piese, gelos până şi pe florile pe care le atingi. Da, sunt gelos până şi pe mititica asta drăgălaşă pe care ai invitat-o la tine şi care poate rămâne aici în casă, în timp ce eu sunt ţinut la uşă.

Lynn râse.

— Bietul Erico, spuse ea uşurel.

— Asta-i tot ce ai să-mi spui? întrebă el, duritatea din vocea lui fiind înlocuită de un ton blând, insistent şi aproape magic.

— Nu mai avem mult de aşteptat, zise ea aproape consolator.

— Mie mi se pare că mai este un secol, o viaţă întreagă de frustrări şi nopţi lungi şi întunecate când trebuie să dorm fără tine. Când eşti singură în patul tău mare, nu ţi se întâmplă să te gândeşti la mine?

Lynn nu-i răspunse la întrebare în cuvinte; ochii ei îi dădură răspunsul înainte de a se întoarce. O secundă mai târziu ea-i simţi buzele lipite de gâtul ei şi mişcându-se provocator pe spatele ei gol. Simţi minunata flacără a pasiunii reaprinzându-se în ea şi se întoarse repede.

— Du-te Erico, se rugă ea. Du-te.

El ştiu că de astă dată ea vorbea serios şi sărutându-i amândouă mâinile, se îndreptă spre uşă. Lynn îl urmă, luându-şi capa de pe scaun, gata să urce scările spre dormitor; dar când Erico deschidea uşa salonului, auziră o cheie întorcându-se în broască. Instinctiv, Lynn întinse mâna şi stinse lumina. Rămaseră în întuneric în timp ce uşa de la intrare se deschise şi o auziră pe Sally spunând:

— Îţi mulţumesc foarte mult pentru invitaţie şi... noapte bună.

— Trec să te văd mâine.

Vocea lui Tony era blândă.

— Oh, cred că da, răspunse Sally, dar...

— Nu există nici un dar, o întrerupse Tony. Trec să te văd şi atunci trebuie să-mi dai un răspuns.

— Nu ştiu ce vrei să spui, replică Sally repede: plus de asta, Lynn...

— ...Lynn va fi încântată.

Era ceva amuzant în vocea lui Tony.

— Va fi oare? Tu de unde ştii?

— Întreab-o şi ai să vezi, spuse Tony; şi nu mai arăta atât de îngrijorată Sally. Nu trebuie să-ţi fie teamă de mine.

— Nu, nu-mi este... vreau să spun... nu e asta... Oh, nu ştiu ce vrei să spui. Am să mă duc sus. Noapte bună, Tony.

Vocea îi era înecată parcă de lacrimi şi trânti cu putere uşa de la intrare; ignorând prezenţa celor doi care stăteau în pragul salonului, o luă la fugă pe scările mochetate şi dispăru în întunericul etajului.

Erico se întoarse spre Lynn ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar ea-i acoperi buzele cu degetele.

— Ssst, spuse ea, nu trebuie ca ea să ştie că am ascultat. Copila este speriată, cred că a primit prima cerere în căsătorie din viaţa ei.

— Bărbatul ăsta trebuie să fie nebun. Ea habar n-are ce e aia dragoste.

Lynn îi ceru iarăşi tăcere şi mergând spre uşa de la intrare o deschise. El îi sărută iarăşi mâna.

— Noapte bună, Lynn, iubita mea. Fie ca visele tale să se transforme curând în realitate.

Lynn îi auzi paşii îndepărtându-se şi apoi urcă în tăcere scările. Camera Sallyei era de cealaltă parte a coridorului faţă de a ei. Ezită o clipă, apoi ciocăni la uşă şi roti clanţa.

Sally stătea în faţa mesei de toaletă, cu părul prins în mâini. Era ceva patetic pe faţa ei tânără. Nu plângea, se strânsese în ea însăşi, ca şi cum s-ar fi simţit prea mică pentru deciziile pe care trebuia să le ia.

— Am trecut să văd dacă te-ai întors, spuse Lynn blând când Sally tresări la auzul paşilor ei.

— Eşti obosită, continuă ea ca şi cum ar fi observat ceva pe faţa fetiţei. Dacă nu, hai la mine în cameră şi o să stăm de vorbă în timp ce mă dezbrac.

— Da, tare aş vrea, exclamă Sally, şi Lynn ieşi pe coridor.

Luminile slabe şi dătătoare de umbre de lângă pat erau aprinse iar în cămin ardea focul, pentru că oricât de cald ar fi fost, Lynnei îi era răcoare noaptea. Se părea că în contactele cu ceilalţi, fie că juca, fie în cele personale, se golea de căldură şi avea nevoie să fie mereu realimentată.

Camera i se părea lui Sally neobişnuit de caldă, dar Lynn fremătă când îşi scoase rochia, o puse pe un scaun şi se înfăşură într-un halat de satin tivit la mâneci şi la guler cu hermină.

— Stai jos, copila mea, spuse ea privind-o pe Sally şi ducându- se la oglindă îşi scoase cerceii cu diamante.

— Ai petrecut o seară plăcută? întrebă ea.

— Da.

Răspunsul lui Sally abia se putuse auzi.

— N-ai de gând să-mi povesteşti despre ea?

A fost întâi o linişte jenantă şi apoi, Sally frământându-şi

mâinile ca un copil care a fost prins umblând într-un loc interzis izbucni:

— Oh, Lynn, Tony mi-a cerut să mă mărit cu el.

— Draga mea! Expresia de surpriză a Lynnei era teatru perfect jucat. Ce minunat! Nu puteam fi mai fericită. Nu eşti mulţumită? Nu eşti bucuroasă?

Ochii lui Sally erau trişti.

— Oh, Lynn, nu ştiu ce să spun. Nu sunt deloc sigură că-l iubesc.

— Ba sigur că eşti îndrăgostită de el. Cum ar putea cineva să nu-l iubească pe Tony. Este atât de atrăgător. Îl cunosc de ani de zile şi îţi jur că este cel mai atrăgător tânăr pe care l-ai putea întâlni.

Sally păru că se relaxează puţin.

— Deci, tu, tu eşti încântată.

— Sigur că sunt! Nu vrea orice mamă să-şi vadă fiica măritată? Şi cu toate că trebuie să pretindem că altele sunt relaţiile dintre noi, Sally, eu sunt totuşi mama ta. Vreau să te văd măritată, aşezată la casa ta, fericită.

— Crezi, ezită Sally, ... crezi că Tony este persoana potrivită?

— Desigur! Nu ţi l-aş fi prezentat dacă n-aş fi ştiut că poate fi un bun prieten pentru fiica mea şi acum, pentru că te-a cerut în căsătorie, mi-e mai drag ca niciodată.

— Doar... doar că...eu...

— Te îndoieşti, desigur. Simţim cu toţii asta când ne îndrăgostim pentru prima dată.

— Dar crezi că sunt cu adevărat îndrăgostită? întrebă Sally. Vezi, eu n-am mai cunoscut nici un bărbat... nu m-a mai...sărutat nimeni până acum.

— Ţi-a plăcut?

— Nu cred, a fost atât de ciudat și mai degrabă înspăimântător.

Lynn râse.

— Draga mea copilă, sigur că te sperii prima dată. Dar te vei obișnui și o să-ți placă foarte mult, te asigur. Acum nu-ți mai tortura căpșorul prostuț cu îndoieli și întrebări. Totul se va rezolva de la sine. Am să vorbesc mâine cu Tony și am să-i spun să aibă grijă și să fie drăguț cu inocenta mea Sally.

— Dar este, Lynn. N-ar putea fi mai blând și mai drăguț. Tocmai de aia simt că...

— Ascultă, draga mea, spuse Lynn nerăbdătoare, ești nițel ridicolă, văzând obstacole acolo unde ele nu sunt. Cred că ai citit multe cărți siropoase și că prin cap ți-au trecut tot felul de lucruri când stăteai la fermă. Dragostea nu este niciodată așa cum te aștepți să fie, dar la vârsta mea pot să-ți spun că este cel mai mare miracol care ți s-a întâmplat. Nu trebuie să respingi dragostea, Sally. Doar nu vrei să ajungi bătrână și ursuză ca mătușa Amy. Ești frumoasă - trebuie să mulțumim cerului pentru asta și ai avut marele noroc ca, la câteva zile după sosirea la Londra, să găsești un bărbat fermecător ca Tony care să te ceară în căsătorie.

Sally se așeză iarăși pe scaun.

— Oh, Lynn, chiar crezi că este în regulă? Totul este numai pentru că eu sunt foarte speriată.

— Fetiță prostuță, nu trebuie să-ți fie teamă de Tony sau de altcineva. Am impresia, și cred că nu greșesc, că și lui îi este teamă de tine. Femeile le sunt întotdeauna superioare bărbaților când este vorba de dragoste, să nu uiți asta.

— Nu mă simt cu nimic superioară, spuse Sally.

— Dar te vei simți. Gândește-te ce mândră te vei simți de

un soţ al tău, de o casă drăguţă şi poate, mai târziu, de copiii tăi.

Faţa Sallyei se lungi la auzul ultimelor cuvinte şi apoi ea izbucni în râs.

— Oh, Lynn, eşti atât de nostimă! Ai plănuit totul în amănunt. Am senzaţia că toată viaţa mea este planificată de pe acum şi că nici un obstacol nu-mi va sta în cale.

— Şi ar putea fi vreunul? întrebă Lynn. Şi am să-ţi spun şi ce altceva am mai plănuit şi este cel mai bun plan pe care l-am făcut vreodată.

— Care?

— Trebuie să te măriţi înainte de plecarea mea în America de Sud şi atunci voi putea veni la nunta ta.

— Oh, nu, Lynn, strigătul Sallyei fusese unul de spaimă. Nu mă pot mărita atât de repede. Zău că nu pot.

— Dar, draga mea, ce urât din partea ta! Nu vrei ca eu să fiu acolo? După toate astea, să ştii că Tony nu va aştepta toate acele luni lungi cât voi fi eu plecată şi mi-ar părea grozav de rău să nu pot fi prezentă la nunta propriei mele fiice.

— Oh, nu, spuse Sally, n-am vrut să fiu rea. Sigur că vreau să fii la nunta mea. Nici prin cap nu mi-ar trece să mă mărit fără ca tu să fii de faţă. Numai că aş vrea să mai aştept puţin. Şase luni nu sunt foarte multe şi până atunci tu te-ai întoarce.

— Dar, draga mea, nu-ţi dai seama că în tot acest timp mi-aş face griji în legătură cu tine. Mary poate să-ţi spună că tot timpul m-am gândit la ce vom face când vei fi plecată. N-am dormit nopţile gândindu-mă că nu ai nimic aranjat, nici o slujbă, nici o locuinţă, nimic. M-am gândit şi răsgândit, rugându-mă să se întâmple o minune. Şi s-a întâmplat! Cel mai minunat lucru din lume s-a întâmplat şi tu şi Tony v-aţi îndrăgostit unul de celălalt.

— Eşti sigură? întrebă Sally.

— Foarte sigură, spuse Lynn. Trebuie să mă laşi pe mine să judec asta. Sunt mult mai bătrână şi cu mult mai multă experienţă decât tine. Pot să te asigur, draga mea, că faci cel mai bun lucru şi că Tony te va face foarte, foarte fericită. Acum, gata, nu te mai gândi la asta. Du-te la culcare ca să arăţi cât mai frumoasă mâine pentru Tony. Am să iau asupra mea toate planurile şi toate grijile.

Aproape automat, Sally se ridică în picioare. Se duse lângă Lynn, care luă faţa copilei în mâinile ei şi o sărută pe obraji.

— Noapte bună, scumpa mea. Sunt atât de fericită. Mi s-a luat o piatră de pe suflet.

— Lynn, dacă tu eşti fericită, asta este tot ce contează, spuse Sally repede.

— Nici vorbă, replică Lynn zâmbind. Despre fericirea ta este vorba şi-ţi garantez că vei fi într-adevăr foarte fericită. Acum fugi la culcare.

Sally se aplecă şi o mai sărută o dată pe maică-sa.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, eşti atât de bună cu mine.

În camera ei, Sally se dezbrăcă foarte încet. Crezuse că în camera Lynnei era foarte cald, dar acum tremura, deşi obrajii îi ardeau.

Se gândi la seara pe care o petrecuse cu Tony. Fusese mai degrabă tulburătoare şi ciudată. Cinaseră, dar Sally nu mai ştia ce mâncaseră. Fuseseră la teatru, dar cu toate că încercase să se lase absorbită de piesă, fusese tot timpul conştientă de vecinătatea lui Tony. Merseseră apoi undeva să danseze şi stătuseră la o măsuţă retrasă cu o veioză ce împrăştia o lumină dulce, roz.

Îşi dăduse seama că Tony se uitase la ea ciudat de mai

multe ori. Se simţise foarte stânjenită când Tony îi luase mâinile în ale sale şi făcuse nişte remarci la adresa localului şi a dansatorilor care ei i se păruseră stupide. Instinctiv, simţise că seara aceea era numai un preludiu pentru altceva, ceva care se apropia şi din calea căruia nu se putea feri, ca şi cum ar fi fost pe o cale ferată, ar fi auzit şuieratul expresului ce sosea în goană şi nu s-ar fi putut desprinde de şine.

Ceva se pregătea şi cu toate că îi era teamă era în acelaşi timp fascinată. Asta însemna să trăieşti? Asta era dragostea? Îşi puse întrebarea de nenumărate ori şi se gândi ce liniştită era fetiţa care se bucura de naşterea unui miel sau de o plimbare pe munte, doar în compania unui căţel. Atâţia oameni trecuseră pe la fermă şi ea nu îndrăznise niciodată să se aventureze în cunoaşterea celorlalţi.

Nimic din ce trăise până în acel moment n-o pregătise pentru a face faţă la ce i se întâmpla acum, bărbatului care o privea şi de a cărui vecinătate era conştientă cu toate simţurile, deci nu putea scăpa nici o clipă de copleşitoarea senzaţie a prezenţei lui.

Sally se băgă în pat şi stinse lumina. Stând întinsă în pat, ştia că nu va putea dormi. Iarăşi şi iarăşi, frânturi de conversaţie, scene ale serii precedente, îi veneau în minte. Iarăşi şi iarăşi auzea vocea lui Tony spunând:

— De ce nu ne-am căsători noi Sally?

Propria ei voce, pe jumătate isterică, răspunsese:

— De ce mă întrebi asta? E o glumă?

— Ştii la fel de bine ca mine că nu este o glumă.

El conducea maşina lui Lynn, care le fusese împrumutată pentru acea seară şi acum virase spre Piccadilly şi conducea încet spre parcul St. James. Luminile podurilor se reflectau în apă.

Era multă linişte. Din când în când, o maşină trecea din sens opus, un vapor şuiera sau paşii unui poliţist bocăneau pe caldarâm; în maşină, doar bătăile inimii ei păreau că rup tăcerea.

Tony se întoarse şi o privi.

— N-ai de gând să-mi răspunzi? întrebase el.

Ea nu răspunsese şi el insistase:

— Vrei să te măriţi cu mine, Sally?

— Nu, nu ştiu. Te cunosc de atât de puţin timp. Oricum, nu m-am gândit niciodată la căsătorie.

— Sunt convins că nu este tocmai adevărat. Toate fetele se gândesc la măritiş.

— Zău? Cred că nu m-am gândit niciodată la asta, cu excepţia unor vise romantice, dar niciodată serios.

— Ei bine, eu sunt destul de real şi serios.

— Da, ştiu, suspinase Sally.

— Deci, ce te îngrijorează? Ce se petrece în căpşorul acela frumos al tău?

— Totul pare atât de neverosimil, mărturisise ea. Vezi tu, până să apari în viaţa mea, totul era foarte simplu. Am avut de făcut numai lucruri simple, despre care ştiam totul şi pe care ştiam să le duc la bun sfârşit. Iar când eram singură, mă gândeam la celelalte lucruri - astea erau cele care contau - să trăieşti şi să faci bine în viaţă, şi toate astea păreau simple şi foarte puţin complicate. Ştiam, pur şi simplu, ce am de făcut. Era în mintea mea răspunsul; dar acum viaţa mea, gândurile mele, totul pare un vârtej şi nu ştiu cum să fac să ies sau să înaintez prin el.

Fusese un strigăt de ajutor, dar Tony nu păru să-şi dea seama. El râsese şi-şi pusese braţul în jurul umerilor ei, trăgând-o lângă el cu o tandreţe aproape frăţească.

— Ce copil nostim eşti! spuse el. Nu-ţi face probleme, ne

vom căsători şi eu voi avea grijă de tine şi cu asta toate problemele tale se vor termina.

A urmat o clipă de tăcere, o tăcere care Sallyei i se păruse goală. Ceva în interiorul ei striga că există un răspuns la toate întrebările care o frământau, numai că trebuia să-l şi găsească. Dar parcă el fugea de ea. Apoi simţise mâna lui Tony pe bărbia ei şi buzele lui peste ale ei. El o sărutase şi se uitase drept în ochii ei.

— Eşti o fiinţă foarte dulce, Sally. Nu sunt multe ca tine pe lumea asta, dar tu eşti cea mai inocentă dintre ele.

Ea nu se mişcase şi nici nu răspunsese mângâierilor lui, ci aproape plângând întrebase:

— De ce vrei să te însori cu mine, Tony?

Pe moment el nu-i dăduse nici un răspuns, dar o sărutase iarăşi şi-şi luase braţul de pe umerii ei.

— Ăsta nu este un răspuns destul de bun? şi răsuci cheia din contact. Acum te voi duce acasă. Lynn, se întreabă, probabil pe unde eşti.

Îi plăcea oare să fie sărutată? se întreba Sally în întuneric. Lynn îi pusese mai devreme aceeaşi întrebare şi nu era deloc sigură de un răspuns. Ceva în mintea ei îi spunea, vag, că era dezamăgită. El o sărutase iarăşi când ajunseseră în faţa casei şi-i luase mâna în a sa.

— Am să comand un inel de logodnă, spuse Tony. Care este piatra ta favorită?

Era în el şi în vocea lui ceva care-i spunea că totul era deja aranjat. Totul era prea repede, prea ameţitor şi aproape terorizată, simţi nevoia să fugă în casă, în refugiul camerei ei.

Acum era singură, singură în întuneric, dar se simţea şi mai nesigură.

Lynn fusese încântată, Lynn fusese fericită. Sally își dori să fie mai entuziasmată. Ce bine arăta Tony! Orice femeie ar fi fost mândră și recunoscătoare pentru dragostea lui. Îl iubea; sigur că-l iubea. Nu trebuia să se mai gândească la nimic altceva.

Se întrebă dacă mătușa Amy l-ar fi plăcut și ceva îi spuse că ar fi fost încântată de el. Asta, cel puțin, îi rezolva toate problemele care o hăituiseră de la moartea mătușii încoace. Acum nu mai trebuia să-și caute o slujbă sau să împrumute bani ca să-i plătească Lynnei toate acele toalete minunate. Lucrurile reveniră în matca lor firească. Rochiile nu i se mai părură o risipă extraordinară. I se păru normal să aibă toalete bleu cu guleraș și nasturi strălucitori.

De asemenea, ca nevastă a lui Tony, va avea un statut pe care nici nu-l visase până atunci. Nu va mai putea nici o domnișoară Mawson s-o gonească de undeva și să o lase pe drumuri. Va fi în siguranță pentru că Tony, cu zâmbetul lui blând, va fi mereu lângă ea iar trupul lui bine clădit va fi mereu o pavăză între ea și lume.

— Sunt norocoasă, incredibil de norocoasă, își spuse Sally, vorbind singură în întuneric.

Și, în sfârșit, începu să ațipească. Visurile veniră înaintea somnului și se împletiră cu gândurile ei... Era pe un drum cu Tony; era un drum mărginit de un râu argintiu, și de cealaltă parte a râului, putu să-l vadă clar, era un cavaler în armură.

După ce Sally plecă de la ea, Lynn rămase multă vreme în fața oglinzii, privindu-și propria imagine; când în sfârșit își termină de aranjat părul pentru noapte și de cremuit fața, se duse spre foc, se aplecă și își întinse mâinile deasupra flăcărilor. Își aminti ce frig fusese în noaptea când se născuse Sally. Era iarnă și zăpada acoperise pământul. Mersese de-a lungul și de-a latul

dormitorului mare şi demodat, în care ea şi Arthur dormiseră după căsătoria lor. Îşi aminti cu ură de durerile care începuseră s-o sfâşie, în timp ce moaşa aranja camera.

— Nu mi-am dorit niciodată un copil, îşi spuse Lynn, eram prea tânără; eram eu însămi un copil.

O voce interioară îi spuse că Sally era chiar mai tânără decât fusese ea şi că nu trebuia împinsă spre o căsătorie până când nu era sigură de sentimentele ei şi de ceea ce-şi dorea de la viaţă.

— Tâmpenii, îşi spuse Lynn, certându-se cu sine însăşi, căsătoria este singura ei soluţie. Nu are bani şi, Dumnezeu ştie, nici eu n-am de unde să-i dau acum.

Gândul la bani i-l aduse în minte pe Erico. Pentru prima dată în viaţa ei, Lynn refuzase bani, atunci când el îi oferise. De la un alt bărbat, i-ar fi luat cu amândouă mâinile, cu bucurie, fără nici o remuşcare, dar cu Erico era prea deşteaptă să facă aşa ceva.

Aproape instinctiv, sau pentru că Mary menţionase ceva în treacăt, ştia că aveau nişte datorii foarte mari de plătit, dar când el se oferise să le plătească, ea scuturase din cap.

— Nu sunt de acord să mă întreţii înainte de a ne căsători.

— Nu fac decât să-ţi ofer un dar.

— Nu voi accepta bani, spuse ea, şi el sesiză diferenţa de nuanţă, aşa cum ea voise să sugereze.

Bijuteriile şi florile erau lucruri la care ea nu impusese nici o limită, dar banii erau cu totul altceva. Succesele lui Erico, în societate şi în sport, nu fuseseră atinse de o mare risipă. Lynn ştia o grămadă de femei frumoase cu care el avusese diverse legături. Cu toate el fusese deosebit de generos, dar ea-şi propusese să fie altfel decât ele. Niciodată în viaţa lui, o asigurase Erico, nu mai ceruse de nevastă o altă femeie; de aceea ea nu

trebuia să facă nimic din ceea ce făcuseră celelalte femei cu care Erico avusese de-a face.

Mândria ei avusese rezultatele scontate. De fiecare dată când îl refuzase pe Erico, el devenise din ce în ce mai prins de ea, iar ea îi ceruse să nu se mai ocupe de situaţia ei materială, deşi Mary o avertizase că ziua când portăreii vor veni la uşă nu este foarte departe, chiar mai aproape decât s-ar aştepta.

— După ce mă voi mărita, va fi cu totul altceva, replicase ea şi Lynn remarcase după privirea pe jumătate speriată a secretarei ei, că Mary se temea că acea zi nu va mai veni niciodată.

Ştia foarte bine că este foarte atrăgătoare, dar mai ştia că multe alte femei încearcă să pună mâna pe Erico. Acum, că anuţurile de logodnă apăruseră în ziare, se simţea mult mai uşurată, dar nu putea să se simtă în siguranţă decât după ce avea verigheta pe deget şi putea semna cecuri ca soţie a lui Erico.

Doar câteva săptămâni! Ei bine, el nu va avea cum să se sature de ea în acest timp!

Lynn îşi prinse capul în mâini, ca şi cum ar fi vrut să gonească din minte gândul la sărutările lui Erico, sărutări care o tulburaseră până în adâncul fiinţei ei. Îl dorea, aşa cum nu dorise niciodată un bărbat în viaţa ei. Toată lumea crede, atunci când se îndrăgosteşte, că pentru el este o dragoste mai specială. În acest caz era chiar adevărat. Niciodată nu fusese atât de aproape de pierderea acelei stăpâniri de sine şi nu tremurase în felul acela, când un bărbat o atinsese, sau îi simţise prezenţa fără ca măcar să vadă că este lângă ea.

Închise ochii o clipă, simţind buzele lui Erico peste ale ei.

Apoi, cu un frison scurt, jumătate de frig, jumătate de emoţie, se băgă în pat.

— Vreau să dorm în noaptea asta, îşi spuse, şi întinse mâna către cutia cu somnifere.

Dar tocmai când făcea asta, telefonul sună.

Avea o linie privată, al cărei număr nu-l ştiau decât foarte puţini oameni. Nu putea să fie decât Erico. Încet, Lynn duse receptorul la ureche:

— Alo!

Tonul ei era blând şi dulce. Dar vocea lui Tony era aceea care-i răspunse.

— Eşti singură?

— Sigur. Ce doreşti?

— Să vorbesc cu tine, bineînţeles.

— De ce, bineînţeles? Tony, este târziu şi sunt obosită.

— Şi totuşi trebuie să vorbesc cu tine, Lynn! Nu pot face asta.

— Ce nu poţi face?

— Să mă însor cu biata copilă!

— De ce nu?

— Pentru că nu este drept. Este prea tânără. Nu ştie nimic mai mult despre viaţă decât un pisoi căruia nu i-au dat ochii. Nu e drept şi tu ştii că nu este.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse Lynn. Sally tocmai a plecat de la mine. Este foarte fericită şi foarte emoţionată la gândul de a se mărita cu tine.

Urmă un moment de tăcere.

— Mă întreb dacă este adevărat.

— Sigur că este, zise Lynn brusc. După cum ştii, şi ai spus-o singur, fetiţa asta nu este deloc sofisticată. Este mai degrabă

ciudat şi emoţionant pentru ea, aşa că va trebui să te porţi foarte blând şi tandru cu ea.

— Şi tu crezi că vom fi fericiţi aşa?

— Sigur că veţi fi, de ce nu?

— Lynn, tu nu eşti proastă, spuse Tony, şi nici eu nu sunt un nătărău. Îţi spun limpede că nu pot face asta.

— Dar trebuie s-o faci, Tony; mi-ai promis. Mai ales că remuşcările tale sunt ridicole. Nu vei face rău nimănui; de fapt, o vei face foarte fericită pe Sally. Dacă nu este îndrăgostită până peste cap de tine acum, va fi foarte curând. Cine nu s-ar îndrăgosti de un bărbat frumos ca tine?

— Tu de pildă! Lynn, tu ştii că eu te iubesc. Te iubesc de ani de zile şi te voi iubi mereu. De aceea s-ar putea ca viaţa pentru mine şi Sally să fie un iad pe pământ.

— Biata Sally, ea nu i-ar putea face nimănui viaţa un iad şi, Tony, ai promis că vei face asta pentru mine. Dacă mă iubeşti, nu vej da înapoi.

— Dacă te iubesc? Dar nu ţi-am spus, de mii şi mii de ori că te iubesc? Ştii ce simt când te văd cu acel amorez al tău, căruia i-ai promis că te măriţi cu el, şi eu ştiu că tu-mi aparţii mie?

— Tony, de ce trebuie să reluăm mereu aceeaşi discuţie? Ştii foarte bine că nu mai puteam continua aşa. Tu ai datorii iar eu sunt înglodată pur şi simplu în ele. Ştii cât datorez? N-am să-ţi spun pentru că şi mie mi se face frică la gândul ăsta. N-am fi fericiţi împreună; să fim mulţumiţi cu ce a fost. Sally este o fată tare dulce, tu singur ai spus-o.

— Sigur că este! Asta face planul nostru şi mai condamnabil. Nu sunt câtuşi de puţin îndrăgostit de ea; n-am să pot fi niciodată şi tu ştii foarte bine de ce.

— Şi totuşi, Tony, te vei însura cu ea. Nu uita, dragul meu, că

vei putea trăi foarte confortabil cu renta ei de două-trei mii de lire pe an. În plus, nu are unde să se ducă şi nici eu n-o pot lua cu mine în America de Sud.

— Copila asta n-are nici o rudă? Cine a fost acel tată al ei căruia tu îi eşti atât de recunoscătoare?

— Oh, Doamne, Tony, ce suspicios eşti! Nu pot să încerc să fac un bine cuiva fără ca tu să suspectezi că am un scop anume? Mă gândesc pur şi simplu, la viitorul ei. Sărmana fetiţă, ce slujbă crezi că ar putea să-şi ia? Şi te iubeşte atât de mult! Este deja îndrăgostită de tine, cu toate că nu este încă sigură de asta.

— N-are rost, Lynn. Foloseşti vechile tale trucuri, cărora ştii că nu le pot rezista, dar nu pot s-o fac.

Se instală o linişte prelungită. Lynn îşi umezi buzele; apoi spuse tărăgănat:

— Încă mai am o bucată de hârtie cu numele tău pe ea, Tony.

— Pentru Dumnezeu, Lynn, izbucni el, doar n-ai de gând să mă şantajezi după toate câte s-au petrecut între noi? Rupe nenorocitul ăla de cec şi să uităm de el. Eram beat când am făcut-o şi n-ar fi trebuit niciodată să-mi treacă prin minte s-o fac dacă tu n-ai fi plecat şi dacă n-ar fi fost nenorocitul ăla de inel pe care ţi-l doreai. M-am gândit că vei recupera banii în seara următoare şi că mă vei iubi mai mult pentru că ţi-am oferit ceva ce-ţi doreai cu atâta disperare.

— Drăgălaşă explicaţie, spuse Lynn, dar la curtea cu juri nu va fi o scuză prea bună pentru un fals.

— La dracu', Lynn, cred multe lucruri despre tine, dar nu şi că ai fi în stare să-l foloseşti acum împotriva mea.

— Aş putea, de pildă, să-ţi cer bani cu împrumut, sugeră

Lynn. Aş putea astfel s-o întreţin pe Sally până ce se va găsi cineva pregătit s-o ia de nevastă, pe ea şi averea pe care o va moşteni la căsătorie.

— Naiba să te ia Lynn! Eşti un diavol, nu-i aşa?

— Zău? De obicei îmi spuneai îngeraşule.

— Slavă Domnului că măcar asta ţi-o aminteşti! Ascultă draga mea: te iubesc, te ador. Lasă-l baltă pe afurisitul ăla de sud-american.

— Of, Tony, eşti incorijibil! Mă întreb de câte ori am avut în ultimul an aceeaşi conversaţie. Acum, ascultă-mă. Sunt obosită, vreau să dorm. Am o zi grea mâine. Hai să stabilim o dată pentru totdeauna că te vei însura cu Sally. Şi dacă vrei să fiu mai explicită, te vei însura din două motive: primul pentru că mă iubeşti şi vrei să mă ajuţi, şi al doilea pentru motivul acela pe care nu-l mai menţionez, dar este bine închis în seiful meu.

— Pentru Dumnezeu, aş vrea să te pot urî, strigă Tony. Am destule motive pentru asta!

— Dar tu nu mă urăşti, şi atunci de ce să mai vorbim despre asta? Mă iubeşti Tony, şi pentru că mă iubeşti vei face ce vreau eu.

— Lynn, tu te mai gândeşti uneori la hotelul ăla de pe malul mării?

— Am vreun motiv să-mi amintesc de el? replică Lynn.

— Cred că era mai aproape de paradis decât îi este permis oricărui muritor să ajungă. Ce frumoasă erai, Lynn. Nu vrei să mai mergi o dată cu mine acolo înainte de a fi prea târziu? Nu vrei să mă mai laşi să te îmbrăţişez atât de strâns încât răsuflările noastre să se contopească, şi să mă laşi să-ţi spun că te iubesc, să mă laşi să te aud şoptind, aşa cum ai făcut-o în prima noastră noapte, că mă iubeşti? Hai cu mine, Lynn!

— Nu, nu Tony. Şi cu asta gata. Ne-am făcut mari, noi doi, şi asta s-a întâmplat într-un trecut care nu va mai reînvia niciodată. În plus - şi asta va fi ceva cam dur pentru tine - nu mai vreau.

Se instală o tăcere lungă. Într-un final, Lynn întrebă:

— Te vei însura cu Sally, nu-i aşa?

Cum nu primi nici un răspuns, continuă:

— Dar de ce oare te mai întreb? Ştiu că aşa vei face. Ai făcut întotdeauna ce am vrut eu şi ştiu că şi acum va fi la fel. Noapte bună, Tony, şi Dumnezeu să te binecuvânteze.

Îşi luă receptorul de la ureche, auzi o voce strigând Lynn, Lynn, şi apoi se auzi doar declicul când ea puse receptorul în furcă.

5

— Arăţi minunat, exclamă Mary, când Rose îi fixă lui Sally voalul cu coroniţa din flori de portocal.

Nu exagera. Era ceva absolut diafan în felul în care arăta Sally în dimineaţa aceea şi, în oglindă se reflecta o faţă atât de tânără şi inocentă că, în ciuda insensibilităţii ei, Mary îşi simţi ochii umezi când o privi.

— Crezi că Lynn va fi încântată? întrebă puţin îngrijorată Sally.

— Sigur că va fi, răspunse liniştitor Mary.

— Asta mă va face mai fericită decât orice, spuse Sally. N-aş putea fi mai fericită, Mary. Şi întorcând spatele oglinzii, privi drept în ochii femeii adăugând: Sunt foarte norocoasă, nu-i aşa?

O umbră păru că trece prin ochii lui Mary şi după o scurtă ezitare ea spuse:

— Şi soţul tău este foarte norocos.

Sally zâmbi.

— Nu-mi mai spune asta, zise ea în glumă. Nimic nu este mai enervant decât să-ţi spună cineva cât de norocos eşti. Pare că n-ai merita acel lucru, sau cel puţin aşa mi se pare mie.

Făcu o pauză, întrebându-se de ce Mary părea tristă, apoi continuă:

— E atât de grozav să mă gândesc că mă voi mărita în curând. Vreau să spun cu coroniţă de portocal şi rochie albă. Mai ales cu minunea asta pe care doamna Marguerite a făcut-o. I-am promis că îi voi scrie din luna de miere şi am să-i spun ce succes a avut rochia făcută de ea pentru asta. Va fi la biserică să mă vadă în asta, nu? E minunată, Mary, nu-i aşa?

— Minunată, repetă Mary.

Dar nu adăugă că ideea ca Sally să se îmbrace în rochie de mireasă şi să se mărite la biserică fusese în întregime a ei.

În grija ei ca nunta să se facă înainte de plecarea lor în America de Sud, Lynn optase pentru o ceremonie scurtă şi discretă la ofiţerul stării civile, şi numai bunul simţ al Maryei o convinsese că nu este bine.

— Dacă vrei să se vorbească despre copilă şi ca reporterii să devină curioşi, nu ai putea găsi metodă mai bună, spuse Mary. O nuntă tăinuită este întotdeauna suspectă. Se practică atunci când cei doi sunt divorţaţi şi nu mai merită osteneala unui tămbălău. Fă totul aşa cum se cuvine, după tradiţie, şi te asigur că nici un ziar nu va acorda importanţă. Vor avea nevoie de o dispensă specială pentru căsătorie, dar nimeni în afara vicarului care-i cunună nu va şti de asta. Aranjază ca ceremonia să aibă

loc într-o biserică nu prea la modă, dar respectabilă şi după aceea dă o mică recepţie pentru prietenii apropiaţi şi nu-şi va pune nimeni întrebări. De ce? Pentru că nu va fi nimic interesant. Nu este nimic senzaţional în lucruri d-astea obişnuite şi tu ştii foarte bine, Lynn.

Lynn se gândi câteva clipe şi spuse:

— Ai dreptate; sigur că ai dreptate, Mary. Totdeauna ai ştiut ce trebuie făcut în situaţii de genul ăsta.

— Nu e nevoie să dai anunţuri în *The Times*, continuă Mary; s-ar putea să mai fie ceva rubedenii St. Vincent care nu mai ştiu nimic de Sally şi s-ar putea ca amintirile lor să ajungă, totuşi, până la tine şi să facă nişte legături. Aranjază lucrurile în linişte, dând clar de înţeles că nu este nici un secret în asta. Nimeni din Londra n-o cunoaşte pe Sally şi Tony Thorne, din câte- mi dau eu seama, este tare fericit să lase totul în seama ta ca lucrurile să meargă cât mai uşor şi mai repede posibil.

Lynn avu un zâmbet scurt când îi trecură prin minte sentimentele lui Tony, dar nu făcu nici un comentariu, îi dădu doar lui Mary permisiunea să se ocupe de nunta lui Sally, ceea ce includea acum o rochie de mireasă, un voal şi un tort de nuntă cu trei etaje.

Acum, Mary privea faţa radioasă a Sallyei, învăluită de voalul alb şi fin pe care Lynn îl scosese surprinzător dintr-o cutie, şi care era al ei de pe vremea căsătoriei cu Arthur St. Vincent. Simţi că recunoştinţa fetiţei era mai mult decât putea spera ca mulţumire pentru eforturile ei şi se gândi că totul mersese cum plănuiseră.

— Sunt gata, exclamă Sally şi, desigur, mai am ore întregi de aşteptat. Am spus eu că ora unu este ori prea devreme ori prea

târziu pentru o căsătorie. Cred că nu se găseşte niciodată o medie fericită pentru asta.

— Mă duc să văd dacă Lynn s-a îmbrăcat, spuse Mary şi dacă a sosit doctorul Harden.

— Da, da, spuse Sally, şi trebuie să nu uit să-l iau de braţul drept. Nu ştiu de ce, dar pare mai uşor să stai în stânga cuiva.

Tot Mary fusese aceea care propusese ca doctorul Harden, care-i era bun prieten Lynnei şi un devotat admirator, să o conducă pe Sally la altar. El fusese mai mult decât încântat de această onoare şi orice protejat al Lynnei putea fi sigur ca se va bucura de toate favorurile lui.

El şi cu Sally se întâlniseră de două-trei ori înainte de nuntă, pentru că Lynn avea mereu ceva de tratat. Se plăcuseră foarte tare şi Sally fusese încântată că el va juca un rol important la ceremonia nunţii ei.

— Gata, domnişoară Sally, sunteţi gata, spuse Rose, dându-se într-o parte pentru a-şi admira mai bine opera.

— Mulţumesc din suflet, Rose. Mă pot ridica în picioare?

— Da, domnişoară, dar fiţi atentă. Nu trebuie să vă mai aşezaţi iarăşi înainte de a urca în maşină.

— Foarte bine, zâmbi Sally. N-am să şifonez rochia asta pentru nimic în lume, te rog să mă crezi. Vii şi tu la biserică, nu-i aşa?

— Sigur că da. Acum trebuie să plec. Voi pleca imediat după doamna.

— Foarte bine, ai grijă să-ţi găseşti un loc bun, deşi nu cred să fie înghesuială. N-o să fie mai mult de o duzină de oameni în biserică.

— Veţi fi surprinsă, domnişoară, spuse Rose; dacă zvonul că vine şi doamna s-a răspândit, va fi mare îmbulzeală.

— Sunt convinsă că aşa va fi, spuse Sally, dar sper că nu mă va pune de tot în umbră.

— N-am s-o las domnişoară, promise Rose zâmbind, dar ştiţi cum e doamna.

— Este cea mai frumoasă fiinţă de pe pământ, spuse Sally repede, şi până şi mie mi-ar plăcea să mă uit la ea şi nu la o ţărăncuţă de mireasă, oricât de grozavă s-a crede ea.

Rose râse.

— Oh, domnişoară Sally, cât haz aveţi! Uneori îmi amintiţi atât de mult de doamna, zău. Exact cum vorbeşte ea uneori luîndu-se singură peste picior.

— Este cel mai grozav compliment pe care l-am primit în viaţa mea, Rose, zâmbi Sally.

Dar simţi un ghimpe de spaimă. Ce s-ar întâmpla dacă cineva ar face vreodată o asemănare între ea şi Lynn? Ce-ar spune Lynn?

Dar de ce să-şi facă griji? Totul va fi bine după ziua de azi. Va avea un soţ, un alt nume, şi cine ar putea face legătura între doamna Anthony Thorne şi strălucitoarea, senzaţionala Lynn Lystell?

— Doamna Anthony Thorne! şopti Sally.

Rose ieşise din cameră şi ea era singură; se duse la fereastră, uitându-se afară, dar nu zări pomii şi parcul din Berkely Square, ci ochii minţii o purtară undeva, în viitor. Soţia lui Tony! Ce norocoasă era. Ce norocoasă pentru că cineva ca Tony o iubea.

Fusese atât de drăguţ şi de blând cu ea în ultima vreme şi niciodată, după acea seară în care o ceruse în căsătorie, nu mai avusese vreun motiv să se teamă de el. De fapt, i se păruse că Tony se străduieşte să o facă să se simtă în largul ei cu el. Când o săruta, şi asta mai mult pe obraz, o făcea cu multă blândeţe

iar când o îmbrăţişa era într-un fel mai mult frăţesc decât pasionat.

Dar Sally ştia că este conştientă de masculinitatea lui. Fusese tare bine în după-amiezele petrecute împreună, la cină, la dans, pentru că începuse să fie mândră să iasă cu un bărbat atrăgător ca Tony.

Îi era teamă că-l va plictisi, dar se părea că existau o sumedenie de subiecte de conversaţie şi chiar dacă se instala tăcerea, nu era o linişte plină de stânjeneală, ci o pace care-i învăluia pe amândoi.

Niciodată în viaţa ei nu ştiuse cum este să-ţi poarte cineva de grijă, să-ţi ţină haina, să-ţi ofere braţul pentru a te sprijini, să-ţi dea mâna pentru a coborî din maşină, să te consulte în orice privinţă, dacă vrei şi unde vrei să mergi; era absolut minunat să primeşti flori cu cartea de vizită a lui Tony agăţată de ele, să priveşti ineluşul cu safire şi diamante de pe inelarul mâinii stângi.

Se aşteptase, cumva, să intre în panică din pricina vitezei cu care se desfăşurase totul, logodnă, căsătorie, apoi urma plecarea Lynnei în America de Sud peste două zile. Dar, cumva, gândul că se va căsători cu Tony o liniştea, Tony care era un prieten atât de bun, de blând şi care putea prelua o parte din povara ei, astfel că nu mai trebuia să-i fie niciodată teamă de singurătate.

Era o mare dezamăgire, însă, că nu putea fi martoră la nunta Lynnei. Logodna acesteia ocupase multă vreme prima pagină a ziarelor, dar în privinţa căsătoriei Lynn fusese de o discreţie absolută.

— Nu ştiu când va avea loc, spuse Lynn reporterilor. Viitorul meu soţ are o mulţime de lucruri de pus la punct şi abia apoi ne vom gândi să fixăm o dată.

Publicul trebuia să se mulţumească doar cu această explicaţie, dar Lynn îi spusese Sallyei:

— Ne vom căsători în secret, înţelegi de ce. Se vor pune o grămadă de întrebări neplăcute, ca de pildă unde m-am născut, dacă am mai fost măritată. Cred, şi Mary e de acord cu mine, că cel mai bine ar fi să găsim un consul, de îndată ce ajungem în America de Sud sau să ne căsătorească, pe vapor, căpitanul, dacă nu vom merge, cumva, cu avionul. Oricum, nu mă mărit în Anglia, aşa că tu nu vei putea fi prezentă, draga mea.

— Oh, Lynn, începuse pe un ton de reproş Sally.

Dar Lynn o întrerupse scurt:

— Nu fi prostuţă, Sally. Cred că ţi-ai făcut planuri să-mi fii domnişoară de oanoare. Nu-mi pot imagina ceva mai caraghios.

— Nu, sigur că nu speram aşa ceva, protestă Sally, dar mi-ar fi plăcut să fiu de faţă. Sunt sigură că vei arăta minunat şi, asta e o idee prostească de-a mea, aş fi vrut să te văd.

— Copilă prostuţă, mai spuse Lynn, dar vocea nu-i mai era dură.

Sally descoperise că Lynn se înmuia foarte repede la orice referire la frumuseţea ei. Mary ar fi spus, în felul ei direct, că Lynn începe să se teamă că acea frumuseţe se cam ofileşte; dar nu era nici un motiv, pentru moment, să se teamă de asta. Nu arătase niciodată mai frumoasă ca în săptămânile ce urmaseră anunţului logodnei cu Erico. Dragostea îi dăduse o nouă strălucire şi radia o frumuseţe pe care n-o mai avusese până atunci.

Sally se trezise de multe ori gândindu-se că ar fi dorit să moştenească mai puţin din înfăţişarea tipic englezească şi convenţională a tatălui ei şi să fi avut măcar privirea şi gura

seducătoare a lui Lynn. Dar, se părea, că Tony o găsea suficient de atrăgătoare şi aşa.

Dragul de Tony! De câte ori era singură, îşi repeta numele lui ca pe un fel de talisman. Nu numai că nu-i făcuse nimeni curte până la el, dar nu avusese în viaţa ei un prieten atât de apropiat.

I se părea că Tony combină cele două statute perfect. Era mereu gata s-o asculte, iar când ea nu vorbea, el îi spunea lucruri pe care ea ar fi dorit dintotdeauna să le audă. Lucruri despre oameni şi locuri şi i se părea că sunt foarte puţine lucruri pe care Tony să nu le ştie. Zi după zi, realiza din ce în ce mai mult, cât de plicticoasă şi anostă fusese viaţa ei cu mătuşa Amy. Avusese o existenţă izolată, închisă între gardurile fermei şi nu fusese deloc conştientă că afară mai există o lume de descoperit.

— Mai povesteşte-mi, mai povesteşte-mi, îl ruga ea pe Tony ca un copil.

De obicei, el râdea şi o obliga să se uite în ochii lui spunând:

— Ce fiinţă mică şi drăgălaşă eşti, Sally! Sunt atât de ataşat de tine că m-aş urî dacă aş reuşi să te supăr sau să te fac nefericită.

— Dar tu mă faci mereu fericită, răspunse Sally, pisicindu-se pe lângă el.

— Sper că voi fi mereu în stare să fac asta, răspunse Tony, şi apoi se ridicase brusc în picioare, mergând prin salon, spre locul de deasupra căminului unde se afla tabloul Lynnei.

Urmărindu-i privirea, avusese strania impresie că Lynn le ascultase conversaţia. Tony stătea nemişcat, cu capul într-o parte şi umerii aduşi, parcă aşteptând un răspuns de la portretul Lynnei, ceea ce o făcuse pe Sally să întrebe:

— La ce te gândeşti, Tony?

— La Lynn.

— Este minunată, nu-i aşa? Cât de frumoasă poate fi...

— Da, da foarte frumoasă, dar în vocea lui suna ceva fals.

— A fost atât de bună cu mine..., spuse Sally ezitând, şi apoi găsi cuvântul potrivit...o adevărată prietenă.

— Chiar aşa?

Tony încă nu se întorsese de la tablou.

— Îi voi fi mereu recunoscătoare, continuă Sally, şi va trebui să fac mereu ce-mi spune, infiderent ce mi-ar cere. Mă înţelegi, Tony?

Tony se întorsese brusc:

— Da, trebuie să facem întotdeauna ceea ce vrea Lynn să facem, spuse el şi o notă de batjocură îi trecuse prin voce, ca şi cum s-ar fi luat singur peste picior.

Mersese spre canapea şi luase mâna Sallyei în a lui.

— Hai, spuse el, să ieşim de aici. Urăsc camera asta. Să luăm puţin aer. Simt nevoia de mişcare.

— Dar, Tony, protestă Sally, credeam că...

— Ei bine, nu, spuse Tony. Nu gândi, nu te contrazice. Du-te şi ia-ţi pălăria sau ce vrei. Te aştept în hol.

Îi ţinuse uşa deschisă şi ea ieşi ca şi cum ar fi vrut să scape de ceva. Dar, când coborâse, văzându-l, uitase de acea bruscă schimbare de planuri.

Acum, gândindu-se la Tony, se întreba dacă acesta o iubea pe Lynn aşa cum trebuia. Adesea, când vorbea de ea, era o ciudată notă de batjocură în vocea lui. Spera că, o dată căsătoriţi, Tony nu-i va pune piedici să se vadă cu Lynn. Dar îşi mai spuse că era doar imaginaţia ei de vină. Nu şi-l putea imagina pe Tony împiedicând-o să facă ceva ce-şi dorea. Era atât de bun şi atât de dornic să-i facă pe plac... În mintea Sallyei se strecură totuşi un gând, anume că oricât de mult l-ar iubi pe Tony, nu va putea

niciodată să-l iubească atât de mult ca pe Lynn. Ea va fi mereu pe primul loc în viaţa ei, da, mereu pe primul.

Stând singură la fereastră, Sally îşi făcu aproape un jurământ din asta, un jurământ de supunere şi dragoste faţă de Lynn; şi imediat auzi vocea lui Lynn în spatele uşii care se deschise.

— Eşti gata, draga mea?

Lynn, arătând senzaţional, se oprise în cadrul uşii. Era îmbrăcată cu o rochie de culoarea safirului şi colierul de diamante şi safire de la gâtul ei, împreună cu brăţara asortată, păleau totuşi în faţa strălucirii ei.

— Oh, Lynn, exclamă Sally.

— Aş putea să spun acelaşi lucru, replică Lynn. Oh, Sally! Arăţi minunat draga mea.Minunat de tânără şi frumoasă. Tony este cel mai norocos bărbat din lume, şi am să am eu grijă să nu uite asta.

— Şi eu tocmai mă gândeam ce norocoasă sunt eu, pentru că te am pe tine.

— Sally, copila mea, zâmbi Lynn. Sper că vei gândi mereu aşa. Eu trebuie să plec. Doctorul Harden trebuie să vină să te ia peste exact cinci minute. Buchetul te aşteaptă în hol. Nu-l uita.

— N-am să-l uit, promise Sally, şi, Lynn, în caz că nu voi mai avea timp să-ţi vorbesc, vreau, totuşi să-ţi mulţumesc.

— Draga mea, nu voiam să te aud spunând aşa ceva, protestă Lynn.

— Ştiu că nu ai nevoie de mulţumiri, spuse Sally, şi asta te face şi mai minunată. Ai făcut toate astea pentru mine într-un moment care nu era deloc potrivit cu planurile tale. Îţi sunt foarte recunoascătoare, teribil de recunoscătoare. Şi n-am să uit asta niciodată, niciodată, Lynn.

Vocea Sallyei se gâtuise, dar Lynn îi puse repede mâna pe obraz şi o mângâie.

— Eşti tare dulce, mai spuse ea şi se întoarse către uşă. Ne vedem la biserică, draga mea, şi-ţi doresc mult noroc.

— Mulţumesc, murmură Sally.

Rămasă iarăşi singură,se luptă cu emoţia care o copleşise când voise să-i mulţumească lui Lynn.

— Devin sentimentală, îşi spuse, şi Lynn a avut dreptate să treacă repede de acest moment.

Dar în inima ei simţi că ar fi dorit mult ca Lynn să spună şi altceva; cu toate că i se părea ridicol, Sally tare ar fi vrut să-i poată spune Lynnei, "mamă". Ce bine ar fi fost dacă ele două ar fi putut rămâne câteva clipe singure şi Lynn ar fi îmbrăţişat- o, ar fi lăsat-o să o sărute, exact cum ar fi făcut orice mamă cu fiica ei în ziua căsătoriei acesteia.

Dar Lynn are dreptate, îşi spuse Sally, şi se forţă să-şi alunge sentimentalismele. Aruncă o ultimă privire în oglindă şi coborî încet scările, unde ştia că doctorul Harden o aşteaptă...

Mergând singură, spre biserică, pentru că Erico era invitat numai la recepţie, nu şi la ceremonie, Lynn se gândea la Sally exact în modul în care fetiţa îşi dorea. După toate astea, gândi Lynn, am făcut un lucru bun pentru fiica mea. Poate că Anthony Thorne nu avea avere, dar era de familie bună, binecrescut şi educat. Era frumos şi fermecător, şi aproape toţi cei cu care intra în contact îl adorau. Avea un dosar de război excelent; şi mai ales era o fiinţă foarte bună, care n-ar fi făcut-o niciodată pe Sally să sufere şi care, fără îndoială, va deveni un soţ de toată isprava pentru ea.

Ce-şi putea dori mai mult o fată? În plus, când se va mai

maturiza, Sally va prelua frâiele şi atunci va realiza că acela care deţine puterea financiară o deţine de fapt pe toată.

Da, gândi Lynn, aşezându-se mai comod pe bancheta Rolls Royce-ului, am procedat foatre bine cu Sally. Într-o zi îmi va fi foarte recunoascătoare. Şi, în acelaşi timp, nu va mai fi nevoită să-şi socotească mărunţişul din pungă, căutând o slujbă, aşa cum fac foarte multe fete de vârsta ei.

Gândul la bani îi deveni tare neplăcut şi Lynn, gândindu-se la teancul de facturi ce aşteptau să fie achitate, se gândi că nu va îndrăzni să i le arate lui Erico imediat după nuntă, ci va trebui să aştepte puţin şi să-l ia cu binişorul. Oricum, ele trebuiau cumva plătite şi unele nu mai puteau fi amânate prea mult. Oricum, era sigură că anunţul logodnei ei le mai dăduse ceva speranţe creditorilor ei, care deveniseră din ce în ce mai insistenţi pe măsură ce lunile treceau, dar aceştia stăteau liniştiţi acum, siguri că-şi vor primi banii după ce Lynn va pune mâna pe averea milionarului sud-american.

— Ce plictiseală cu banii ăştia, îşi spuse Lynn, şi remarcă în treacăt scânteierea brăţării, în timp ce-şi potrivea capa de blană pe umeri ca să se încălzească.

Biserica se afla aproape de Berkely Square şi Lynn fu mai mult decât încântată să vadă că nu erau decât câteva femei în vârstă care dădeau târcoale, privind la cei care intrau şi ieşeau din biserică. Era pentru prima dată în viaţa ei când se temea de puzderia de admiratori, aşa că ieşi repede din maşină şi se repezi pe scările bisericii, dar auzi, totuşi, pe una dintre bătrâne şoptind:

— Hei, dragă, sunt sigură că o cunosc de undeva.

Aşa cum prevăzuse Sally, era foarte puţină lume în biserică. Cea mai mare parte erau persoane care îi lucraseră toaletele Lynnei ani în şir şi care făcuseră toaleta de nuntă şi pentru Sally

într-un timp record. Era doamna Marguerite cu două dintre ajutoarele ei, două fete care-i făcuseră pălăriile Lynnei şi care munciseră din greu pentru a da gata cele necesare fetei. Coaforul şi manichiurista lui Lynn şi câţiva dintre prietenii lor, care veniseră mai degrabă s-o vadă pe Lynn decât pe Sally. Mai erau în biserică, aşteptând mireasa, Mary Stubbs, arătând surprinzător de cochetă cu pălăria ei nouă de fetru şi soţia şi fiica doctorului Harden.

Pe partea rezervată invitaţilor mirelui erau şi mai puţini oameni; două sau trei femei în vârstă, care păreau nişte curioase aşezate întâmplător acolo şi, în faţă de tot, un bărbat foarte bine, pe care Lynn nu-şi aminti să-l mai fi văzut vreodată. Ghici că era fratele lui Tony, acela despre care el se ferea să vorbească, de parcă i-ar fi fost teamă de el.

Zâmbitoare şi frumoasă, Lynn se aşeză în primul rând, şi apoi întoarse capul, aşteptând ca fratele lui Tony să se uite la ea. Dar, în locul privirilor admirative cu care era obişnuită, Lynn simţi mai mult, că ochii aţintiţi asupra ei aveau o expresie inconfundabilă de dezaprobare.

— Ar trebui să fie încântat, îşi spuse ea furioasă. În fond, era vremea ca Tony să se aşeze la casa lui. A zburdat destul din floare-n floare, fără să mă mai pun şi pe mine la socoteală. N-am fost prima femeie din viaţa lui şi n-aş îndrăzni vreodată să mă gândesc că am fost ultima.

Se uită iarăşi spre fratele lui Tony, dar acesta nu dădu nici un semn că i-ar acorda vreo atenţie. Mary se aplecă spre ea de pe rândul din spate.

— Totul este în regulă? întrebă ea.

— Totul, replică Lynn. Le-am spus lui Sally şi doctorului Harden să vină la cinci minute după mine.

În acel moment, băieţaşii din cor îşi ocupară locurile în strană şi urmărindu-le foiala, Lynn nu observă că un băiat, purtând uniforma mesagerilor poştei, stătea în faţa ei.

— Domnişoara Lystell? întrebă el în şoaptă.

— Da, răspunse Lynn.

— Înseamnă că este pentru dumneavoastră, spuse el. Am dus-o acasă, dar acolo mi s-a spus că aţi plecat la biserică. Este urgentă, aşa că v-am adus-o imediat.

Lynn se uită la plicul pe care i-l întinse băiatul şi o exclamaţie de surpriză îi scăpă de pe buze când recunoscu scrisul expeditorului.

— Semnaţi aici, vă rog, spuse mesagerul, dar Lynn făcu un gest cu care-l concedie, iar Mary care stătea în spate, luă notesul şi semnă de primire.

Aşezată pe scaun, Lynn rupse plicul.

— Ce este? întrebă Mary, simţind că ceva nu este în ordine.

— Stai o clipă, şopti Lynn.

Scose cele două foi de hârtie din plic. Literele parcă îi săreau: în faţa ochilor, când se apucă să citească...

„Nu pot s-o fac... prea-i nedrept...crud şi de neiertat. Este prea tânără, prea încrezătoare... te iubesc pe tine şi doar pe tine...îţi voi da veşti de la Paris. Plec imediat cu avionul...complimentele mele".

Termină de citit şi rămase cu ochii la scrisoare; apoi trase cu putere aer în piept.

— Ce s-a întâmplat, Lynn, întrebă iarăşi Mary.

Se instală o linişte, ca şi cum Lynn n-ar fi fost capabilă să-şi folosească vocea. Când, în sfârşit, vorbi, vocea-i era greu de recunoscut:

— Nu vine.

Nu era nevoie să spună despre cine era vorba.

— De ce? întrebă Mary.

Lynn foşni scrisoarea în mână.

— Pentru nici un motiv anume.

Mary era foarte atentă. Ca de obicei, când Lynn avea necazuri, era rolul ei s-o scoată din ele. Numai că, pe moment, nici o idee nu părea să-i treacă prin minte, apoi, repede, ca şi cum cuvintele i s-ar fi suprapus unul peste altul, spuse:

— Mirele este bolnav; du-te şi spune-i tu preotului. Eu am s-o opresc pe Sally la uşă şi am s-o trimit acasă.

— Bolnav? întrebă Lynn.

— Da, bolnav, spuse Mary repede. Du-te Lynn, nu e timp de pierdut.

Lynn se întoarse către ea şi faţa-i era neobişnuit de albă.

— N-am să-l iert niciodată pentru asta, murmură ea.

Buzele îi tremurau iar privirea îi era atât de întunecată că Mary, fără să vrea, se dădu înapoi. Apoi, bunul ei simţ repuse lucrurile în ordine.

— Asta mai poate aştepta. Nu ne trebuie o scenă care să ajungă în ziare.

Momentul în care menţionă presa, păru s-o galvanizeze pe Lynn. Ieşi dintre bănci şi se duse spre altar în timp ce Mary se grăbea către intrarea bisericii.

Lynnei îi luă doar câteva clipe ca să-i spună preotului că nunta a fost amânată din pricina îmbolnăvirii subite a mirelui. El îşi exprimă regretul pentru nedoritul eveniment. Când Lynn se întoarse de la altar, se găsi faţă-n faţă cu fratele lui Tony. Se opri în dreptul lui.

— Preotul va anunţa în curând că Tony este bolnav, spuse

ea. Trebuie neapărat să stăm de vorbă. Eşti atât de amabil să vii la mine acasă?

— Sigur că da.

Vorbise politicos, dar acum Lynn era sigură că prima ei impresie nu o înşelase. O dezaproba, şi dacă ceva reuşea s-o scoată total din sărite, apoi asta era cu siguranţă.

Îşi reluă locul în bancă. O clipă mai târziu, apăru preotul care anunţă că din pricina îmbolnăvirii mirelui nunta a fost amânată şi că se roagă pentru grabnica lui însănătoşire şi pentru liniştea miresei.

Un murmur de dezamăgire se auzi din asistenţă şi Lynn, hotărâtă să nu vorbească nimănui, ieşi repede, asigurându-se că fratele lui Tony o urmează îndeaproape.

Maşina o aştepta şi se simţi uşurată văzând că Mary şi Sally nu mai erau acolo, semn că plecaseră deja. În plus, nici un fotograf şi nici o persoană care să semene a reporter nu era prin preajmă.

— Vin cu tine? întrebă o voce în spatele ei şi ea-i făcu loc fratelui lúi Tony pe banchetă, spăunându-i apoi şoferului s-o ducă acasă.

Când în sfârşit porniră, urmăriţi doar de privirile curioşlor, Lynn spuse:

— Eşti Sir Guy Thorne, cred?

— Eu sunt. Fratele meu este într-adevăr bolnav?

— Nu-i, răspunse Lynn, s-a răzgândit în ultima clipă.

— Cu siguranţă că a fost foarte surprinzător? spuse Sir Guy liniştit. L-am văzut pe Tony acum două zile, când mi-a spus că se însoară. Mi-a dat foarte puţine detalii despre eveniment, doar locul şi ora şi faptul că nunta va fi foarte discretă şi că nu vrea ca mama să afle până după ceremonie. M-a invitat şi eu am

acceptat, cu toate că mi s-a părut o nuntă tare grăbită, când nu era deloc necesar atâta zor.

Tonul îi era foarte calm şi demn, dar pe Lynn o înfurie şi mai tare dar controlându-se cu greu spuse:

— Aş avea o grămadă de spus despre asta, dar să aşteptăm să ajungem la mine ca să putem vorbi despre asta.

— Cum doreşti, spuse cu curtoazie Sir Guy, şi se aşeză mai comod pe banchetă.

În casă, nu era nici urmă de Sally, dar Mary aştepta în hol. Lynn o expedie rapid:

— Am de vorbit cu Sir Guy, spuse ea; te rog, ai grijă să nu fim deranjaţi.

Îl conduse în salon şi el închise uşile în urma lui.

Privindu-l, Lynn admiră siguranţa şi încetineala măsurată a gesturilor lui, în contrast cu propriile ei mâini tremurânde, lucru care-i mări şi mai tare furia.

— Bun, spuse ea, acum putem vorbi. Vreau să-ţi spun exact ce cred despre fratele tău şi ce intenţionez în privinţa lui.

— Înainte de a merge mai departe, domnişoară Lystell, spuse Sir Guy, poate că ar trebui să fii bună şi să-mi explici care este amestecul tău în toată povestea asta. Fratele meu m-a informat că se însoară cu o anume domnişoară St. Vincent. Mi-a spus că părinţii ei au murit. Dacă viitoarea nevastă a fratelui meu are vreo legătură cu tine, aş vrea şi eu să aflu. Din câte ştiu, şi recepţia de după nuntă urma să aibă loc tot în această reşedinţă. Pot, deci, să te întreb ce legătură este între tine şi mireasă?

Vorbele lui avură darul s-o scoată pe Lynn din sărite.

— N-am nici un fel de legătură cu Sally, spuse ea repede, dar a fost pusă, după cum probabil ştii, sub protecţia mea. Tatăl

ei, Arthur St. Vincent, membru al unei respectabile familii din provincie, a fost un bun prieten al meu şi am cunoscut-o de asemenea şi pe mama fetei. Am iubit acest copil de când s-a născut şi, de curând, am aflat de moartea mătuşii ei cu care stătea şi de faptul că rămăsese fără locuinţă, am invitat-o să stea cu mine. S-a întâlnit aici şi s-a logodit cu fratele tău.

— Înţeleg, spuse Sir Guy, deci este o protejată a ta?

— Sau o pupilă, dacă preferi cuvântul ăsta. Oricum, Tony i-a cerut mâna când ea se afla sub acoperişul meu. A rugat-o pe secretara mea să facă toate aranjamentele necesare pentru căsătorie şi să organizeze o recepţie aici. Îmi spune în acest bilet - îl scoase din poşetă - că a primit azi dimineaţă, acel post la Paris pe care şi-l dorea atâta. S-a hotărât să accepte postul şi să anuleze căsătoria.

Lynn făcu o pauză şi privirea ei căută în scrisoarea lui Tony pasajele care-i puteau fi citite lui Sir Guy.

— Deci să înţeleg că alegerea era între cele două? Postul de la Paris sau căsătoria cu...pupila ta?

— Nu, nu era aşa, spuse Lynn cu răceală. Am să fiu sinceră cu tine, Sir Guy. Eram nerăbdătoare ca Sally să se mărite înainte de plecarea mea în America de Sud. La căsătorie, ea va intra în posesia unui venit considerabil. Tony este absolut falit, după cum îmi imaginez că ştii şi tu.

— Şi fiind în această situaţie, s-a grăbit să se agaţe de paiul pe care i l-ai oferit tu, spuse Sir Guy cu sarcasm.

— Tony era mai mult decât încântat că i se oferă o şansă să-şi plătească datoriile, spuse Lynn cu sălbăticie.

— Zău? Ştiam că fratele meu are nişte datorii de plătit, dar nu eram la curent cu faptul că ele erau la scadenţă.

— Va plăti pentru asta, spuse Lynn furioasă. Când mă

gândesc la tot ce am făcut pentru el, când mă gândesc la cât îmi datorează sunt, pur şi simplu, uimită că a putut să se comporte în felul ăsta.

— Ce-ţi datorează? o întrerupse Sir Guy. Aşa spuneai, nu-i aşa? Tony îţi este dator. Aş putea să ştiu la cât se ridică datoria?

— Da, spuse Lynn, mult prea furioasă ca să mai îşi ia măsuri de precauţie. Acum un an, a semnat un cec în numele meu. A fost onorat de bancă şi apoi răscumpărat de mine. Am şi acum acel cec şi până acum n-am luat măsuri. Este în valoare de o mie de lire.

Sir Guy nu spuse nimic şi pentru că tăcerea o înfuria mai mult decât cuvintele, continuă:

— I-a fost întotdeauna teamă că ai să afli de asta. Ei bine, acum când ştii, poate că ai să aranjezi lucrurile.

— Sunt surprins şi şocat şi cred că fratele meu se aştepta la asta, spuse Sir Guy. Am să-ţi trimit, desigur, un cec cu suma respectivă, domnişoară Lystell. Mai am o singură întrebare, poate că este puţin cam îndrăzneaţă - la ce i-au trebuit acum un an fratelui meu cele o mie de lire? Ai idee pe ce s-au dus banii?

Ochii lui n-o slăbiră din vedere pe Lynn şi aceasta deveni pentru prima oară conştientă de personalitatea puternică a lui Sir Guy. Era un bărbat care nu era deloc mişcat de frumuseţea ei; era un bărbat care o dezaproba şi mai ales era un bărbat care nu se arăta şocat de faptul că ea personal fusese insultată şi rănită de gestul lui Tony.

Îl privi, aşteptând zadarnic să citească pe faţa lui un răspuns la frământările ei şi cum ea nu-i răspunsese, el continuă:

— Ai fost sinceră, domnişoară Lystell, voi fi şi eu sincer cu tine. Am fost supărat mulţi ani pentru afecţiunea pe care ţi-a purtat-o fratele meu. Nu i-a făcut nici un bine lui Tony, după cum bine ştii

şi faptul că nu a primit până acum slujba aceea de la Paris pentru că zvonurile privitoare la legătura lui cu tine au ajuns până la urechile patronului său. De aceea cred că i-a şi fost oferit acum iarăşi, pentru că s-a anunţat în presă că te vei mărita cu altcineva. Dacă între timp, Tony a fost atât de nebun să se încurce, fie sub presiune, fie şantajat, cu această pupilă a ta, este, din punctul meu de vedere, condamnabil. Fata va găsi cu siguranţă rapid un alt tânăr fericit să-i pape moştenirea, sau dacă este incapabilă să-l găsească ea însăşi, tu vei fi aici ca s-o îndrumi şi s-o sfătuieşti.

Cuvintele lui fură ca un duş rece şi, uitând să joace, uitând să se prefacă, Lynn spuse numai adevărul:

— Dar nu înţelegi nimic, Sally îl iubeşte pe Tony. Are doar 18 ani. Habar n-are de toate astea. Îl iubeşte pur şi simplu pentru el însuşi. Nu-ţi dai seama că toată povestea asta este o tragedie pentru ea?

Lui Sir Guy nu-i scăpă accentul de sinceritate din vocea ei.

— Îmi pare tare rău pentru asta, spuse el calm.

— În plus, ce va face copila asta? continuă Lynn, simţind pentru prima dată că are şansa de a cuceri un cât de mic avantaj. Eu plec peste două zile în America de Sud. Logodnicul meu merge cu mine şi ne vom căsători de îndată ce ajungem acolo. N-am, practic, nici o posibilitate s-o iau pe Sally cu mine acolo. Nu are unde să se ducă. Aşa cum ţi-am spus, tatăl şi mama ei au murit şi, aşa cum sună testamentul tatălui ei, până în ziua în care se mărită, nu se poate atinge de nici un ban.

— Asta este absolut neplăcut, spuse Sir Guy. Îmi pare tare rău pentru domnişoara St. Vincent, tare rău dar, fără îndoială, aşa cum i-ai pus viaţa la cale până acum, vei găsi o soluţie şi de acum încolo.

— Aş putea, dar de ce aş face-o? întrebă Lynn. Fratele tău a lăsat-o baltă. Cred că este de datoria ta să faci ceva. Eu am făcut tot ce am putut mai bine - zâmbi amar - mai rău, din câte văd.

Zâmbi după ce spuse asta, dar pe faţa lui Sir Guy nu apăru nici umbră de surâs. După o clipă, el spuse grav:

— Poate că ar trebui să vorbesc cu domnişoara St. Vincent.

— Ai s-o vezi îndată, replică Lynn. Dar îţi reamintesc faptul că suferă destul şi că nu este cazul să-i spui că Tony se însura cu ea pentru banii ei. Habar n-are de asta.

— Cu siguranţă că n-o voi jigni mai mult decât a fost deja jignită. Lynn se duse la uşa salonului şi o deschise. Afară, aşa cum se aştepta, Mary stătea în hol.

— Unde e Sally? întrebă ea.

— În budoarul tău, răspunse Mary.

— E singură?

— Da, doctorul Harden a stat cu ea, dar a plecat acum câteva minute.

— Sir Guy Thorne vrea să stea de vorbă cu ea, spuse Lynn. Vrei să-l conduci până acolo?

— Sigur că da, pe aici Sir Guy.

Uşa de la sufragerie era deschisă şi Sir Guy putu să vadă, în trecere, masa încărcată cu tortul de nuntă şi cu cupe care aşteptau cuminţi sticlele nedestupate de şampanie.

Fără o vorbă, o urmă pe Mary la primul etaj. La uşa budoarului, Mary se opri o clipă.

— Sally nu ştie încă de ce n-a venit fratele dumitale, spuse ea. Am aşteptat să vină Lynn să-i spună. Dumneata eşti primul care vorbeşte cu ea şi poate că ar trebui să-i spui adevărul.

Sir Guy ştiu că nu tocmai adevărul îl are de spus, dar încuviinţă din cap şi Mary deschise uşc.

— Sally, a venit fratele lui Tony, Sir Guy Thorne, şi vrea să te vadă, spuse ea şi fără să aştepte răspuns îl lăsă pe Sir Guy să trecă şi închise uşa în urma ei.

Sally stătea la biroul Lynnei şi, după toate evidenţele, nu se mişcase de acolo de când intrase în cameră, buchetul era pe jos lângă ea şi ochii îi erau aţintiţi în gol. Mâna îi frământa mecanic o batistă. Când Sir Guy intră, sări în picioare şi se repezi spre el.

— Oh, ce este cu Tony? întrebă ea. Nimeni n-are de gând să-mi spună? Mary este tare misterioasă şi Lynn n-a venit sus să-mi spună. Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Făcu o pauză, şi cum el nu răspunsese nimic, ea scoase un strigăt deznădăjduit:

— A murit, nu-i aşa?

— Nu, n-a murit, spuse Sir Guy repede şi tăcu iarăşi, în timp ce ea-şi ascunse faţa în mâini şi hohoti ca un copil:

— Slavă Domnului, murmură ea. Mi-era teamă că asta s-a întâmplat, mai ales că Mary m-a adus înapoi de la biserică şi n-a vrut să-mi spună ce se petrece.

Stătu nemişcată câteva clipe ca şi cum s-ar fi străduit să se stăpânească. Apoi, îşi ridică fruntea şi nu mai avea lacrimi în ochi. Numai buzele îi tremurau din pricina efortului de a-şi reveni.

— Îmi pare rău că am fost atât de proastă, spuse ea liniştită şi, acum, te rog, spune-mi ce s-a întâmplat cu Tony.

Pe când vorbea, se uită pentru prima dată la faţa lui Sir Guy. Îl recunoscu imediat. Era bărbatul din tren - stăpânul prietenosului prepelicar.

6

Pentru moment, Sally nu se gândi la nimic altceva decât la Tony. Realiză vag, că omul din fața ei, pe care-l mai văzuse de două ori până atunci, o privea grav și cumva dușmănos. Dar îngrijorarea și neliniștile ei pentru Tony primau așa că nu-și dădu seama de un alt curent al sentimentelor care circula în adâncul ei.

— Spune-mi ce-i cu el, se rugă ea, te rog, spune-mi.

Sir Guy se apropie ca să o poată privi adânc în ochii tulburați de teamă ce ieșeau în evidență pe fața palidă.

— Tare mi-e teamă că va trebui să te pregătești pentru un șoc, domnișoară St. Vincent, spuse el tărăgănat. Fratele meu nu este bolnav, din câte știu eu, sau în orice caz nimic fizic.

Sally îl privi uimită.

— Atunci, de ce, începu ea.

— Te rog, lasă-mă să termin, o întrerupse Sir Guy. Cred că ar trebui să fiu foarte sincer cu tine, așa că am să-ți spun adevărul, exact în forma în care eu însumi îl știu. Fratele meu, Tony, s-a hotărât să nu se mai însoare.

Pentru o clipă, Sally îl privi ca și cum înțelesul cuvintelor lui nu-i putea intra în minte; apoi, deveni, dacă mai era posibil, și mai palidă și își duse mâinile, care tresăriră convulsiv, la piept.

— Vrei să spui că...? întrebă ea, și vocea îi era aproape o șoaptă, vrei să spui că...Tony...Tony nu vrea să se însoare cu mine?

— Cred că ăsta este adevărul, spuse Sir Guy. Așa cum am

mai spus deja, trebuie să fie un mare şoc pentru tine, domnişoară St. Vincent, şi trebuie să-mi exprim regretul pentru purtarea fratelui meu.

— Dar nu înţeleg, strigă Sally. Ieri... părea atât de fericit. Era aşa de bun cu mine, atât de înţelegător în toate privinţele. Ce s-a întâmplat?

— Sunt la fel de nelămurit ca şi tine, răspunse Sir Guy. Tot ce ştiu este că fratele meu i-a scris domnişoarei Lystell că s-a hotărât să nu se mai însoare cu tine şi că a acceptat un post la Paris şi că deja a părăsit ţara.

— Slujba de la Paris, spuse Sally, şi-o dorea atât de mult.

Brusc, ca şi cum toată energia ar fi părăsit-o, se lăsă pe scaun. Îşi luă capul în mâini. Dar nu plânse. De fapt, nici nu putea plânge. Sentimentul de dezolare, de dezamăgire şi singurătate erau atât de acute că lacrimile ar fi fost doar o palidă expresie a durerii ei.

Tony fusese prietenul ei. Învăţase să se sprijine pe el, să aibă încredere în el şi acum, fără un cuvânt, fără o explicaţie oarecare, el plecase.

Fusese atât de sigură că el o iubeşte, sigură pentru că bunătatea lui era ceva de care ea nu mai avusese parte în viaţa ei de până atunci; şi ea reacţionase la căldura lui ca un copil încrezător. Căutând în van explicaţii, alt gând o fulgeră. Se uită la Sir Guy.

— Lynn este foarte furioasă? întrebă ea, şi era aproape oroare în vocea ei.

Buzele lui Sir Guy se crispară puţin.

— Cred că domnişoara Lystell este foarte supărată pe fratele meu.

— Şi pe mine?

— Mi-e teamă că nu pot să-ţi spun nimic despre sentimentele pe care doamnişoara Lystell le are în privinţa ta, răspunse Sir Guy. Dar nu văd nici un motiv pentru care ar putea să fie supărată pe tine.

— Dar ea aranjase totul, nunta, luna de miere şi s-a oferit să ne lase maşina ei. Oh, sunt convinsă că Lynn este îngrozitor de supărată, mai ales că şi ea trebuie să plece. Ce-am să mă fac?

Sally îşi vorbise mai mult sieşi decât bărbatului din faţa ei, dar buzele acestuia se crispară iarăşi.

— Domnişoara Lystell mi-a spus foarte clar că purtarea fratelui meu i-a făcut multe greutăţi, de fapt, de aceea mi-a cerut să-ţi vorbesc. Cum am mai spus, nu pot decât să-mi cer scuze în numele familiei mele pentru comportarea lui Tony. Este în multe privinţe de neiertat ceea ce a făcut el, dar, probabil, în mintea lui are nişte motivaţii clare pentru ceea ce a făcut.

— Aş fi vrut să ştiu şi eu care sunt, murmură Sally.

— Poate că domnişoara Lystell te-ar putea lămuri, replică sec Sir Guy.

— Lynn mi-a spus că Tony este îndrăgostit de mine, că vrea din tot sufletul să se însoare cu mine. Vezi tu, spuse ea pe un ton de confidenţă, eu ştiu foarte puţine lucruri despre bărbaţi. N-am mai avut o altă experienţă în afară de Tony.

— Dar cu siguranţă că instinctele tale...începu Sir Guy, dar se opri pentru că-şi dădu seama că ar începe o discuţie pe care nu-i plăcea deloc s-o continue.

Sally aşteptă ca el să continue, dar simţi în acelaşi timp că răceala lui se accentuează.

— Cred, spuse el într-un târziu, că nu are rost să continuăm această discuţie. Nu pot decât să spun că înţeleg situaţia dramatică în care faptele fratelui meu te-au adus, că rămâi fără un

acoperiş deasupra capului şi fără un ban. De aceea, cred că este drept, până când îţi vei găsi o casă sau o slujbă, să-ţi ofer ospitalitatea casei mele. Se află în Yorkshire şi eu însumi merg acolo mâine dimineaţă. Pot să-ţi sugerez să mergi cu mine? Am să-i dau de veste între timp mamei mele că vii cu mine.

Sally oftă. Apoi, după o clipă de ezitare, spuse:

— Este foarte drăguţ din partea ta că-mi oferi un adăpost, deşi ştiu că nici tu nici mama ta nu aveţi nici o vină în această situaţie, dar...cred că Lynn ar vrea să-ţi accept oferta, nu-i aşa?

— Fără îndoială, răspunse Sir Guy.

— Atunci... îţi mulţumesc foarte mult...şi-ţi promit că voi încerca să găsesc altceva cât mai repede posibil.

Efortul lui Sally de a-şi păstra demnitatea era înduioşător; mâinile îi tremurau iar buzele rosteau anevoie cuvintele. Simţi cum întunericul o învăluie şi ochii i se umplură de lacrimi. Se forţă să se uite în ochii lui Sir Guy, gândindu-se că şi lui Tony îi fusese foarte greu să se înţeleagă cu acel om de gheaţă din faţa ei, care părea că nu pricepe că tot ce-şi dorea ea era puţină căldură şi consolare.

— Deci ne-am înţeles, spuse Sir Guy; vin să te iau la ora zece, dacă vei fi gata.

— Dar ai să vorbeşti mai întâi cu Lynn, nu-i aşa?

— Sunt sigur că aranjamentul nostru se va bucura de întreaga aprobare a domnişoarei Lystell, replică el, şi vocea-i devenise sarcastică, dar Sally păru că nu-şi dă seama.

El se îndreptă spre uşă.

— La revedere domnişoară St. Vincent.

— La revedere, răspunse Sally, şi părea că-i este din ce în ce mai greu să vorbească, iar lacrimile îi şiroiră pe obraz înainte

ca el să fi apucat să închidă uşa în urma lui. Apoi, Sally îşi prinse faţa în mâini.

I se păru că trecuse o veşnicie, când simţi mâinile Maryei pe umerii ei.

— Hai în camera ta, draga mea, şi nu mai plânge aşa. Hai, Sally, nici un bărbat de pe lumea asta nu merită să plângi pentru el.

— Dar nu înţeleg... este... atât de îngrozitor, scânci Sally. Oh, Mary, cu ce am greşit? Ce l-a făcut să mă urască, atât de brusc... şi în ultima clipă?

— Nu te urăşte, ai înţeles tu anapoda, draga mea, spuse Mary şi îşi dori să-i poată spune adevărul, pentru a-i şterge expresia chinuită de pe faţă.

Dar ce era de fapt de spus? Îi scose voalul şi începu să-i scoată rochia de mireasă. Se blestemă că trebuia să ia parte la o asemenea tragedie.

Stând în faţa oglinzii, pe jumătate dezbrăcată şi cu faţa şiroind de lacrimi, Sally părea mai mult decât oricând un copil şi Mary îşi stoarse creierii pentru a găsi ceva care s-o consoleze. Ceea ce se întâmplase, îi anihilase fetiţei stăpânirea de sine şi siguranţa proaspăt cucerite şi era chiar mai vulnerabilă decât înainte, când avea reperele solide ale lumii în care trăise până atunci. Mary îşi dădu seama că în sufletul Sallyei se cuibărise ideea că un defect al ei îl determinase pe Tony să fugă de ea.

Dar ce putea spune? Ce putea face? Nu-i putea spune adevărul, nu-i putea dezvălui panica pe care venirea ei o stârnise în Berkely Square.

— Uită-l, pur şi simplu uită-l, o îndemnă ea pe fetiţa zdrobită de lovitură. Nu s-a terminat lumea cu bărbaţi şi nici unul dintre ei nu merită o lacrimă sau, măcar, o clipă de nefericire. Toţi

încasăm în viaţă lovituri mai mari sau mai mici. Asta este una îngrozitor de dură, ştiu, şi cu atât mai dură cu cât nu-i înţelegi cauza. Dar şi Lynn este copleşită, şi sper că nu vrei s-o întristezi şi mai tare, nu-i aşa?

Mary atinsese coarda sensibilă. Făcuse singurul lucru care o mai putea zgudui în acel moment pe Sally. Lynn nu trebuia să fie supărată, orice s-ar fi întâmplat. Dragostea fetiţei pentru mama ei era atât de mare, atât de vitală, că ea ar fi fost capabilă de orice sacrificiu pentru Lynn. Mary o văzu cum face un efort să-şi îndrepte umerii, cum după o clipă lacrimile se opriră şi Sally îşi şterse ochii şi obrajii umezi.

Mary se gândi că era neapărat necesar ca, orice s-ar fi întâmplat, încrederea fetiţei în mama ei să nu fie distrusă. Măcar aceea să rămână de nezdruncinat, pentru că era ultimul punct de sprijin pe care Sally-l mai avea.

Când Sally coborî, ceva mai târziu, orice urmă a pregătirilor de nuntă dispăruse. Morbid, pentru că dorea într-un fel să se pedepsească, se uită în sufragerie să vadă dacă tortul de nuntă mai era acolo, dar dispăruse şi el, împreună cu sticlele de şampanie şi piramidele de pahare. Până şi florile albe cu care Mary ordonase să fie decorată casa dispăruseră. Orice urmă a nunţii fusese ştearsă şi- i mai rămânea doar să reuşească să o gonească şi din inima ei.

Dar cât de greu era! Trebuia doar să meargă în salonaş ca să-l vadă pe Tony acolo, aşa cum îl văzuse în realitate seară de seară, stând la măsuţa de cocteil cu un pahar în mână. Îi putea auzi râsul răsunând în camera goală. Şi, acum, el era la Paris, luându-şi în primire slujba pe care şi-o dorise mai mult decât pe ea însăşi.

De ce? De ce? De ce? se întreba Sally fără încetare, şi într-un fel ştia că nu va primi niciodată un răspuns.

Lynn apăru târziu, spre seară, după ce se schimbase pentru cină. Lua masa-n oraş, o invitaţie care fusese pusă la cale înainte de nunta Sallyei. Intră repede în salonaş, trăgându-şi mănuşile lungi şi, în timp de făcea asta, Sally aşteptă cu inima strânsă şi cu pulsul bătând nebuneşte în tâmple. Dar Lynn era extraordinar de calmă şi liniştită.

— Bună, draga mea, exclamă ea. Sper că Mary şi-a amintit să-ţi comande cina. Eu am să întârzii la o întâlnire dacă nu mă grăbesc. Am ceva mesaje?

— Sunt pe birou, spuse Sally. Se forţă să pară degajată, dar buzele parcă nu o ascultau.

Lynn luă de pe birou câteva bucăţele de hârtie pe care Mary îi scrisese mesajele.

— Nu-i nimic care să nu suporte amânare până mâine dimineaţă, spuse ea o clipă mai târziu şi le puse înapoi pe masă. Acum trebuie să fug.

Îi aruncă Sallyei un zâmbet forţat, teatral şi ieşi din cameră.

Pentru un moment, Sally avu dorinţa nebună să fugă după ea, să-şi încolăcească braţele în jurul gâtului mamei ei, să plângă pe umărul acesteia; dar după acest prim impuls se luă singură peste picior că-i trecuse prin minte. Ştia că Lynn ura scenele, atunci când nu le făcea ea însăşi. Cu toate că era o temperamentală, cerea ca totul în jurul ei să rămână calm şi netulburat.

Era foarte limpede pentru Sally că mama ei ridicase o barieră între ele şi că povestea căsătoriei ratate avea contribuţia ei. Era o barieră care nu trebuia forţată şi Sally nu vedea nimic de făcut sau de spus în rest.

După cina cu Mary, deşi nu mâncase mai nimic, Sally se

duse în camera ei să-şi facă bagajele. Înainte de a începe, îi spuse liniştită Maryei:

— Oare Lynn vrea să-mi iau toate toaletele pe care mi le-a făcut pentru nuntă?

— Bineînţeles, răspunse Marv.

— Nu voi putea multă vreme să i le plătesc.

Mary se strâmbă.

— Nu trebuie să te gândeşti să le plăteşti, spuse ea. Lynn ţi le-a dăruit, şi nu s-a gândit vreodată să-i dai banii pe ele.

— Am să i le plătesc într-o zi, răspunse Sally, altfel voi avea impresia că le-am obţinut prin fraudă. Dar, pe moment, aşa cum ştii şi tu, îmi este imposibil. Oare nu le putem vinde?

— Ai să vinzi toaletele astea doar peste cadavrul meu, strigă Mary, şi când văzu că Sally era pusă pe harţă, adăugă: Lynn ar fi foarte jignită dacă i-ai propune asta.

Sally capitulă pe loc, aşa cum Mary ştia că va face.

— Oh, dacă Lynn vrea să le păstrez...

— Sigur că vrea, răspunse Mary, spunându-şi în sinea ei că ăsta era ultimul lucru de care-i păsa Lynnei.

Nu era prea mult de împachetat, pentru că majoritatea toaletelor Sallyei erau gata strânse pentru plecarea în luna de miere. Doar câteva rochii care trebuiau să rămână în Berkely Square, au mai trebuit băgate în geamantane; Sally înlocui rochia de mătase, pe care ar fi trebuit s-o poarte a doua zi, cu un *deux-pieces* mult mai potrivit pentru călătorie.

Mary stătea pe pat şi o privea, încercând să facă o conversaţie plăcută, dar erau atât de puţine de spus, că vocea-i muri şi văzu că Sally îngenunchease pe covor, privind toaletele pregătite s-o facă şi mai atrăgătoare în ochii lui Tony.

— Am să-ţi scriu adresa şi numărul meu de telefon, ca să

poţi da de mine, în caz că ai nevoie de ceva, spuse Mary. Eu nu plec, după cum ştii, în America de Sud, dar nu rămân aici pentru că reşedinţa va fi închisă.

— Tot ce-mi doresc este să am o slujbă, spuse Sally.

— Ştiu, draga mea, dar nu e uşor de găsit. Cred că vei găsi cu mult mai repede ceva la ţară, dacă, aşa cum spui, te pricepi la creşterea animalelor.

— Este singurul lucru la care mă pricep, spuse Sally, iar vocea-i era a unui om disperat.

— Ceva-ceva se va aranja, spuse Mary, încercând să pară mai convinsă decât era în realitate. Dacă ai fi ştiut să baţi la maşină sau să faci ceva de genul ăsta ar fi fost mult mai uşor.

— Nu ştiu să fac nimic, spuse Sally, mai puţin gătitul, curăţenia; şi nu cred că Lynn m-ar aproba dacă mi-aş lua o slujbă de bucătăreasă sau cameristă.

— Sunt absolut sigură că ar fi supărată, spuse Mary, nu trebuie să faci nici o astfel de nebunie, care ţi-ar face o publicitate nedorită.

— Nu cred că este cazul să-ţi faci griji, tot ce vreau să fac este să merg la o fermă. Trebuie să fie ferme în Yorkshire. Poate că Sir Guy îmi va da o recomandare.

Pentru moment, premizele viitorului ei, îi puseră un nod în gât, dar încercă să fie vitează şi zâmbi către Mary, deşi era departe de a reuşi un zâmbet verosimil.

— Vreau să-l conving măcar că am bunăvoinţă...

— Oamenii nu vor avea decât să te privească, începu Mary, dar se opri, gândindu-se că orice referire la felul în care arăta Sally putea să o ducă pe micuţă cu gândul la cele întâmplate cu Tony. De ce nu te culci? sugeră ea. Trebuie să fii tare obosită.

— Da, aşa este, spuse Sally şi ascultătoare începu să se dezbrace.

— Vrei să-ţi aduc o carte sau ceva de citit? întrebă Mary, mai mult de teama de a lăsa tăcerea să se instaleze între ele.

Era foarte conştientă că atât de multe lucruri rămăseseră nerostite. Până şi geamantanele păreau că strigă, că ele n-ar trebui să se afle acolo, ci în hotelul în care Lynn hotărâse că cei doi miri trebuie să-şi petreacă noaptea nunţii. Faţa Sallyei, împietrită şi albă, părea mai degrabă faţa unei văduve decât a unei mirese şi, printr-o convenţie tacită cu Mary, amândouă ignoraseră ineluşul de logodnă cu safire şi diamante care zăceau uitate pe masa de toaletă. Cu un efort, Sally îl luă în mână.

— Crezi că i-l poţi trimite lui Tony? întrebă ea. Cred că Lynn ştie adresa lui din Paris.

— Voi avea grijă, spuse Mary sec.

Puse inelul într-un buzunar al rochiei ca şi cum contactul cu el ar fi ars-o. Sally se băgă în pat.

— Noapte bună, Mary.

— Noapte bună, Sally, draga mea, răspunse Mary.

Se gândi că nici un fel de cuvinte consolatoare nu puteau fi spuse.

— Noapte bună, repetă ea şi se duse în camera ei.

Sally se sculă foarte de dimineaţă pentru că, de fapt, nu dormise deloc. Rămăsese trează, ascultând bătăile ceasului şi aşteptând ca lumina zorilor să înceapă să se cearnă printre perdele. Se strădui să se aranjeze cât mai bine, spunându-şi că Lynn n-ar suporta s-o vadă încercănată şi jalnică.

Lui Lynn îi plăceau oamenii strălucitori şi veseli şi Sally ştia că nu putea s-o întristeze mai rău decât apărând ca o stafie, ca un om doborât de încercările soartei potrivnice.

Se machie cu mare grijă, adăugând chiar puţin roşu în obraji. Rezultatul n-a fost chiar atât de bun cum s-ar fi aşteptat, dar, cel puţin, nu arăta ca o stafie. Haina ei verde închis era admirabil croită şi o pălărioară asortată întregea efectul.

La opt fix, Sally ieşi din camera ei. Mary lua, de obicei, micul dejun la ora opt şi jumătate pentru că avea o grămadă de treburi înainte de trezirea Lynnei.

Lynn lua întotdeauna micul-dejun în camera ei, de obicei la ora nouă şi un sfert Sally găsi pe masa din sufragerie un bilet scris de Lynn:

„Nu trebuie să fiu deranjată sub nici o formă până la ora zece şi jumătate".

Şi cum Sir Guy trebuia să vină la zece, Sally înţelese că nu-şi va putea lua rămas bun de la Lynn.

Pentru o clipă, Sallyei îi veni greu să creadă că era adevărat că va părăsi acea casă, pentru a pleca alături de un străin într-un loc străin, fără a-şi lua rămas bun de la persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume.

Lynn n-avea de unde să ştie ora la care va pleca ea, spuse repede, dar o voce interioară îi spuse că nu era adevărat. Lynn ştia foarte bine ora plecării, dar nu voia să se amestece în fiinţa ei nimic din nefericirea Sallyei.

Sally încă mai răsucea biletul între degete, când intră Mary. Îl citi peste umărul fetei şi ştiu că Lynn alese deliberat ora aceea pentru a o evita pe fiica ei. Îşi puse mâna pe umărul Sallyei.

— Hai la masă, spuse ea calm şi, Sally, ca o femeie care a văzut la viaţa ei mult mai multe decât tine, îmi permiţi să-ţi dau un sfat?

— Da, ce este?

— Să nu aştepţi niciodată de la oameni mai mult decât pot

ei da, răspunse Mary. Iubeşte-i aşa cum sunt, nu aşa cum te aştepţi tu să fie ei. Secretul tristeţilor şi nefericirilor noastre este că vrem să-i vedem pe cei pe care-i iubim după nişte standarde mult prea înalte faţă de unde pot ei ajunge. Fiecare avem un orizont diferit. Nu le putem recepţiona gândurile celorlalţi şi nici ei nu le pot citi pe ale noastre. Acceptă asta ca pe un mare adevăr şi vei fi cea mai fericită.

— Am să încerc să ţin minte ce mi-ai spus, zise Sally umilă, dar Mary ştiu că era rănită în adâncul sufletului şi în ochi şi în voce i se citea durerea.

— Uneori, continuă Mary, de fapt în toată viaţa noastră, oamenii acţionează cu mult mai bine decât ne-am aştepta noi de la ei. Poate că aceste momente vin pentru noi toţi, clipe fermecate când şi cea mai măruntă persoană poate deveni măreaţă prin sacrificiu de sine sau printr-un ideal.

— Nu-i uşor să te sacrifici pe tine însuţi, spuse Sally repede.

— Da, ştiu, tocmai aici este farmecul acelor clipe şi asta le face minunate.

Zâmbetul Sallyei scânteie.

— Ai adus-o din condei tare frumos, Mary, ştiu, dar îmi spuneam mie însămi şi... am să încerc să nu... am să încerc.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, replică Mary, şi ochii li se întâlniră într-o perfectă comunicare.

Sally aştepta în hol când taxiul opri afară şi Sir Guy coborî din el. Îşi înclină capul în direcţia lor şi faţa îi era gravă şi cumva cinică, iar Sally, cuprinsă subit de panică, o înlănţui pe Mary cu braţele.

— Trebuie să plec? întrebă ea, şi apoi îşi răspunse singură la întrebare. N-am altă cale, nu-i aşa?

— Nu, draga mea, răspunse trist Mary.

— N-ai să uiţi să-i dai Lynnei bileţelul pe care i l-am scris? se rugă Sally. I-am mulţumit frumos pentru tot. Iar tu ai să-mi scrii tot ce vei afla din America de Sud, nu-i aşa? Ea nu prea se omoară cu scrisorile.

— Ştiu că nu, spuse Mary, şi am să-ţi dau de veste de câte ori am să pot.

— Îţi mulţumesc, îi spuse Sally sărutând-o, în timp ce uşa se deschise şi valetul lui Sir Guy apăru în prag. O ţinu strâns pe Mary, mai mult decât era necesar şi, apoi, ţinându-şi capul cu o idee mai sus decât o făcea de obicei, se întoarse spre Sir Guy.

— Eşti gata? întrebă el. Bun! Avem destul timp la dispoziţie, dar, uneori, trenul este foarte aglomerat.

Valizele Sallyei fură puse în taxi şi ea urcă. Stând pe canapea şi dând din coadă a bun venit, o întâmpină simpaticul prepelicar auriu.

— Jos, Bracken, porunci Sir Guy, dar Sally îl cuprinse cu braţul şi-l trase lângă ea.

— E destul loc, spuse. Lasă-l să stea unde este.

Corpul călduţ şi moale al câinelui era reconfortant şi ea-l strânse şi mai bine pe Bracken în timp ce taxiul porni. Nu se uită înapoi spre casă. Pentru o clipă totul dispăru în spatele unei perdele de lacrimi reţinute.

Pe drumul spre gară schimbară doar câteva replici formale, despre vreme. Hamalul le găsi două locuri retrase într-un compartiment de clasa întâi şi bagajele fură urcate în plasă. Trenul nu era aglomerat, dar un bărbat se urcă totuşi la ei în compartiment chiar înainte de plecarea trenului. Sally răsuflă uşurată, pentru că prezenţa lui o scutea de conversaţie. Se sprijini pe spătar şi îşi lăsă privirile să se piardă în peisajul ce defila pe lângă ferestrele trenului.

Curând, gândurile puseră stăpânire pe ea şi nu mai văzu decât imagini din trecut, frânturi de conversaţie, gesturi, mişcări şi, inevitabil, imaginea lui Tony şi când nu pe-a lui, pe-a Lynnei.

Tony şi Lynn. Pentru câteva săptămâni îi umpluseră viaţa iar acum un tren o ducea spre un viitor incert şi toţi cei pe care-i cunoştea rămăseseră în urmă.

Sally se gândi la ziua, nu prea îndepărtată, când venea la Londra şi îşi aminti cât de singură şi pierdută se simţise, dar nimic nu se compara cu sentimentul pe care-l simţea acum acela că toţi o abandonaseră. Dar nu se lăsă prea mult să-şi plângă de milă. Încercă să se gândească la alte lucruri şi chiar să răsfoiască ziarele pe care Sir Guy le cumpărase din gară.

Trecu în revistă rubrica ofertelor de serviciu din *The Times*, dar se părea că nimeni nu dorea să-i ofere o slujbă unei fete de optsprezece ani care avea doar câteva vagi cunoştinţe şi destul de puţină ambiţie.

La prânz, Sir Guy îi propuse să meargă să ia masa la vagonul restaurant, lăsându-l pe Bracken de gardă la bagaje. Ajunşi acolo, schimbară iar câteva replici banale şi Sally îşi dădu seama că Sir Guy dorea să evite o conversaţie mai intimă la fel de mult pe cât îşi dorea şi ea. De câteva ori îl surprinse privind-o şi în ochii lui stăruia aceeaşi notă dezaprobatoare. Oare dezaprobarea lui se referea la înfăţişarea sau la caracterul ei?

Pentru prima dată se gândi şi la situaţia în care fusese pus Sir Guy. Nu era mare plăcere să te trezeşti că fratele tău a dat bir cu fugiţii de la nuntă şi că trebuie să ai grijă de o fată despre a cărei familie n-ai auzit niciodată. Vag, prin minte îi umblă şi gândul că Sir Guy n-o prea agrea pe Lynn sau că, asemenea mătuşii Amy, nu avea o părere prea grozavă despre oamenii de teatru.

Începu să se gândească la cum va fi în casa lui Sir Guy. Poate că mama lui va fi şi mai severă decât el.

Îşi aminti de dimineaţa în care se întâlnise cu el pe scările casei din Hill Street. Până acum, nu realizase că Sir Guy şi Tony erau cei doi tineri despre care-i vorbise Nanny Bird. Îşi aminti exact cuvintele acesteia: „Fratele cel mare este un adevărat domn, dar cel mic este soi rău. Şi totuşi nu te poţi opri să-l iubeşti. Are un farmec al lui."

Inima ei îi confirmă că Tony avea un farmec al lui. Câtă dreptate avusese Nanny Bird şi ce stranie coincidenţă că cei doi tineri erau chiar Sir Guy şi Tony. Ce bine ar fi fost dacă ar mai fi putut vorbi cu Nanny Bird. Dar se ferise să-i spună Lynnei despre acea reîntâlnire, fiind convinsă că aceasta ar fi fost panicată de orice legătură cu trecutul ei.

— Nu-i spune lui Lynn, o sfătuise Mary. O să fie îngrozită că Nanny Bird a ta va ghici cine este.

— Sunt sigură că n-ar ghici, spuse Sally.

Dar, ascultătoare la orice dorinţă a Lynnei, rostită sau nerostită, nu se mai dusese la Nanny Bird şi nici măcar nu-i scrisese despre proiectata nuntă.

După prânz, se întoarseră în vagonul lor şi, sub imperiul unui impuls brusc, Sally se duse la toaletă pentru a-şi şterge de pe obraji pudra şi a estompa rujul de pe buze. Se simţi cumva mai ea însăşi şi nu persoana sofisticată şi strălucitoare care dorise Lynn să fie ea pentru a-i plăcea lui Tony. Se spălă pe mâini şi simţindu-se mai uşoară şi mai curată ieşi pe culoar.

O luă spre compartimentul lor. Trenul tocmai trecea printr-o câmpie minunată şi se opri să o privească pe fereastră. Auzi scârţâitul unei uşi şi o voce micuţă şi speriată spunând:

— Vă rog frumos, mă puteţi ajuta?

Privi în jos şi zări un băieţel. Era tare slăbuţ, cu ochi mari şi cu o fetişoară atât de frumoasă şi delicată că Sally se gândi la pictura unui maestru.

— Sigur că da, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— Mama este bolnavă, spuse el. Nu ştiu ce să fac.

— Unde este? întrebă Sally. Apoi, ca şi cum cuvintele n-ar fi fost de ajuns, băieţaşul îşi puse mâna micuţă într-a ei şi o trase spre uşa unui compartiment.

Pe banchetă, stătea o femeie tânără, căreia suferinţa i se citea pe chip, iar în faţa ei era o fetiţă mai mică decât băiatul, dar cu aceleaşi trăsături delicate şi o expresie de teamă în priviri.

— Daţi-mi voie să vă ajut, spuse Sally. Ce s-a întâmplat?

Femeia îşi ridică ochii, scose o şoaptă abia auzită şi Sally văzu că transpiraţia îi şiroia pe obraji.

— Îmi...îmi pare...rău, articulă ea cu greu, tare rău...mi-e rău...şi mi-e teamă că...este...apendicită.

Spuse cuvintele cu mare dificultate şi-şi puse mâna în a Sallyei ca şi cum ar fi fost disperată. Sally i-o strânse o clipă, gândindu-se că puţină căldură umană va avea darul s-o linişte-ască niţel.

— N-ar fi mai bine dacă v-aş ajuta să vă întindeţi pe banchetă? Apoi am să merg după ajutor. Trebuie să fie un doctor în tren.

Femeia nu spuse nimic, iar Sally, luându-i tăcerea drept asentiment, se aplecă şi îi urcă picioarele pe canapea. Femeia gemu şi capul îi căzu pe umărul lui Sally. Era foarte tânără, foarte frumoasă, dar pe faţa ei se citea atâta suferinţă iar broboanele de transpiraţie curgeau şiroaie.

— Chem imediat pe cineva, spuse Sally, şi întorcându-se

spre băieţel zise: ţine-o de mână pe mama ta. Asta o să o ajute puţin.

El păru că înţelege şi Sally ieşi pe coridor. Se uită în dreapta şi în stânga şi-l zări pe controlorul de bilete venind spre ea. Îi ieşi în întâmpinare.

— Puteţi afla dacă este vreun doctor în tren? spuse ea. În compartimentul acela se află o femeie căreia îi este tare rău, are o criză de apendicită. Este aproape în agonie şi viaţa îi este în mare pericol.

Controlorul o urmă pe Sally în compartiment şi aruncă o privire femeii bolnave, apoi îşi consultă ceasul.

— Ajungem într-o gară peste trei minute, spuse el încet; nu vom opri, dar vom fi în York peste un sfert de oră. Dacă le dau o telegramă, la sosire vom găsi o ambulanţă care ne aşteaptă.

— Ar fi minunat, spuse Sally.

— Mă duc să dau telegrama, domnişoară, staţi cu doamna, şi eu am să văd apoi dacă nu este un doctor sau măcar o soră în tren. Nu cred că putem face altceva.

— Nu, sunt sigură că aşa este cel mai bine, răspunse Sally. Între timp, eu voi face tot ce pot.

Se întoarse la femeia în suferinţă, care închisese ochii iar faţa îi era albă şi cu evidente semne de epuizare. Copiii stăteau lângă ea, ţinând-o strâns de mâini, iar pe feţişoarele lor se citea groaza.

— Hai, staţi jos, le spuse Sally, iar când ei făcură ce le spusese, se adresă femeii. Vom fi la York peste un sfert de oră şi o ambulanţă vă va aştepta acolo. Femeia deschise puţin ochii, dar îi închise imediat, ca şi cum i-ar fi fost teamă să-şi mişte şi cea mai neînsemnată parte a corpului ei torturat de dureri. Sally îşi scose batista şi-i şterse transpiraţia de pe faţă. Femeia deschise iarăşi ochii, dar nu reuşi să vorbească. Copiii o priveau tăcuţi.

Sally era conştientă de îngrijorarea lor şi se întoarse spre ei spunând:

— Nu vă fie teamă, mama voastră se va face bine. Unde mergeaţi?

— La York, răspunse băiatul.

— Vă aşteaptă cineva acolo?

El scutură din cap.

— Nu cunoaştem pe nimeni în Anglia.

Sally îl privi uimită.

— Pe nimeni?

El scutură iarăşi din cap.

— Dar unde mergeaţi în York?

— Mergeam să căutăm un hotel, şopti fetiţa, şi era rândul meu să aleg unul. Mămica aşa a zis.

Era o poveste atât de stranie, că Sally privi spre mama lor căutând o confirmare. Dar femeia era tot cu ochii închişi. Sally o văzu că-şi muşcă buzele şi înţelese că încerca să se stăpânească să nu ţipe de durere. Sally ieşi pe coridor în căutarea controlorului şi-l văzu venind însoţit de o soră purtând uniforma Brigăzii St. John.

— Cât mă bucur că vă văd, spuse Sally, mi-e teamă că o doare foarte tare. Doamna spune că ar avea apendicită.

Sora intră şi fără să mai aştepte puse stăpânire pe pacientă şi pe situaţie.

— Am telegrafiat, domnişoară, cu puţin noroc vom găsi ambulanţa aşteptându-ne.

— Minunat, răspunse Sally.

— Am să duc bagajele la uşă, spuse controlorul, dând jos valizele din plasă.

Femeia scoase un geamăt adânc.

— O să fie bine, spuse sora cu blândeţe. Încearcă să rezişti.

— În...în...cerc.

Îi era cumplit de greu să vorbească; deschise ochii şi se uită la Sally.

— Te...rog...ai grijă...de...copiii mei, spuse ea chinuindu-se să vorbească.

— Sigur că da, răspunse Sally, nu-ţi face griji. Îţi promit că vor fi cu mine.

Vorbise repede, fără să se gândească, şi imediat ce spuse cuvintele îşi dădu seama că oricât de greu i-ar fi va trebui să-şi ţină promisiunea. Se întoarse către copii.

— Mă întorc imediat. Trebuie să-mi iau lucrurile din vagonul de alături.

— Te întorci? întrebă băieţelul şi lui Sally i se păru că era gata să izbucnească în plâns. Spuse:

— Doar am promis, nu?

Fugi pe coridor spre vagonul ei. Sir Guy se uita pe fereastră, cu ziarele pe genunchi. Se uită la Sally şi se ridică politicos în picioare. Sally se aşeză vizavi de el.

— Sir Guy, uite ce s-a întâmplat, este o femeie în compartimentul de alături care are peritonită. Are nişte dureri cumplite. Băieţelul ei m-a rugat s-o ajut şi controlorul a chemat prin telegraf o ambulanţă la gara din York. Acum stă o soră cu ea. Problema este că ea voia să meargă, cu cei doi copii ai ei, la un hotel, şi ei mi-au spus că n-au pe nimeni în Anglia. I-am...i-am promis că voi avea grijă de ei.

Cuvintele căzură ca un trăznet. Pentru o clipă, Sir Guy se uită la Sally ca şi cum n-ar fi înţeles.

— Zău? Şi cum crezi că vei putea face asta?

— Nu ştiu, răspunse Sally, dar i-am promis şi trebuie să mă ţin

de cuvânt. Sunt nişte copii minunaţi. Dar nu ştiu măcar dacă au ceva bani. Călătoresc la clasa a treia şi nu par deloc bogaţi.

Încet, deliberat, Sir Guy îşi strânse ziarele de pe genunchi şi le puse alături pe banchetă.

— Vreau să merg să-i văd, spuse el.

Sally îl privi recunoascătoare.

— Îţi mulţumesc, spuse ea, eram sigură că vei înţelege.

Buzele lui fremătară, ca şi cum ar fi vrut s-o contrazică, dar se abţinu şi o urmă pe coridor.

Copiii stăteau unde-i lăsase, dar feţişoarele li se luminară puţin la vederea ei. Sora se ridică de lângă femeie şi veni spre ea.

— Îi este foarte rău, spuse ea încet, astfel că doar Sir Guy mai auzi. Nu pot face nimic pentru ea, dar vom fi la York peste câteva minute. Dacă vreţi, voi merge eu cu ea la spital.

— Ar fi tare drăguţ din partea dumneavoastră, se entuziasmă Sally.

— Nu putem decât să sperăm că ambulanţa nu va întârzia. Trebuie operată de urgenţă, mai spuse sora. S-ar putea să ajungem la timp, dar s-ar putea să nu ajungem.

Spusese cu greutate ultimele cuvinte, dar Sally o auzise şi se uită întâi la copii şi apoi la Sir Guy.

Spre surpriza ei, îl auzi vorbind cu o voce blândă, cum nu-l mai auzise niciodată.

— Trebuie să nădăjduim, soră, spuse el. Dacă vei avea grijă de doamna, noi ne vom ocupa în timpul ăsta de copii.

— Trebuie să avem grijă de ei, nu-i aşa? răspunse sora.

Un geamăt al femeii bolnave se auzi şi sora se întoarse la ea. Uitându-se în cuier, Sally văzu două paltonaşe. Le luă şi le întinse copiilor.

— Poate că ar fi bine să vi le puneţi, spuse ea. Este mai uşor aşa decât să le cărăm în braţe.

Când atinse paltonaşele fu convinsă că avusese dreptate în ceea ce privea starea materială a familiei. Erau din stofă ieftină.

Câteva clipe mai târziu, trenul încetini intrând în gară.

— Am să cobor cu Bracken şi cu bagajele noastre, îi spuse Sir Guy lui Sally. Ne întâlnim pe peron.

— Bine.

Coborî fereastra şi văzu controlorul care se agita pe peron. Puţin mai târziu, văzu doi brancardieri grăbindu-se spre vagonul lor.

— E bine, îi spuse sorei, ambulanţa a venit.

— Slavă Domnului, murmură aceasta, apoi, cu un ton profesional îi spuse femeii: ambulanţa a venit. Vom ajunge imediat la spital şi toate necazurile se vor termina.

Era vizibil pe faţa femeii că mişcările ce vor urma vor fi dureroase, aşa că Sally luă copiii.

— Să lăsăm compartimentul liber ca s-o ia pe mămica voastră, aşteptăm la uşă.

— Mămica nu vrea să meargă la spital? întrebă neliniştită fetiţa.

— Ba da, răspunse Sally. Acolo o vor face bine.

— N-o să-i facă nici un rău? exclamă băiatul.

— Nu, sigur că nu, îl asigură Sally.

Ei părură că o cred pe cuvânt şi o urmară în vagonul alăturat. Brusc, fetiţa spuse:

— Pot s-o sărut pe mama?

— Desigur, răspunse Sally.

Copilul se întoarse în fugă la mama lui şi îi atinse obrazul cu buzele. Femeia deschise ochii şi Sally văzu câtă durere era în ei.

— Nu-ţi face griji, spuse ea, voi avea grijă de ei, îţi promit.

Femeia păru uşurată şi Sally plecă împreună cu copiii în vagonul de alături.

— Faceţi loc, vă rog! se auzi o voce poruncitoare şi un cărucior trecu rapid pe lângă ei. Era o mare de chipuri şi, în fine, Sally îl zări pe Sir Guy îndreptându-se spre ei, printre pasagerii ce se revărsau pe peron, cu Bracken de lesă.

Pentru prima dată Sally simţi că este un om pe care se putea sprijini, în acea lume ostilă şi haotică.

— Haideţi, copii, spuse ea, şi porni spre el zâmbind.

7

Copiii erau foarte obosiţi după ce merseseră cu maşina aproape o oră şi, stând între ei, Sally simţi cum căpuşoarele lor încep să se lase pe umerii ei, întâi unul şi apoi şi celălalt. Sir Guy o avertizase că aveau un drum lung de făcut.

— Este oricum mai rapid decât cu trenul, îi explicase el pe scurt, şi o ajută să se instaleze pe bancheta comodă a maşinii, în timp ce el se aşeză lângă şofer. Nu exista paravan despărţitor între locurile din faţă şi cele din spate ale maşinii şi Sally se întrebă dacă el acorda vreo atenţie conversaţiei din spatele său.

După spatele lui drept şi după felul în care părea atent la drum, n-ai fi crezut că le ascultă discuţia. Era inevitabil ca Sally să nu-i întrebe pe copii câte ceva despre ei înşişi. Mai întâi îi întrebă cum îi cheamă.

— Eu sunt Nicholas, îi spuse băieţelul, şi nu-mi place să mi se spună Nick pentru că ei aşa-l numesc pe diavol.

— Dar adevăratul Nicholas a fost un sfânt, şi tu eşti chiar mai mult decât atât, spuse sora lui încetişor.

— Ştiu, răspunse băiatul cu gravitate, dar îţi trebuie timp să devii sfânt şi poate chiar voi deveni când voi fi mare.

Sally râse. Nu se putu abţine. Erau tare drăgălaşi în seriozitatea lor.

— Este foarte drăguţ ce ţi-ai propus tu şi-ţi promit că n-am să- ţi spun decât Nicholas.

— Mulţumescu, spuse el, acceptându-i promisiunea ca şi cum ar fi fost o mare dovadă de curtoazie.

— Şi pe tine cum te cheamă? o întrebă Sally pe sora lui.

— Am fost botezată Prudence, dar îmi place să mi se spună Prue. Prudence este atât de greu de pronunţat.

— Cu siguranţă că aşa este, spuse Sally, şi acum spuneţi-mi cum îi cheamă pe părinţii voştri.

— Redford, îi spuse Nicholas, şi tata este maior pentru că a făcut războiul.

— Şi unde este el acum? întrebă Sally.

E în India, răspunse Nicholas, sau, cel puţin, aşa cred, dar el a promis că va veni după noi de îndată ce va putea, aşa că s-ar putea ca acum să fie pe vapor.

— Da, murmură Prue, s-ar putea să fie pe mare, cu un vapor foarte mare, cum era acela cu care am venit noi.

— Deci voi aţi venit din India? întrebă Sally, gândindu-se că asta ar explica aspectul firav al copiilor, şi că amândoi păreau mai mici decât le era adevărata vârstă.

Nu dură mult şi reuşi să pună cap la cap toată povestea lor.

Se pare că maiorul Redford lucrase în India înainte de război. Când începuse războiul, se înrolase în armata indiană, dar nu

fusese trimis să lupte în afara țării. După ce fusese demobilizat, își reluase slujba. Copiii nu-i putuseră da multe detalii, dar Sally intui că era ceva în industria forestieră.

Acum, când guvernarea Indiei încăpuse pe alte mâini, nu mai avea slujbă și-și trimisese familia înainte, el urmând să vină după ei imediat. Copiii nu mai fuseseră în Anglia și totul li se părea nou și ciudat și, după cum Sally își dădu seama, erau înspăimântați.

— Dar, cu siguranță, aveți rude în Anglia, spuse ea.

— Rude? repetă Nicholas.

— Mătuși, unchi, bunici, veri, explică Sally.

— N-am auzit de nici unii, răspunse Nicholas.

— Sunteți siguri că n-ați venit în York ca să stați la cineva?

— Nu venisem să stăm în York, trebuia să mergem undeva în regiune. Trebuia să mergem să vedem mlaștinile sălbatice. Mama ne-a povestit despre ele.

— Și de ce anume voiați să mergeți să le vedeți? întrebă Sally.

Pentru că tata a locuit aici când era mic, spuse Prue, și ne-a povestit de păsările care trăiesc în mlaștini și pe care le vâna.

— Și unde a locuit tatăl vostru?

Dar copiii nu știură să-i răspundă.

Era foarte fericită că Sir Guy nu se împotrivise ideii ei de a avea grijă de copii. Se temuse că se va certa cu ea, dar se pare că el acceptase propunerea ei fără comentarii și îi luase cu mașina care-l aștepta.

Își aminti că întrebase de numele spitalului unde urma să fie dusă doamna Redford și de numărul de telefon de acolo, dar când Sally se apucase să-i mulțumească, el o privise atât de

ciudat şi-i alungă cuvintele de mulţumire ca şi cum n-ar fi fost necesare.

Copiii fuseseră înspăimântaţi la vederea lui Bracken, dar acum erau buni prieteni, iar acesta dădea din coadă la fiecare mângâiere a lor.

— E un câine tare drăguţ, nu-i aşa? întrebă Nicholas. Noi n-am avut niciodată câine, dar mama ne-a promis că ne va lua unul într-o zi, când tata va veni acasă.

Sallyei i se păru că totul era amânat până când tata va veni acasă şi intui că el trebuia să vină şi cu nişte bani. Prima ei impresie, că familia Redford nu se scaldă în bani fusese corectă.

Dar, oricât de săraci ar fi fost, nimic nu putea umbri frumuseţea copiilor şi buna lor creştere. Aveau maniere frumoase şi o eleganţă deosebită în orice mişcare a trupuşoarelor lor micuţe.

Chiar şi bolnavă, domna Redford era foarte frumoasă, dar Sally ghici că ceva din frumuseţea copiilor venea şi de la tatăl lor.

După o pauză destul de lungă în conversaţie, Prue întrebă:

— Când o s-o mai vedem pe mămica?

— Nu-ţi pot spune, răspunse cu sinceritate Sally, dar sunt sigură că Sir Guy va telefona la spital de îndată ce ajungem la el acasă şi vom afla cum se simte mămica voastră.

— Biata mămica! Cred că se simte tare singură în spitalul acela mare, fără noi.

— Vor avea grijă de ea, o asigură Sally, şi ea îşi doreşte ca voi să nu vă faceţi prea multe griji pentru ea.

Pentru un moment propria ei nefericire fusese uitată. Aproape ca un răspuns la rugăciunile ei, aceşti copii îi fuseseră trimişi ca s-o scoată din propria ei mizerie. Ei aveau nevoie de ea şi, îngrijindu-i, uitase de toate cele întâmplate.

Se instală tăcerea pe bancheta din spate. Prue aţipise şi Sally întinse braţul ca s-o sprijine mai bine pe fetiţă. Ezită să facă un gest la fel de familiar cu Nicholas, dar simţi căpuşorul acestuia lipindu-se de ea, şi-şi dădu seama că acesta era măcar relaxat, chiar dacă nu adormise.

Se gândi că i-ar plăcea să aibă un copil al ei. Avusese prea puţine ocazii să vadă copii mici, pentru că cei ce veneau la fermă erau de obicei mai mari. Nicholas avea 7 ani iar Prue 6, dar Sallyei i se păru că erau prea slăbuţi şi fragili pentru anii lor.

Pentru prima dată de când plecaseră din York, Sir Guy scoase o vorbă:

— Aproape am ajuns, poarta de intrare este la capătul acestui drum.

Nicholas ridică imediat capul, dar Prue nu făcu nici o mişcare şi Sally, ca să n-o deranjeze, se strădui să nu se mişte.

Era o alee lungă, mărginită de pomi, la capătul căreia Sally zări casa. Se aştepta să vadă o clădire impunătoare şi grandioasă, cumva asemănătoare cu Sir Guy în gravitate şi solemnitate. Dar văzu o casă lungă, cu acoperişul făcut, evident, în epoci diferite, înălţându-se spre cerul plumburiu. O parte era construită din piatră, dar cea mai mare parte era din cărămidă roşie, cu ferestre mari, ceea ce-i dădea un aspect foarte plăcut. Nicholas a fost acela care a definit-o cel mai bine:

— Ne zâmbeşte, strigă el.

— Ce? făcu adormită Prue, trezindu-se brusc şi mişcându-se în braţele lui Sally.

— Casa desigur, răspunse Nicholas. Uită-te la faţada ei!

Prue se ridică şi se uită spre casă.

— Da, zâmbeşte, şi Sally ghici că era continuarea unei

conversaţii pe care ei o avuseseră, probabil, adesea despre case.

Când maşina trăsese în faţa casei, un valet cu părul cărunt coborâse scările.

— Ce mai faci, Bateson, întrebă Sir Guy.

— Mult mai bine, mulţumesc, Sir Guy, răspunse valetul.

— Mi-au amorţit picioarele de atâta stat, zise Nicholas. Am putea să explorăm puţin grădina? Te rog, nu spune nu!

Sally se uită la Sir Guy, dar el părea să nu fi auzit, aşa că-l întrebă ea însăşi.

— Haidem întâi în casă, îi spuse ea încetişor lui Nicholas, şi apoi o să vedem dacă tu şi cu Prue veţi putea merge să vă dezmorţiţi picioarele.

Sir Guy, care vorbise până atunci cu şoferul, se întoarse spre ei.

— Să vă arăt drumul, zise el, şi fără să aştepte vreun răspuns intră în casă.

Sally văzu un hol lung, cu podele ceruite şi pereţi lambrisaţi cu stejar, iar la capătul lui o încăpere luminoasă, cu ferestre mari, deschise spre grădină. Erau vaze de flori peste tot şi un terier micuţ le ieşi în întâmpinare, lătrând a bun-venit. Apoi, Sally zări în cameră două femei, una cu părul argintiu, care se grăbea zâmbind spre Sir Guy, cu faţa luminată de bucurie, în timp ce cealaltă, mai tânără, stătea puţin mai în umbră.

Sir Guy se aplecă să-şi sărute mama.

— Ea este domnişoara St. Vincent, spuse el. O aşteptai, nu-i aşa, mamă?

— Sigur că da, dragul meu, spuse Lady Thorne cu o voce blândă şi muzicală.

Îi strânse mâna Sallyei şi apoi se uită uimită la cei doi copii.

— N-ai spus că mai vine şi altcineva, Guy.

— Nu ştiam că aşa va fi, spuse Sir Guy. Ei sunt Nicholas şi Prudence Redford. Mamei lor i s-a făcut rău în tren şi a fost dusă la spitalul din York, copiii nu aveau unde să se ducă, aşa că i-am luat cu mine.

— Ce drăguţ, exclamă Lady Thorne, zâmbindu-le copiilor.

— Tu ce faci Nada? întrebă Sir Guy, şi Sally văzu că întinde mâna s-o mângâie pe femeia mai tânără.

— Sunt bucuroasă că te-ai întors, Guy.

Vocea ei era adâncă şi avea un accent ciudat pe care Sally nu-l putu defini.

— Domnişoară St. Vincent, aceasta este verişoara mea Nada Thorne, spuse Sir Guy.

Sally înaintă spre ea şi-i întinse mâna, dar văzu cu uimire că fata se înclina în faţa ei după moda de pe continent.

Nada Thorne arăta bine, nu era nici o îndoială. Părul ei întunecat era strâns la spate şi dezvăluia un gât frumos şi nişte urechi micuţe. Gene lungi umbreau ca nişte aripi ochii migdalaţi. Pielea îi era ca petalele de magnolie şi arăta atât de neobişnuit că Sally ştiu de ce i se păruse ciudat accentul ei. Numele ei putea fi Thorne, dar cu siguranţă nu era englezoiacă.

— Copiii vor sta în cele două camere micuţe, vizavi de camera violet pe care am pregătit-o pentru domnişoara St. Vincent, spuse Lady Thorne. Vrei tu să ai grijă de asta, Nada?

Când ieşi, aceasta îi aruncă Sallyei o privire rece, în care se citea clar că nu este bine venită, nici ea nici copiii.

— Şi acum, Guy, te rog să-mi povesteşti totul, ordonă Lady Thorne.

Se aşeză pe sofa şi Sally se gândi că nu mai văzuse în viaţa ei o fiinţă atât de distinsă. Părul îi era coafat după moda veche,

strâns în vârful capului şi nu făcuse, vizibil, nici un efort să se înfrumuseţeze. Nu era machiată şi buzele nu-i erau rujate. Era îmbrăcată cu o rochie de mătase, care nu avea nici un fel de zorzoane. Avea un şal în jurul umerilor, iar gâtul îi era acoperit de o eşarfă de tul, al cărei capăt atârna delicat pe spate.

Cu siguranţă nu era modernă şi nici strălucitoare, dar Sally ştiu cu precizie că era exact genul de femeie pe care oricine şi-ar dori-o de mamă. Vocea îi era, probabil, cel mai încântător atu. Era atât de blândă, de caldă, şi tandreţea din ochii ei completa efectul, atunci când îşi privea fiul şi apoi pe cei doi copii.

— Cred că aţi vrea să mergeţi prin grădină, până la ora ceaiului, le zâmbi ea.

— Da, sigur, avem voie? întrebă Nicholas. N-am dormit în maşină, dar picioarele mele au făcut-o.

— Eu am adormit cu totul, completă Prue.

— Deci, meritaţi un pic de alegătură prin grădină, spuse Lady Thorne. O să găsiţi un leagăn sub pomul cel mare. Dar nu vă duceţi prea departe, pentru că ceaiul este gata în câteva minute.

— Vom fi atenţi, în caz că ne strigaţi, promise solemn Nicholas; apoi, uşurel o şterseră afară şi intonaţiile vocilor lor, pline de încântare, se putut auzi pe fereastră.

— Ce copii drăguţi, spuse Lady Thorne. Povesteşte-mi despre sărmana lor mamă.

Sir Guy îi spuse ce se întâmplase în tren.

— Veneau să stea la nişte rude sau la prieteni? întrebă ea.

Pentru prima dată Sir Guy se uită la Sally, invitând-o să ia parte la conversaţie.

— Mi-au spus că nu au pe nimeni în Anglia, spuse Sally

şovăitor. Spuneau că vin aici pentru că în acest ţinut a copilărit tatăl lor.

— Redford, spuse Lady Thorne încetişor, Guy, oare ar putea fi vorba de fiul bătrânului general Redford de la Merton Grange?

— Dar ştiam că l-au renegat, replică Sir Guy.

— Da, nu-ţi aminteşti că a făcut un mariaj nefericit? Fata era actriţă sau ceva de felul ăsta, şi bătrânul a fost atât de furios că l-a gonit în cel mai victorian stil.

— Da, îmi amintesc ceva de asta, spuse Sir Guy, dar n-avem nici un motiv să presupunem că ar fi chiar nepoţii generalului Redford.

— De ce nu? întrebă Lady Thorne.

— Bine, să presupunem că ar fi vorba de acei Redford pe care-i cunoaştem, dar de ce au spus copiii că nu au pe nimeni în Anglia?

— Ce crezi, domnişoară St. Vincent? întrebă Lady Thorne.

— Doamna Redford era tare drăguţă, spuse Sally. În ciuda durerilor cumplite pe care le avea, tot la copii se gândea.

— Nu mă surprind, sunt nişte bijuterii de copii, spuse Lady Thorne. Sunt tare curioasă dacă tatăl lor este fiul generalului.

— Chair dacă tu eşti interesată, generalul n-o să fie, îi potoli entuziasmul Sir Guy.

— N-aş fi aşa sigură, răspunse maică-sa. Stau într-o casă uriaşă, singuri-singurei, şi cu nimic altceva decât bătrâneţea care să le umple timpul.

Sir Guy traversă camera şi-şi luă o ţigară dintr-o cutie de pe cămin.

— După cum văd, mamă, deja ţi-ai pus în cap să-i pricopseşti pe general şi pe soţia lui cu o pereche de copii pe care îi

văd pentru prima oară în viaţa lor. Ar trebui mai întâi să fii sigură de nişte lucruri.

— Auzi, de parcă eu aş fi vrut să fac altceva, spuse Lady Thorne, apoi se întoarse către Sally. Guy este întotdeauna omul practic din familia asta. Tony este cel impetuos.

Se opri brusc, sesizând înbujorarea din obrajii Sallyei. Apoi se uită nesigură la Sir Guy.

— Oh, dragul meu, am uitat... spuneai că ai să-mi spui ceva despre Tony. Sper că nu este bolnav?

— Nu, mamă, nu-ţi face griji, spuse repede Sir Guy .

Cu un soi de oroare, Sally îşi dădu seama că Lady Thorne nu ştia absolut nimic din ce se întâmplase între ea şi Tony. Nu ştia nici măcar că Tony urma să se însoare, pentru că ei ţinuseră secret până în ultima clipă, şi îşi aminti că Lynn îl întrebase pe Tony dacă-şi informase familia, sau dacă mama lui tot nu aflase nimic. Deodată simţi că nu mai putea îndura să mai audă povestite toate acele întâmplări. Se ridică în picioare.

— Vă rog, pot să mă duc în grădină să văd ce fac copiii? întrebă ea şi chiar înainte ca Sir Guy sau mama lui să poată răspunde ieşi pe uşa deschisă spre grădină.

Aproape că fugi spre locul în care copiii se dădeau în leagăn.

— N-am să pot sta aici, îşi spuse ea. Casa; drăgălăşenia Ladyei Thorne, grădina minunată, de fapt întreaga atmosferă era mai greu de îndurat aşa decât dacă ar fi fost o reşedinţă pompoasă şi rece.

Tocmai pentru că era atât de minunată şi de primitoare, casa aceea îi amintea de Tony şi de faptul că el îşi petrecuse copilăria acolo. El nu-i vorbise niciodată despre familia şi copilăria lui şi cu greu îşi aminti că el o menţionase o dată în treacăt

pe mama lui. De ce, nu-şi putea răspunde, dar simţi că ar fi venit tare bucuroasă în casa aceea ca nevastă a lui Tony. Cât de mult i-ar fi plăcut ca acea casă s-o întâmpine ca pe cineva din familie!

Totul i se părea confuz şi avu certitudinea nu numai că ratase căsătoria cu Tony, dar îşi pierduse şi acea linişte şi seninătate pe care viaţa dusă alături de mătuşa Amy i-o dăduse.

Avea lacrimi în ochi, când ajunse la copii iar ei se opriră din joacă şi alergară spre ea.

— E minunat aici, cu adevărat minunat, spuse Nicholas. Aveam un leagăn în India, dar nu era ca ăsta, şi trebuia să fim îngrozitor de atenţi în grădină din princina şerpilor.

— Mi-e frică de şerpi, spuse Prue, ţie nu? Se uită mai atentă la Sally şi o întrebă: de ce eşti supărată?

— Nu sunt chiar supărată, minţi Sally, ştergându-şi lacrimile.

— Arăţi supărată, spuse Prue, dar trebuie să fii curajoasă, să ştii, indiferent ce s-ar întâmpla. Aşa ne-a spus nouă mama când plângeam că ne despărţim de tata.

Sally se aplecă şi o sărută.

— Sunt mai curajoasă acum, spuse ea. Vrei să te dau în leagăn?

— Vreau să văd dacă pot atinge frunzişul cu picioarele.

— Bine, atunci ţineţi-vă bine, le spuse Sally.

Se auziră chiote şi chicoteli în timp ce Sally îi dădea din ce în ce mai tare. Când leagănul începuse să se oprească, apăru Nada Thorne, care veni spre ei.

— Uite-o pe domnişoara Thorne le spuse ea copiilor, cred că ne cheamă la ceai.

O luă pe Prue de mână şi porniră pe pajişte, cu Nicholas după ele.

— E tare frumoasă, îşi spuse ea, şi brusc se gândi că era ceva ciudat pe faţa lipsită total de zâmbet a Nadei, ceva care era totuşi, deşi nedefinit, atrăgător.

— Lady Thorne vă cheamă la ceai, îi anunţă Nada cu vocea ei adâncă, atunci când se întâlniră la jumătatea drumului.

— Eram sigură că asta vii să ne spui, zise Sally. Sunt sigură că şi copiii sunt gata.

Nada nu răspunse, şi încercând să fie prietenoasă, Sally adăugă:

— Sper că nu ţi-am creat griji suplimentare.

— Este casa vărului meu, răspunse Nada. Poate invita pe cine vrea el.

Sally simţi că toate eforturile ei de a fi prietenoasă erau anulate de o mână nevăzută.

Ceaiul era servit în salon şi Nada îi părăsi acolo şi ieşi, cu părul ei negru fluturând şi cu spatele drept, ca şi cum ar fi fost nemulţumită de ceva. Sally văzu că Lady Thorne plângea şi se simţi umilită. Lady Thorne părea acum mai bătrână şi mai transparentă decât de obicei şi Sally realiză abia atunci că era o femeie în vârstă. Trebuia să aibă cam şaptezeci de ani, presupuse ea, şi văzu că mâinile îi tremurau în timp ce manevra serviciul de ceai.

— Este şi lapte pentru copii, spuse ea. Vrei ceaiul mai tare sau mai slab, domnişoară St. Vincent?

Nu se uitase la Sally când îi vorbise şi aceasta presupuse că toată prietenia pe care i-o arătase la sosire se evaporase.

Am făcut-o nefericită, se gândi ea. Sir Guy mă dezaprobă iar domnişora Thorne mă urăşte. De ce, de ce, de ce oare am venit aici?

Se simţi tare nefericită în timp ce-şi bea ceaiul în tăcere iar sporovăiala veselă a copiilor îi trecea pe lângă urechi fără s-o

audă de fapt. Imediat ce terminară ceaiul, ieşi iarăşi cu ei în grădină. După o vreme ei obosiră de atâta alergat şi se aşezară. Ea le spuse o poveste şi, ridicând capul, îl văzu pe Sir Guy lângă ei.

— Tocmai am sunat la spital, spuse el. N-am putut vorbi foarte mult pentru că linia era proastă, dar am aflat că doamna Redford a fost operată. Operaţia a reuşit şi ei speră să ne dea veşti mult mai bune mâine dimineaţă.

— Ce zice de mama? întrebă Prue, şi Sally, luând-o de umeri, încercă să-i explice:

— I-au potolit durerea aceea îngrozitoare mamei voastre şi ea este acum doar puţin obosită şi slăbită, dar ei speră că se va simţi mult mai bine mâine dimineaţă.

— Oh, ce bine, zise Prue, şi va veni la noi, pe urmă?

— Nu mâine, spuse Sally, dar poate că în curând vom putea merge noi s-o vedem.

Se uită la Sir Guy căutând o confirmare şi acesta înclină din cap.

— Da, imediat ce mama voastră va fi suficient de bine ca să primească vizite, am să vă duc cu maşina la York să o vedeţi.

— Mulţumim, exclamă Nicholas. Crezi că vom putea merge mâine?

— Nu sunt sigur, răspunse Sir Guy. Cred că va trebui să mai aşteptăm o zi sau două. Mama voastră a fost foarte bolnavă şi trebuie mai întâi să se înzdrăvenească puţin.

— Înţeleg, spuse Nicholas şi apoi, spre surprinderea Sallyei, se aplecă şi-i spuse confidenţial lui Sir Guy: vezi, explică el, tata mi-a spus să am grijă de mama şi chiar dacă Prue nu va putea să meargă, eu trebuie să merg să o asigur că am grijă de ea.

— Şi eu vreau s-o văd, spuse Prue cu convingere.

— Veţi merge amândoi de îndată ce va fi posibil, spuse Sir Guy, şi vocea lui devenise foarte persuasivă.

— Mama a spus că ar fi bine ca ăştia mici să meargă în camerele lor şi acolo să mănânce să ia cina. Aşa făceam noi mereu când eram copii, spuse el pe neaşteptate.

— Am să-i bag în pat, spuse Sally şi, după acea, am putea sta puţin de vorbă?

Sir Guy se uită surprins la ea, apoi spuse:

— Desigur, voi fi în bibliotecă. Este de cealaltă parte a holului, vizavi de salon. Ai s-o găseşti cu uşurinţă.

— Mulţumesc, spuse Sally. Haideţi copii, să facem o întrecere până în casă.

Sir Guy rămase uitându-se la ei, cum fugeau pe pajişte, apoi îi urmă încet şi intră în bibliotecă, care era fieful său.

Era o cameră mare, căptuşită cu rafturi pline de cărţi, care se întindeau de la podea şi până în tavan. Fusese folosită de generaţii întregi de Thorne şi totul rămăsese neschimbat, de la cutia de cărbuni şi până la călimară. Pe masă, lângă cămin erau câteva fotografii. Printre ele, o fotografie a lui Tony în uniforma de grenadieri. Sir Guy o privi o clipă.

Se întoarse pentru că auzise uşa deschizându-se. Nada stătea în cadrul uşii. Pentru o clipă îl privi şi după aceea intră înăuntru.

— Guy, de ce ai adus-o pe fata asta aici? Mătuşa Mary este supărată.

— Nu puteam face nimic altceva, spuse Sir Guy. Tony s-a purtat îngrozitor, îngrozitor. I-am spus mamei toată povestea, aşa că nu trebuie să mai intru în amănunte.

— Da, mi-a spus, zise Nada; dar cum s-a gândit Tony să se

însoare fără să-i spună mătuşii Mary? I-ar fi zdrobit inima. Şi tu, de ce nu l-ai oprit?

— Am făcut tot ce am putut, răspunse Sir Guy. A venit la mine cu o seară înainte şi m-a invitat la nuntă. Mi-a spus că-i va zice el însuşi mamei, la vremea potrivită. Am încercat să-l conving, dar mi-a spus că nu se mai poate face nimic. Nu mă felicit dacă nişte remarci ale mele au fost acelea care l-au făcut să se răzgândească. Au fost alte motive, mai personale, îmi imaginez, slujba aceea dela Paris pe care şi-a dorit-o mereu.

— Dar de ce să aduci fata aici?

— Nu are unde să se ducă, şi n-am putut să-i găsesc o slujbă în doar 24 de ore. Ca să fiu sincer, am vrut să-i ofer nişte bani, dar când am văzut-o, nu ştiu de ce, mi-a inspirat milă. Aş fi fost de condamnat dacă, după ce o jignise Tony atât de groaznic, aş mai fi insultat-o şi eu oferindu-i bani.

Nada dădu din umeri.

— Bărbaţii sunt toţi la fel. Sunt proşti. Ai fost impresionat de un chip frumos.

— Este prima dată când mă acuzi de ceva atât de frivol, spuse Sir Guy zâmbind.

Nada se uită la el şi privirea i se îmblânzi. Aşteptă ca el să mai spună ceva, dar el se întoarse, traversă camera şi se aşeză la birou.

— Văd că am o grămadă de corespondenţă, spuse el, ar fi mai bine să mă apuc de lucru.

Nada îl privi o clipă cu o expresie indescifrabilă pe faţă şi se întoarse spre uşă. Când ajunse la ea spuse limpede:

— Ar fi mai bine să te străduieşti să-i găseşti o slujbă domnişoarei St. Vincent, trebuie să fie ceva de muncă în York pentru ea.

Sir Guy nu dădu nici un semn că ar fi auzit-o, şi după o secundă de ezitare ea ieşi din cameră.

El încă mai deschidea scrisorile când, după aproape o jumătate de oră auzi o voce întrebând:

— Pot să intru?

Ridică privirea şi o văzu pe Sally traversând camera.

— Sigur, spuse el, ridicându-se şi ieşindu-i în întâmpinare.

— Copiii s-au culcat, spuse Sally. Erau atât de obosiţi că au adormit imediat.

Vorbise repede, cu o oarecare nervozitate în voce, pentru că Sir Guy i se părea şi mai înspăimântător în camera impunătoare.

— Voiai să-mi vorbeşti, îi aminti el.

— Da, ştiu, spuse Sally. Am venit să te rog să mă ajuţi să plec de aici cât mai repede.

El ridică din sprâncene.

— Nu-ţi place aici?

— Nu este asta, spuse Sally. N-ar fi trebuit să vin aici de la bun început. Am supărat-o pe mama ta şi...verişoara ta nu mă place.

— A spus Nada asta? întrebă surprins Sir Guy.

Nu, desigur că nu, dar cred că lucrurile astea se pot vedea şi fără cuvinte. Mama ta plângea când am intrat în casă pentru ceai.

— Era puţin supărată, admise Sir Guy. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru fratele meu mai mic. Din păcate, acesta i-a dat multe motive de supărare la viaţa lui. A fost întotdeauna mai sălbatic şi de când s-a încurcat cu... Se opri brusc. Făcu o pauză, apoi spuse:... de fapt, el n-a mai venit pe acasă de o grămadă de ani. Şi asta a rănit-o foarte tare.

— De aceea Tony nu vorbea niciodată despre casa lui, zise Sally. Mă şi întrebam de ce. Vezi tu, dacă eu aş fi avut un cămin ca ăsta, aş fi fost atât de mândră de el, că nu l-aş fi părăsit niciodată.

Vorbise aproape cu pasiune, pentru că în sufletul ei era o foame nepotolită de a avea un cămin al ei.

— Şi acum vrei să ne părăseşti atât de repede? întrebă Sir Guy.

— Desigur, spuse Sally. Totul este atât de liniştit şi de calm aici. Crezi că vreau să schimb asta? Crezi că vreau să-i schimb pe oameni şi să-i fac nefericiţi pentru că le-am picat pe cap?

Sir Guy traversă camera.

— Este tare drăguţ ce spui tu, zise el. Nu ştiu dacă cunoşti, dar casa asta se numeşte Priory. Cu sute de ani în urmă, aici a fost o mânăstire, dar a fost distrusă în timpul domniei lui Henric al VIII-lea. După asta, a fost reclădită pe vechea fundaţie, dar a ars parţial şi clădirea pe care o vezi a fost construită pe locul celei vechi şi de generaţii întregi este numită „stăreţia". E ciudat, dar oricine vine aici vorbeşte de pacea şi liniştea pe care o degajă această casă. Este o calitate care face parte din casa însăşi, ceva care a fost lăsat de vechii călugări.

Sally se uită mirată la Sir Guy. Era pentru prima dată când îi vorbea fără rezervă şi fără să aibă acea umbră de nemulţumire în ochi. Ea tăcu şi, după o clipă, Sir Guy continuă.

— Am senzaţia că toate lucrurile mi se par altfel când vin aici. Se pare că această casă reuşeşte să-mi arate problemele în adevărata lor lumină. Îmi pare rău pentru tine domnişoară St. Vincent. Nu mi-a părut deloc rău până acum. Am simţit că eşti la fel de de condamnat ca fratele meu pentru ceea ce s-a întâmplat, dar acum nu mai sunt deloc sigur. Pot să-ţi spun că

eşti binevenită în casa mea şi că aş vrea să stai aici, măcar până găsim ceva cu adevărat convenabil pentru tine?

Rămase cu privirea aţintită asupra ei şi pentru că bunătatea lui fusese atât de neaşteptată, Sally îşi găsi cu greu cuvintele.

— Mulţumesc, reuşi ea să îngaime, apoi adăugă: te rog, pot să-i spui mamei tale cât de rău îmi pare?

— Cel puţin, tu nu eşti vinovată de comportamentul fratelui meu faţă de familie, spuse Sir Guy şi vocea îi era seacă, dar Sally simţi că furia aceea nu-i era adresată ei.

Sally se ridică în picioare, apoi ezită. Sir Guy o privi şi îşi dădu seama că în mintea ei luase o hotărâre. Aşteptă şi, în fine, Sally spuse:

— Ştii...adresa lui Tony...nu-i aşa?

Sir Guy încuviinţă.

— Dacă...îi scrii, continuă Sally, te rog frumos.... nu-i spune că sunt aici, aş prefera să...nu ştie.

— Înţeleg, spuse Sir Guy. Dacă am să-i scriu fratelui meu, ceea ce ar trebui să fac, n-am să-ţi menţionez deloc numele. Cred că ar fi tare fericit să nu fie nevoit să dea ochii cu tine.

— Nu, nu de asta, spuse Sally. Doar....doar că n-aş vrea să ştie că eu sunt aici.

Se uită rugător la Sir Guy şi apoi ieşi din cameră. Se duse sus să se schimbe pentru cină. Simţea că Sir Guy fusese neaşteptat de bun. Probabil că acea casă reuşea să aducă liniştea. Spera că este adevărat, pentru că avea o disperată nevoie de linişte.

Se duse să-i vadă pe micuţi. Aşa cum se aştepta, erau amândoi adormiţi. Sally se gândi că ei avuseseră încredere în ea şi îşi dori ca şi ea, la rândul ei, să aibă pe cineva în care să poată avea încredere. Închise uşurel uşa de la camera copiilor şi se duse în odaia ei. O cameristă îi desfăcuse bagajul şi o rochie de

seară, albastru-închis o aştepta întinsă pe pat. Era rochia pe care o pregătise pentru prima seară cu Tony, când ei puteau sta ca soţ şi soţie.

Traversă camera, merse spre fereastră, se aşeză şi începu să privească pe geam. În spatele parcului începeau câmpiile şi soarele ce apunea arunca umbre stranii printre crengile copacilor.

Sally privi o vreme, apoi îşi prinse capul în mâini.

— Oh, alină-mă, alină-mă, strigă ea casei. Simţi că durerea şi singurătatea erau mai cumplite decât putea suporta.

8

Sally fu trezită din reverie de un ciocănit în uşă. Sări iute în picioare, fericită să nu mai fie singură, în braţele disperării şi deznădejdii.

— Intră, spuse ea după ce-şi şterse ochii şi îşi aranjă puţin părul.

Se aştepta să fie o cameristă, dar spre surpriza ei Lady Thorne fu aceea care intră pe uşă.

— Pot să intru? întrebă ea cu o voce blândă.

— Desigur, spuse Sally, apoi, neliniştită, am întârziat cumva? Mi-e teamă că am pierdut noţiunea timpului.

-- Nu, replică Lady Thorne. Nu e încă şapte, şi noi nu cinăm înainte de opt şi un sfert. Am trecut să văd copiii, dar dorm. Au avut o zi lungă şi istovitoare. Trebuie să fi fost tare obosiţi, bieţii micuţi.

— Da, aşa este, încuviinţă Sally. De aceea i-am culcat atât de repede.

— Foarte bine, o aprobă Lady Thorne.

Se duse la fereastră şi se aşeză pe locul unde stătuse până atunci Sally.

— Vino şi stai lângă mine, draga mea, vreau să vorbesc ceva cu tine.

Netezi cu mâna husa de catifea în timp ce vorbea şi Sally făcu exact cum îi spusese, aşezându-se lângă ea şi uitându-se la ea niţel întrebătoare.

— Voiam să discutăm între patru ochi, începu Lady Thorne, şi e greu să găseşti un loc în casa asta unde să fii singur. Se pare că mereu se întâmplă aşa, dacă nu sunt servitorii, atunci vine cineva din sat. Când băieţii mei erau mici, mă băteau la cap cu chestia asta; când voiau să-mi spună ceva, veneau şi băteau la uşa mea spunând: doamnă, pot să vă spun o vorbă? Vocea Lady-ei Thorne era tandră şi un zâmbet îi răsărise pe buze.

— Asta mă face să mă simt iarăşi tânără, adăugă ea, faptul că aceşti doi copii sunt aici. Dar ce plăpânzi sunt! Trebuie să-i punem pe picioare!

— Am auzit mereu că traiul în India nu este tocmai bun pentru copii, adăugă Sally.

— Aşa mi s-a spus şi mie, căzu de acord Lady Thorne, şi mă întreb de când aţi venit dacă sunt sau nu nepoţii generalului Redford. Când biata lor mamă se va înzdrăveni, vom încerca să aflăm.

— Este tare drăguţ din partea dumneavoastră că i-aţi primit şi, şi mai drăguţ, că m-aţi primit pe mine.

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine, spuse Lady Thorne,

şi inima Sallyei se strânse pentru că ajungeau la un subiect pe care voia să-l evite.

— M-am gândit, urmă Lady Thorne, că n-am fost foarte primitori cu tine. Probabil că ai fost surprinsă. Fiul meu, Guy, m-a sunat de la Londra şi mi-a spus că va aduce să stea la noi o domnişoară St. Vincent, prietenă a lui Tony şi că-mi va explica mai multe când va veni acasă.

— Oh, zise Sally, şi obrajii îi luară foc. Nu-şi putut ascunde stânjeneala pe care i-o provocaseră cuvintele lui Lady Thorne. O prietenă a lui Tony! Da, asta îşi imaginase şi ea că este...până ieri.

— Am fost, fireşte, bucuroasă să ofer ospitalitatea mea unei prietene a fiului meu mai mic, spuse Lady Thorne; dar acum, când Guy mi-a spus ce-ai păţit, vreau să-ţi spun că-mi pare tare rău. Nu pot înţelege cum sau de ce Tony al meu s-a comportat aşa, dar s-a purtat tare ciudat în ultima vreme, mai ales în ultimii doi- trei ani de când...

Lady Thorne se opri brusc, ca şi cum şi-ar fi amintit că trebuie să-şi cântărească vorbele. Continuă:

— Era atât de drăguţ şi afectuos, şi mi se părea că nu avem secrete unul faţă de celălalt. Dar copiii cresc şi se îndepărtează de casele şi de mamele lor. Nu putem face nimic, decât să aşteptăm cu răbdare şi să ne rugăm că, mai devreme sau mai târziu, ei vor avea iarăşi nevoie de noi de dragostea şi înţelegerea noastră şi se vor întoarce la noi.

Era atâta durere în vocea Lady-ei Thorne că Sally simţi nevoia s-o ia de mână ca s-o consoleze.

— Vă rog, spuse ea, nu trebuie să fiţi necăjită pentru Tony. Nu înţeleg de ce m-a părăsit în ultima clipă şi n-a mai vrut să se însoare cu mine, dar vă pot asigura că a fost întotdeauna foarte bun şi drăguţ cu mine. De fapt, nu mi-l pot imagina nici acum

fiind în stare să rănească sau să supere pe cineva. La început, am fost înspăimântată de el, apoi a fost atât de prietenos că am început să-l iubesc.

Vocea Sallyei tremură la ultimele cuvinte, dar se strădui să-şi păstreze cumpătul ca şi cum ar fi vrut ca Lady Thorne să nu vadă că este tulburată. Lady Thorne zâmbi, dar avea lacrimi în ochi.

— Îţi mulţumesc, draga mea, că mi-ai spus asta. Cred, ca şi tine, că Tony trebuie să aibă o explicaţie serioasă pentru asta şi că, într-o bună zi, o vom auzi-o chiar de la el. Între timp, vreau să-ţi spun că mă bucur că eşti aici şi că poţi sta cât timp vrei.

— Vă mulţumesc, spuse Sally, dar vreau să-mi iau cât mai curând o slujbă. Vedeţi, eu n-am nici un ban.

— Fiul meu, Guy, mi-a spus asta, zise Lady Thorne şi, te rog, nu-ţi face probleme pentru asta. Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor pentru tine, şi ştiu că a fost mai puternic decât a fost pentru mine, deci trebuie s-o luăm uşor, până lucrurile se vor aranja de la sine. Aşa se întâmplă, să ştii. Timpul simplifică totul aflăm asta pe măsură ce îmbătrânim.

— Mulţumesc, spuse Sally iarăşi, şi i se păru că nu mai era nimci de adăugat. Se simţi foarte recunoscătoare faţă de Lady Thorne, pentru bunătatea acesteia. Era ca şi cum cineva i-ar fi întins o mână ca să-şi regăsească pacea şi liniştea.

Cum putuse Tony să-şi ignore mama? se întrebă Sally şi cum putuse sta atâta timp departe de o asemenea casă? Cât de norocos, teribil de norocos, era ca să le aibă pe amândouă! Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Lady Thorne spuse:

— Fiul meu mi-a spus că părinţii tăi au murit.

Pentru o secundă, Sally îşi dori să-i spună lui Lady Thorne adevărul, şi apoi, pentru că îi displăcea să mintă pe cineva atât de bun, spuse:

— Tata a murit în timpul războiului.

— Biată copilă, trebuie că-ţi lipseşte tare mult.

— Aşa este, răspunse Sally. Era mereu cufundat în cărţile lui, dar era minunat să-l ştiu că este acolo - că este cu mine.

O expresie de tristeţe trecu pe faţa Lady-ei Thorne.

— Nu asta cerem cu toţii de la viaţă? Să avem pe cineva pe care-l iubim lângă noi? Soţul meu a murit când băieţii erau micuţi şi, chiar şi după atâţia ani, nu cred că a trecut o zi în care să nu-i duc dorul, pentru înţelegerea şi bunătatea lui.

Sally simţi un ghimpe în inimă. Asta dorise şi ea de la viaţă. Ce simplu şi frumos ar fi fost şi asta visa să aibă cu Tony. Dar acum era atât de singură!

Lady Thorne se ridică şi-i luă mâinile în ale ei.

— Da, spuse ea, toţi vrem să aparţinem cuiva, şi eu vreau ca tu, copilă, să simţi acum că aparţii acestei case. Ducem o viaţă tare liniştită, lipsită de mari evenimente, dar mereu avem câte ceva de făcut, nişte oameni cărora să le purtăm de grijă şi pe care să-i ajutăm.

Degetele Sallyei se strânseră peste ale bătrânei doamne.

— Poate că v-aş putea ajuta niţel. Asta am făcut tot timpul cât am locuit cu mătuşa Amy în Wales să-i ajut pe alţii, dar nu cred că am reuşit întotdeauna.

— Nu putem decât să încercăm tot ce ne stă în putere, răspunse Lady Thorne; mai întâi îi putem ajuta pe aceşti bieţi copilaşi a căror mamă este atât de bolnavă, şi apoi cred că tu mă poţi ajuta pe mine exact în aceeaşi măsură în care te pot ajuta şi eu pe tine.

— Oh, voi încerca, murmură Sally.

— Sunt sigură că o vei face, spuse Lady Thorne, acum trebuie să te las, mă duc să mă schimb pentru cină. Îl vei

cunoaşte la cină pe căpitanul Pawlovski. Stă aici de când conduce nişte cercetări foarte secrete care se fac pe aeroportul nostru particular.

O expresie de surpriză se întipări pe faţa Sallyei. Lady Thorne îi explică:

— Da, chiar dacă trăim într-un loc uitat de lume, nu suntem total rupţi de progres. Guy avea propriul său avion dinainte de război, dar cum s-a lăsat de zbor, avionul şi hangarele deveniseră inutile. Căpitanul Pawlovski este polonez şi prieten cu nepoata mea, Nada. Are o aprobare specială de la guvern să facă aceste cercetări.

— Ce interesant!, exclamă Sally.

— Aşa spunem cu toţii, spuse Lady Thorne, dar el nu ne spune foarte multe. Nu este prea comunicativ, bietul de el, deoarece, ca şi nepoata mea, a suferit foarte mult înainte de a fugi în Anglia.

— Vreţi să spuneţi că...domnişoara Thorne? întrebă Sally.

— Da, Nada, răspunse Lady Thorne. Cred că te-ai întrebat şi tu ca toată lumea cum de poate avea un nume atât de tipic englezesc şi o înfăţişare atât de ne-englezească. Fratele mai mic al soţului meu a lucrat în diplomaţie şi nu s-a însurat până ce n-a ieşit la pensie. Apoi, s-a însurat cu o poloneză şi a rămas să locuiască în Polonia. Nu l-am mai văzut de atunci şi el a murit la scurtă vreme după căsătorie, lăsând în urmă o fiică.

Am corespondat ocazional cu cumnata mea, dar e tare greu să comunici cu cineva pe care nu l-ai văzut niciodată şi care trăieşte într-un mediu atât de diferit de al tău. Dar am schimbat fotografii ale copiilor noştri şi am văzut-o pe Nada cum se transformă din fetiţă într-o femeie foarte atrăgătoare. Apoi, a venit războiul şi a urmat o lungă tăcere. Am făcut toate încercări-

le posibile pe lângă Crucea Roşie şi am aflat faptul că biata mea cumnată fusese împuşcată dar nimeni nu mai ştia nimic de Nada.

Apoi, în ultimul an de război, Nada a fugit în Anglia. A venit să ne caute şi noi am fost foarte fericiţi să-i oferim adăpost după experienţele îngrozitoare prin care a trecut. Poate într-o zi o să-ţi povestească, deşi ar fi mai bine pentru ea să încerce să uite.

— Deci este singură pe lume, spuse Sally, simţind un val de simpatie pentru fata care avea cam aceeaşi soartă cu ea.

— Da, biata copilă, doar că ea ne are pe noi, spuse Lady Thorne, şi încercăm să-i înlocuim pe aceia pe care i-a pierdut.

Când termină de vorbit, se uită la ceasul de pe servantă.

— Trebuie să plec, spuse ea, altfel voi întârzia la cină şi lui Guy nu-i place să aştepte. I-am spus eu că devine scorţos, dar a fost întotdeauna convenţionalul familiei.

Traversă camera, şi când Sally îi deschise uşa, o sărută pe fată pe obraz.

— Fii bine cuvântată, draga mea, spuse ea, şi încearcă să nu fii nefericită. Ai atâtea lucruri frumoase în viaţă înaintea ta.

Blândeţea vorbelor ei o amuţi pe Sally, dar avea lacrimi în ochi când închise uşa. Simţi că norii se mai risipeau şi că zărea, în sfârşit, o lumină. Îl pierduse pe Tony, dar o găsise pe mama acestuia şi, pentru moment cel puţin, aparţinea unui loc.

Se schimbă în rochia albastră şi îşi aranjă părul aşa cum îi spusese coaforul Lynnei şi, când se văzu la sfârşit în oglindă, constată că arăta strălucitoare şi atrăgătoare. Dar era doar o poleială subţire. În interior, era tare întunecată şi şovăitoare, atât de nesigură pe sine, ca un animal care a fost rănit şi nu mai ştie să distingă prietenii de duşmani. Aproape se forţă să coboare scările, să braveze şi să se aşeze la masă ca şi cum nimic nu s-ar

fi întâmplat. Merse foarte încet, întârziind pe cât posibil momentul în care trebuia să dea iarăşi ochii cu Sir Guy.

La jumătatea scărilor, auzi paşi în urma ei, se întoarse şi o văzu pe Nada. Fata purta o rochie de catifea neagră, croită simplu şi evident nu foarte scumpă, dar care îi dezvăluia albeaţa gâtului şi a braţelor şi îi accentua mai mult decât îi atenua întunecimea părului şi a ochilor.

Sally o aşteptă pe Nada şi încercă să-i zâmbească, dar fu conştientă de duşmănia pe care i-o purta fata. Nu putea greşi, era foarte uşor să-ţi dai seama. Când Nada o ajunse, spuse:

— Nu-i nevoie, domnişoară St. Vincent, să te îmbraci atât de elegant. Viaţa pe care o ducem noi aici este foarte simplă.

Sally se îmbujoră.

— Îmi pare rău, spuse ea, dar am foarte puţine haine şi toate sunt noi.

— Bineînţeles, exclamă Nada, erau făcute pentru luna ta de miere cu fugarul Tony.

Batjocura din vocea ei era atât de evidentă, că Sally ştiu că intenţionase să fie crudă. Dar nu-i răspunse, doar se sprijini de balustradă pentru a coborî, simţind că picioarele n-o mai ţin.

Ştiuse de la bun început că Nada n-o putea suferi, dar nu-şi putea da seama de ce. Intrară în salon. Oprindu-se ca s-o lase pe Nada să treacă, Sally se gândi că poloneza nu era atât de tânără cum crezuse ea la început. Îi era greu să aprecieze, dar se opri la cifra de douăzeci şi cinci de ani. Ar fi fost surprinsă să afle cât de bine apreciase.

Lady Thorne stătea pe sofa şi Sir Guy era lângă ea fumând o ţigară. Amândoi ridicară privirile când cele două fete intrară şi Lady Thorne îi spuse zâmbind Sallyei:

— Ce rapidă ai fost, draga mea! Mi-era teamă că te-am făcut să întârzii.

— Deci ai fost la domnişoara St. Vincent, mătuşă Mary? întrebă Nada, şi Sallyei i se păru că era o notă de suspiciune în vocea ei.

— Da, draga mea, am stat puţin de vorbă, spuse Lady Thorne, şi în consecinţă i-a rămas destul de puţin timp ca să se schimbe. Ce rochie frumoasă ai, Sally, şi ce bine-ţi vine!

Sally îi zâmbi lui Lady Thorne, dar în acelaşi timp observă că Nada se uita cu înţeles la Sir Guy. Se simţi brusc o intrusă, dar nu avu timp să-şi analizeze sentimentele pentru că un bărbat intră în cameră. Era scund şi brunet şi ar fi fost un bărbat bine dacă nu ar fi avut un tic nervos care-l făcea să clipească des, care- i dădeau un aer de permanentă nerăbdare.

— Oh, iată-te,Ivor, exclamă Nada, începusem să mă întreb dacă n-ai pierdut cumva noţiunea timpului.

— Nu, stomacul mi-a dat de veste că e ora cinei, răspunse căpitanul Pawlovski, vorbind cu un accent puternic, care-i făcea cuvintele greu inteligibile. Se îndreptă spre locul unde stătea Lady Thorne. Mă veţi ierta, doamnă, că nu m-am schimbat? Vreau să fac un zbor imediat după cină.

— Oh, Ivor, munceşti prea mult, spuse Lady Thorne. Ţi se mai întâmplă să te şi odihneşti?

— În ţara mea este un proverb care în traducere liberă sună cam aşa: „Când lucrurile merg bine, e cazul să munceşti".

— Deci lucrurile merg bine? întrebă Nada înainte ca Lady Thorne să apuce să vorbească.

Ivor Pawlovski se uită la ea.

— Nu poţi fi niciodată suficient de sigur, răspunse el şi privirea îi deveni pentru o clipă mai intensă.

— Stați o clipă, copii, înainte de a vă apuca să faceți o conversație despre tehnică, spuse Lady Thorne, Ivor, trebuie să ți-o prezint pe musafira noastră. Sally, acesta este căpitanul Pawlovski, despre care ți-am spus că lucrează pe aeroportul nostru. Ivor, ea este domnișoara St. Vincent.

Își strânseră mâinile și Sally avu imediat impresia că nici căpitanul Pawlovski nu era mai încântat decât Nada de prezența ei.

— Un pahar de *sherry*, Ivor? întrebă Sir Guy, și polonezul se îndreptă spre măsuța cu băuturi.

— Mai vrea cineva? întrebă căpitanul Pawlovski.

Toate trei femeile refuzară și cum Sir Guy își pusese deja, polonezul se servi și bău în tăcere.

Cina nu fu atât de protocolară și plicticoasă pe cât se așteptase Sally, pentru că Lady Thorne vorbi aproape fără încetare despre diverse afaceri locale iar Sir Guy se arătă mai comunicativ decât Sally și-l imaginase vreodată. Căpitanul Pawlovski vorbi foarte puțin și își înghiți mâncarea nu neapărat cu foame, ci ca un om căruia-i pare rău de timpul pierdut cu masa. Nada mâncă foarte puțin și-și concentră atenția asupra lui Sir Guy.

Cu mult înainte ca cina să se fi sfârșit, Sally era îngrozitor de obosită. Își imagină că emoțiile din ultima vreme și noaptea nedormită de dinainte o doborâseră. I se păru că trecuseră secole și când, în sfârșit, se ridicară să meargă în salon pentru cafea, ea-i spuse Lady-ei Thorne:

— Vă supărați dacă mă duc la culcare?

— Sigur că nu, draga mea, răspunse Lady Thorne; trebuie să fii tare obosită. Ce copil am fost, trebuia să te întreb dacă nu voiai să iei masa în camera ta.

— Oh, n-aş fi vrut să vă dau bătaie de cap, dar acum îmi este îngrozitor de somn.

— Du-te sus imediat, spuse Lady Thorne, şi dacă ai nevoie de ceva sună clopoţelul sau du-te la Nada în cameră. Uşa de la capătul coridorului.

— N-am nevoie de nimic, spuse Sally hotărât, îngrozită de ideea că ar putea avea nevoie de ceva de la Nada.

— Atunci, noapte bună, copilă.

Sally întinse mâna, dar Lady Thorne o trase să se aplece şi o sărută pe obraz. Sally se uită nehotărâtă la Nada.

— Noapte bună, domnişoară Thorne.

— Noapte bună.

Replica Nadei fusese mai mult în silă decât o urare şi fericită că a scăpat de ea, Sally urcă în camera ei. Se grăbi să se bage în pat, dar, în ciuda vechiului ei obicei, nu mai adormi de îndată ce puse capul pe pernă. Creierul ei obosit începu să treacă în revistă evenimentele din ultimele patruzeci şi opt de ore.

Retrăi agonia plecării de la biserică, însoţită de Mary, gândul că Tony murise şi umilinţa adevărului. Simţi iarăşi gheara dezamăgirii că nu-şi putuse lua rămas bun de la Lynn, senzaţia că fusese abandonată singură pe lume. Amintirile nu-şi încetară caruselul şi suferinţa deveni acută.

Zăcu oră după oră cu ochii deschişi în întuneric. Ştia mersul timpului pentru că în liniştea casei auzea pendula bătând orele.

Unsprezece, douăsprezece, unu...

— Sunt ridicolă, îşi spuse ea furioasă.

Brusc, auzi un zgomot. Îi trecu imediat prin minte să meargă în camera copiilor, care poate se treziseră şi se speriaseră că sunt într-o cameră străină, necunoscută. Se ridică din pat, aprinse veioza şi ascultă, dar nu mai auzi nimic. Nesatisfăcută, coborî din

pat şi îşi puse halatul. Deschise uşurel uşa camerei şi ieşi pe coridor. Nicholas era adormit, dar se dezvelise. Îi rearanjă plapuma şi se duse la Prue. Şi ea dormea. Orice ar fi fost zgomotul acela, el nu provenea de la copii.

Sally stinse lumina la Prue şi tocmai ieşea din cameră, când auzi un zgomot. Instinctiv, fără a avea de fapt intenţia de a se ascunde, se dădu înapoi.

O secundă mai târziu, era în întunericul camerei şi pe uşa întredeschisă auzi că cineva umbla pe coridor. Era cineva care mergea tiptil, în vârful picioarelor. Paşii trecură prin dreptul ei, şi ea nu putu să vadă cine era, dar era sigură că trebuia să fie Nada.

N-avea nici un chef să vorbească la ora aceea cu ea şi în consecinţă, stătu ascunsă până ce auzi o uşă închizându-se. Mai aşteptă câteva secunde şi păşi pe coridor, mergând spre camera ei. Închisese uşa când plecase, dar lumina rămăsese aprinsă, aşa că atunci când o deschise o rază de lumină răzbătu în coridor. Uitându-se în jos, Sally văzu ceva pe covor. Când se aplecă văzu că era o carte de vizită. O deschise şi citi numele înscris pe ea:

RICHARDSON, William

Nu era nici o menţiune la adresa deţinătorului, şi nici o semnătură, doar numele. Sally o puse pe măsuţa de lângă uşă.

— Am să i-o dau Nadei mâine dimineaţă, gândi ea. Trebuie să fie a unuia dintre servitori.

Îşi scose halatul, se băgă în pat şi, în fine, simţi că adoarme.

Următoarea imagine fu a cameristei care trăgea draperiile. Era dimineaţă şi noaptea, aşa rea cum fusese, părea departe. Cu siguranţă că nu era cazul unei introspecţii matinale şi sări din pat, bucuroasă pentru ceaşca de ceai pe care i-o adusese

camerista, împreună cu pâinea cu unt, puse pe un platou pictat, chinezesc.

De îndată ce se îmbrăcă, se grăbi să meargă în camera Prudencei. Copiii erau amândoi acolo, chicotind veseli. Nicholas se aplecase pe fereastră atât de tare că Sally avu impresia că va cădea şi-şi va rupe gâtul, în timp ce Prue, mai circumspectă, stătea uitându-se la o carte cu poze pe care o găsise pe noptieră.

— Ce-aţi zice să vă îmbrăcaţi? întrebă Sally.

— Oh, putem? Imediat! exclamă Nicholas. Am văzut o grămadă de locuri pe care nu le-am explorat ieri. Este un loc minunat. Sper ca mama să se facă bine repede. O să-i placă.

— Sunt sigură, spuse Sally, şi trebuie să-l rugăm pe Sir Guy să sune la spital şi să aflăm ce mai face.

Copiii se îmbrăcară repede şi, în nerăbdarea lor, o târâră literalmente pe Sally pe scări. Bracken le ieşi în întâmpinare şi copiii alergară voioşi după el pe pajişte. Dispărură rapid printre copaci şi Sally se putu orienta doar după zgomotul voios al glasurilor lor.

Pomii se sfârşiră şi Sally începu să se întrebe unde putuseră să dispară şi se trezi în vârful unei dune, la poalele căreia copiii îl priveau pe Bracken cum lătra furios la intrarea unei vizuini de iepure.

— Uite unde ne-a condus Bracken! Nu e un loc minunat? îi strigă Prue.

Era într-adevăr extraordinar, căzu de acord şi Sally, privind la coroanele copacilor şi la covorul de ace de brad şi conuri de pe jos. Duna era acoperită de ierburi şi trandafiri sălbatici - care atrăgeau cu florile lor albinele.

— Cred că sunt o grămadă de iepuri pe aici, strigă Nicholas, dar Bracken face atâta zgomot că ar înspăimânta şi un tigru.

— Nu sunt tigri în Anglia, prostuţule! spuse Prue; nu-i aşa Sally?

— Nu, sigur că nu, răspunse Sally şi acum, urcaţi şi haideţi în casă la micul dejun. Ne întoarcem după aceea, dacă vreţi şi Bracken va putea între timp să-şi vâneze iepurii, pentru că altfel tare mi-e teamă că nu va prinde mai nimic.

Cu o surprinzătoare supunere, făcură ce li se spusese. Începură să urce duna, alunecând în nisipul moale care le intră în pantofi. Trebuia să şi-i scoată ca să-i scuture. Nicholas reuşi să se descurce cu şireturile, dar pe Prue trebui s-o ajute Sally.

— Acum repede înapoi că întârziem, spuse Sally, avem cale lungă până acasă.

— N-a fost vina noastră, spuse Prue, Bracken ne-a adus aici, nu- i aşa Bracken?

Bracken dădu din coadă aprobator, gata să-şi asume responsabilitatea. Ieşiră în fugă din pădure.

Întârziaseră la micul dejun şi Sallyei îi fu teamă, dar Lady Thorne se făcu a nu băga de seamă. Doar Nada spuse înţepată că ceasul de aceea există, pentru ca oamenii să fie punctuali la masă.

— Oh, dar doamna Harris nu i-a văzut încă pe copii, spuse Lady Thorne. Când o să-i vadă, n-o să-i mai pese cât este de târziu. L-a răsfăţat întotdeauna îngrozitor pe Tony şi îmi amintesc că nu era niciodată punctual.

— Doamna Harris n-a fost singura care l-a răsfăţat, zise Sir Guy de la locul său din capul mesei.

— Cred că ştiu ce vrei să spui, că l-am răsfăţat pe Tony,

răspunse Lady Thorne. Da, dragul meu, aşa am făcut, dar te-am răsfăţat şi pe tine, mă rog, atât cât mi-ai permis.

— Şi uite ce rău am ajuns, spuse Sir Guy.

— Nu e adevărat, răspunse Lady Thorne. Sunt foarte mândră de fiii mei.

Spusese ultimele cuvinte pe un ton de provocare ca şi cum ar fi aşteptat pe cineva care s-o contrazică.

Sir Guy râse şi Sally se gândi că atunci când râdea părea mult mai tânăr şi semăna neaşteptat de mult cu Tony.

— Am nişte veşti bune pentru voi, spuse Sir Guy, vorbindu-le copiilor.

— Despre mămica? Vine azi la noi? strigă Prue.

— Mi-e teamă că cereţi prea mult, răspunse Sir Guy, dar a avut o noapte bună. Dacă doctorul este de acord, am să vă duc mâine la spital să o vedeţi.

— Doar s-o vedem? spuse Prue. Dar când o să vină aici? Avem o grămadă de lucruri să-i arătăm. Este o casă minunată.

— Sunt bucuroasă că gândeşti aşa, spuse Lady Thorne, pentru că va trebui să înţelegeţi amândoi că mama voastră nu va putea o vreme să vină aici.

— Câtă vreme? insistă Nicholas.

— Nu ştiu exact, răspunse Lady Thorne. Cât crezi, Guy?

— Sunt la fel de ignorant ca şi tine, dar cred că este vorba de cel puţin zece zile sau chiar două săptămâni.

— Oh!

Nu era nici o îndoială că dezamăgirea se oglindea pe feţişoarele copiilor.

— Este trist, dar cred că în acest timp veţi putea face o mulţime de lucruri, spuse Lady Thorne, şi Sally va fi aici cu voi.

— Asta e bine, zâmbi Prue.

— Ceea ce ne întrebăm noi, continuă Lady Thorne, este dacă tatăl vostru are o adresă la care poate fi găsit. Vrem să-i trimitem o telegramă şi să-i spunem ce s-a întâmplat cu mama voastră.

— Ştiu adresa de acasă, răspunse Nicholas, unde stăteam înainte de a ne îmbarca pe vaporul acela mare.

— Crezi că tatăl tău mai este acolo? întrebă Sir Guy.

— Nu cred, spuse Nicholas, încruntându-şi sprâncenele într-un efort de memorie. Cred că mama spunea că el s-a dus într-un oraş, nu-mi mai amintesc numele.

— Cred că ar trebui să lăsăm lucrurile aşa cum sunt, până vorbim cu doamna Redford, spuse Sir Guy. Ce zici domnişoară St. Vincent?

Sally aproape că tresări când el i se adresă direct şi pentru că o luase prin surprindere, ezită cu răspunsul.

— Eu...eu cred că este cel mai bine să...aşteptăm. Oricum, maiorul Redford nu poate face foarte multe de la distanţa aceea şi l-am mai şi speria.

— Da, sunt sigură că ai dreptate, o aprobă Lady Thorne.

Nada se ridică brusc de la masă.

— Te rog să mă scuzi, mătuşă Mary, dar am o grămadă de treabă.

Ieşi din cameră şi Sally spuse:

— Poate pot şi eu să ajut, făcând curat în camerele copiilor şi în a mea. Sunt obişnuită cu astfel de treburi, asta făceam mereu la fermă.

— Mulţumesc foarte mult, draga mea, răspunse Lady Thorne. Este foarte drăguţ din partea ta. Gertrude a îmbătrânit şi făcutul paturilor îi dă dureri de mijloc.

— Deci, eu mă voi ocupa de ale noastre, spuse Sally. Pot să mă duc să-i spun?

— Da, te rog, zise Lady Thorne, şi lăsându-i pe copii să-şi termine micul dejun, Sally se duse sus în dormitoare. Când intră pe hol, o văzu pe Nada în faţa ei şi, amintindu-şi brusc de cartea de identitate pe care o găsise în timpul nopţii, o strigă:

— Domnişoară Thorne, cred că am găsit ceva care vă aparţine.

Nada aproape ajunsese în capătul holului. Se întoarse şi Sally, deschizând uşa propriei sale camere luă cartea de vizită de pe masă, spunând:

— Am găsit asta azi-noapte. Cred că ţi-a scăpat în faţa uşii mele.

Nada rămase încremenită o clipă, apoi spuse furioasă:

— Unde ai găsit asta? Cum ai ajuns în posesia ei? Spionându-mă pe mine?

Tonul ei era atât de dur că Sally se dădu fără să vrea doi paşi înapoi.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea. Am găsit asta în faţa uşii mele şi m-am gândit că poate tu ai pierdut-o.

Ochii întunecaţi ai Nadei o cercetară suspicioşi, apoi aceasta spuse:

— Ai gasit asta în faţa uşii tale?

Era o întrebare.

— Da, azi-noapte, repetă Sally. M-am dus să văd dacă micuţii dorm şi când m-am întors în camera mea am găsit-o. Nu spuse că ştia că Nada trecuse furişându-se în noapte pe coridor. Dar ceva era în neregulă, nu putea înţelege ce, dar era tare

îngrijorată de expresia feroce de pe faţa Nadei. Continuă: cred că aparţine unuia dintre servitori.

— Aşa este, spuse Nada cu o curioasă convingere, aparţine unuia dintre servitori. Era la mine pentru că eu mă ocup de administrarea casei, ai înţeles?

— Da, desigur, răspunse Sally, şi îmi pare rău că te-ai supărat că am găsit-o.

— Nu, nu de asta, spuse ezitând Nada, nu înţelegeam. Am crezut că tu... E în regulă. Am pierdut cartea de identitate a servitorului în faţa uşii tale. Asta e.

— Desigur, repetă Sally.

Fără nici o altă vorbă, Nada îi întoarse spatele şi dispăru pe hol. Sally intră în camera ei.

Ce ciudată era fata asta! Sally se simţi tulburată şi neliniştită, cu toate că acum ştia ce se întâmplase. De ce fusese Nada atât de furioasă? Doar pentru că n-o putea suferi pe ea şi faptul că mai adusese şi cei doi copii? Nu mai avea timp de speculaţii. Gertrude venea pe hol, cu paşii ei greoi şi obosiţi. Era o femeie masivă, de aproape 60 de ani.

Sally îi spuse că stabilise cu Lady Thorne să facă ea curat în camera ei şi în ale copiilor şi rămase cu impresia că, deşi voise să refuze ajutorul, Gertrude fusese încântată.

— Nu vreau să facă nimeni treabă în locul meu, spuse ea. Îngrijesc de casa asta de peste treizeci de ani şi îndrăznesc să spun că mai pot încă.

Dar Sally era obişnuită să trateze cu femei de genul Gertrudei, la fermă veneau o grămadă.

— Şi ai să mai ai grijă încă treizeci de ani, spuse ea ca s-o flateze; dar trebuie să mă laşi să fac şi eu ceva, pentru că n-aş vrea să abuzez de ospitalitatea bunei noastre gazde. Cred că

am să fac o grămadă de greşeli la început, dar tu ai să fii bună şi să-mi arăţi care sunt.

— Vei face destule, spuse Gertrude aproape cu satisfacţie. Nu cred că ai făcut prea multă curăţenie, judecând după toaletele astea strălucitoare.

Sally se uită la rochia de dimineaţă din crep înflorat, care fusese ideea Lynnei. Ar fi fost înclinată să-i spună Gertrudei câtă curăţenie făcuse în trecutul nu prea îndepărtat, dar îşi dădu seama că era mai bine să tacă şi să-i dea impresia lui Gertrude că o conduce. Aşa că, se mulţumi să zâmbească şi spuse:

— Eu am să fac paturile şi poate că ai să fii bună să-mi arăţi unde se ţin măturile şi cârpele. Am să le pun eu la loc atunci când termin.

— Ar fi tare bine, bombăni Gertrude. Oamenii care lasă lucrurile vraişte mai mult încurcă decât ajută. I-am spus doamnei de atâtea ori că mai bine aş face eu toate treburile decât să vină ţărăncuţele alea din sat şi să încurce totul.

Sallyei nu-i era teamă de Gertrude şi de bombănelile acesteia, şi pe când peria covorul din camera lui Nicholas, îşi spuse că era ridicol să-i fie teamă de Nada. Dar era ceva sinistru în acea duşmănie fără motiv. Încercă să găsească o explicaţie, dar nici una nu stătea în picioare.

— Gândeşte-te la diavol şi atunci chiar ai să-l vezi, spuse Sally aproape cu voce tare, ridicând capul şi zărind-o pe Nada în cadrul uşii.

Stând în genunchi, cu rochia suflecată, Sally se simţi într-un dezavantaj net. Cum Nada nu scosese nici o vorbă, Sally îşi netezi părul cu dosul palmei şi spuse:

— Ai nevoie de mine?

Înainte de a răspunde, Nada intră în cameră.

— Da, voiam să-ţi spun că micuţii nu trebuie să se ducă la aeroport. Ai înţeles? Căpitanul Pawlovski nu vrea să-i vadă pe acolo. În plus, este periculos şi ar putea să păţească ceva.

— Am să le spun, răspunse Sally, habar n-am măcar unde este aeroportul.

— Foarte bine, când vei afla, ţine-te departe de el, spuse Nada, şi tu şi copiii.

Plecă în tăcere aşa cum venise, şi Sally se întrebă cum de putea face, spunând doar două-trei cuvinte, să îngheţe atmosfera.

— Cred că din pricina suferinţelor îndurate în Polonia, îşi zise miloasă Sally. Era obişnuită cu oameni care aveau ciudăţenii în urma unor şocuri şi experienţe de război. Poate că asta era şi explicaţia pentru furia Nadei în privinţa cărţii de identitate. Poate că suferea de mania persecuţiei şi avea impresia că toată lumea era împotriva ei.

Sally cunoscuse două femei care erau astfel. Se întrebă dacă Nada fusese la un doctor şi îşi aminti de specialistul care era prieten cu mătuşa Amy şi care vindecase o grămadă de astfel de nevroze.

Apoi îşi spuse că nu era treaba ei şi că n-ar fi înţelept să-l recomande pe specialistul mătuşii lui Nada. Termină de periat covorul şi începu să şteargă praful. Când termină de curăţat camerele, coborî şi-i găsi pe copii aşteptând-o cu nerăbdare, cu Bracken lângă ei.

— Haide Sally! Ce mult ai lipsit! se plânse Nicholas. Ai promis că vii cu noi pe dună.

— De ce nu v-aţi dus singuri? întrebă Sally. Nu cred că era prea greu.

— Voiam să vii cu noi, spuse Prue, luând-o de mână, şi Sally simţi cum i se încălzeşte inima.

Merseră pe pajişte şi intrară curând printre copaci. Ajunseră la dună şi copiii se prăpădiră de râs când o văzură pe Sally coborând cu precauţie. Bracken inspecta deja de zor vizuinele de iepuri iar copiii luaseră în stăpânire locul ca şi cum ar fi fost acolo dintotdeauna.

— Este un loc minunat, spuse Prue, şi cum Sally o aprobă, o luă de mână şi o duse spre o pantă a colinei, unde era o ruină.

La început, Sally crezuse că era doar o grămadă de bolovani, dar îşi dădu seama că fusese, poate, o casă de vară. Dar când intră pe ceea ce fusese cândva uşa, văzu că erau ruinele unei capele.

— E foarte drăguţ aici, spuse Prue în şoaptă, şi Sally privind o rămăşiţă de arc gotic, fu sigură că erau într-o fostă capelă.

— Da, e foarte drăguţ, spuse Sally, găsind adjectivul total nepotrivit cu starea de pace şi linişte care o cuprinsese când intrase acolo.

De afară se auziră strigătele lui Nicholas.

— Veniţi să vedeţi ce am găsit!

Stătea pe cealaltă parte a dunei.

— Ce-ai găsit? întrebă Prue.

— Vino să vezi singură.

— Uite, arătă cu degetul Nicholas, urmărind direcţia, Sally îi înţelese încântarea. Ceva mai încolo, perdeaua de copaci se sfârşea şi pe un platou ceva mai înalt stătea un avion.

— Un avion, exclamă Prue. Oh, Nicholas, hai să mergem să-l vedem!

Sally îi apucă repede de mâini, de teamă că se vor năpusti spre avion înainte ca ea să apuce să spună ceva.

— Ascultaţi, copii, spuse ea repede. Nu aveţi voie acolo. Căpitanul Pawlovski, nu l-aţi cunoscut încă, dar locuieşte şi el cu noi la Priory, face nişte experienţe foarte importante. Nu ştiu despre ce este vorba pentru că el nu spune nimănui - chiar nimănui - şi fiind secret nimeni nu poate merge pe aeroport.

— Dar nu ne putem uita măcar la avion? întrebă Nicholas, cu dezamăgire în priviri.

— Îmi pare rău, spuse Sally, dar nici unul dintre noi nu poate merge.

— Tata a mers cu avionul de nenumărate ori, dar eu n-am văzut avioane decât pe cer, spuse Prue.

— Poate că tăticul te va duce să vezi unul, când va veni acasă, dar la acesta nu este voie. Ai înţeles, nu-i aşa?

Amândoi erau îngrozitor de dezamăgiţi şi Sally îşi aminti de propria ei copilărie, când mătuşa Amy interzicea cutare sau cutare lucru.

— Să ne întoarcem pe dună, spuse ea. Poate că Bracken o fi găsit vreun iepure.

Dar duna îşi pierduse ceva din atracţie, acum când ceva mai interesant apăruse la orizont. Copiii o urmară ascultători, dar cheful de joacă le pierise.

De ce oare atâta mister în jurul avionului? se întrebă Sally. Orice fel de lucrări secrete ar fi făcut căpitanul Pawlovski, nu erau în pericol din pricina unor copii de şase-şapte ani. Se hotărî să vorbească ea cu el, fără ca Nada să-i audă şi să-i ceară permisiunea să ducă micuţii să vadă avionul.

Avionul fu uitat câteva clipe mai târziu, când Bracken găsi cu adevărat un iepure şi îl urmări într-o serie de lătrături spre dună. Nicholas şi Prue se alăturară vânătorii. Prada le scăpă aproape

de grădină, dar copiii fură încântați să viziteze sera și să privească la trufandalele care aproape că se copseseră.

Prânzul se apropia și Sally îi anunță că este cazul să se întoarcă acasă. Traversau pajiștea, când Sir Guy li se alătură. Cum el mergea lângă ei, Sally își dădu seama că are obrajii roșii și părul în dezordine. Copiii o apucaseră de câte o mână și fiecare încerca s-o tragă într-o parte, dar la apropierea lui Sir Guy ei îi simțiră stânjeneala și o eliberară.

— Ne-am jucat în grădină, spuse absolut inutil Sally, simțind că trebuie să dea o oarecare explicație.

— Deci, așa, răspunse sec Sir Guy. Am venit să-ți spun că a sunat doctorul de la spital și spune că doamna Redford este foarte neliniștită în privința copiilor ei și că ar fi mai bine dacă i-ar vedea, pe ei și pe tine, câteva minute. După-amiază vă duc cu mașina la York.

— Ce minunat pentru ei! spuse Sally uitându-se după copii, dar văzu că ajunseseră deja în casă. Vor fi foarte fericiți. Își iubesc mama la nebunie.

— Par tare bine educați, spuse Sir Guy.

— Și sunt, chiar așa, spuse Sally repede. Au maniere alese și sunt amândoi foarte ascultători. Nu mă pricep eu prea tare la copii, dar cred că doamna Redford este o femeie excepțională în toate privințele.

Vorbi cu aprindere în favoarea doamnei Redford pentru că nu uitase remarca Lady-ei Thorne cu privire la actrița cu care se însurase fiul generalului.

Sir Guy o privi fix.

— Îi lauzi întotdeauna așa pe cei pe care-i iubești? întrebă el.

— Am exagerat? Iartă-mă.

— Nu te-am întrebat ca să-ţi ceri scuze, răspunse Sir Guy. Îmi plac oamenii care au păreri pozitive despre semenii lor.

— Zău? întrebă Sally, fericită că a găsit în sfârşit o punte umană între ea şi Sir Guy.

Dar entuziasmul ei păru să-l deranjeze şi se îndepărtă iar liniile dure dintre nas şi gură i se adânciră.

— Prânzul este gata peste zece minute, spuse el sec.

Sally se simţi înlăturată, dar nu se supără. Se gândi iarăşi la el ca la un personaj cu două laturi: detaşat şi dezaprobator pe o parte şi cavaler în armură de cealaltă.

Imaginea ei despre el se suprapuse cu aceea din gara unde-l văzuse pentru prima dată şi pentru că i se păru astfel o figură familiară, îi zâmbi înainte de a intra în casă.

9

Sally era la Priory de mai mult de două săptămâni când începu să-şi dea seama că nu-l mai considera pe Sir Guy doar severul frate al lui Tony, ci constatase că are o personalitate total deosebită. Încet-încet, tristeţea şi supărarea îi trecuseră şi redevenise interesată de cei din jurul ei; era conştientă de bunătatea şi drăgălăşenia Lady-ei Thorne, de caracterul puternic al lui Sir Guy, care-i devenise evident lui Sally abia când acesta intrase în graţiile copiilor, vorbindu-le în felul lui grav şi liniştit.

Nu se aşteptase ca Nicholas şi Prue să-l placă, dar constatase curând că, după ea, căreia îi arătau o înduioşătoare dragoste şi adoraţie, Sir Guy era favoritul lor. Îi sorbeau de-a dreptul cuvintele de pe buze.

Gertrude fusese aceea care-i spusese mai multe despre el, pentru că Sir Guy fusese, din întreaga familie, favoritul ei.

— Este într-adevăr un fiu foarte bun, şi e mare păcat că nu este apreciat mai mult. Stăpânul cel mic, Tony, cu vorbele lui întortocheate şi dulci iese mereu în faţă, mai ales pentru mama lui. Dar pe mine nu mă poate învârti pe deget. Stăpânul Guy a fost mereu sufletul meu.

Gertrude era atât de mândră de familia Thorne că era imposibil s-o opreşti din povestit când se pornea, cu toate că uneori Sally şi-ar fi dorit să tacă, deoarece la auzul numelui lui Tony, vechea durere renăştea. Numai că, după o vreme, constată că putea vorbi liniştită despre el.

— Trebuie să fi fost nişte copii tare drăgălaşi, îi spuse ea Gertrudei.

— Erau, răspunse Gertrude, dar stăpânul Tony era mereu pe primul plan. Nu era sobru, ca fratele lui şi cu ochii lui frumoşi şi părul cu buclişoare înnebunise pe toată lumea. Nu auzeai decât Tony în sus şi Tony în jos. Eu le-am spus că o să i se urce la cap, dar n-au vrut să asculte şi, în curând, băiatul chiar a început să se creadă buricul pământului şi era, cel puţin pentru mama lui. Era evident că stăpânul Guy avea mai multe calităţi. Dar cui să-i spui?

— Cu siguranţă că Sir Guy a fost îndurerat de preferinţa mamei sale pentru fratele mai mic, spuse Sally.

— Nu era supărare, spuse Gertrude înţepată, are o fire prea bună; şi am spus adesea că cei buni încasează, pe lumea asta, cele mai rele lovituri. Uite ce i s-a întâmplat lui Sir Guy. Un lucru de o neînchipuită cruzime.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sally.

Gertrude se uită peste umăr şi merse să închidă uşa de la dormitor spunând:

— Nu ştii niciodată cine poate trage cu urechea. N-ar trebui să-ţi spun lucrurile astea, dar pentru că m-am pornit, am s-o fac. Sunt tare bucuroasă că eşti aici. Serios! Aveam nevoie de puţină tinereţe şi râsete în casa asta, bătrâni şi ursuzi cum suntem.

— Dar domnişoara Thorne? întrebă Sally, mai mult pentru bucuria de a vedea faţa Gertrudei întunecându-se, şi o auzi mormăind:

— Ea! şi pronumele astfel pronunţat spunea o mulţime de lucruri nerostite.

— Hai, continuă, o rugă Sally, îmi vorbeai despre Sir Guy.

— Aşa, continuă Gertrude. A crescut ca un adevărat gentleman, aşa cum îl vezi. Nu era nici o petrecere la care să nu fie invitat; era un adevărt domn, dacă o mai fi fost altul la fel înaintea lui. Ba mai mult, era foarte liniştit, îi plăcea să stea acasă, să aibă grijă de domeniu. Stăpânul Tony era acela care era când la Paris, când cine ştie unde să petreacă. Tot domnişorul Tony era acela care cheltuia o grămadă de bani. Cu urechile mele l-am auzit pe stăpânul Guy anulând o comandă pentru un tractor, ce trebuia cumpărat pentru fermă, deoarece trebuia să achite nişte datorii ale domnişorului Tony.

— Nu e drept, spuse Sally.

— Nu este, spuse şi Gertrude; şi ca să pună capac la toate s-a îndrăgostit de Lady Beryl.

— Cine e ea? întrebă Sally.

— Lady Beryl Claveron era unde dintre cele mai frumoase femei pe care le-am văzut în viaţa mea. Frumoasă ca o cadră şi cu o vorbă atât de dulce şi de blândă că nu era bărbat, femeie sau copil care să nu fi făcut orice i-ar fi cerut ea. Era de aşteptat

ca Sir Guy să se îndrăgostească de ea şi am fost tare fericiţi când s-a întâmplat. Nu ar fi fost o stăpână mai bună pentru noi decât Lady Beryl, pe care o cunoşteam din ziua când se născuse.

Domeniile lordului Claveron se învecinează cu ale noastre iar ea şi Sir Guy au copilărit împreună.

Gertrude făcu o pauză să-şi tragă sufletul.

— Continuă, o rugă Sally.

— Deci, ne aşteptam la o nuntă, cu toate că nu fusese fixată o dată anume, deoarece şi părinţii Lady-ei Beryl şi doamna erau de părere că sunt prea tineri. Sir Guy era îndrăgostit nebuneşte de ea, dar iată că într-o zi ea a fugit şi i-a zdrobit inima.

— De ce? Ce a făcut? întrebă Sally.

— A fugit cu un ţigan, spuse Gertrude, coborându-şi vocea, ca şi cum i-ar fi fost greu să rostească acele cuvinte.

— Cu un ţigan? repetă neîncrezătoare Sally.

— Da, asta s-a întâmplat. Da, zicea că a jucat în filme şi că i-a apărut poza prin ziare, dar cu toate astea era ţigan şi din naştere şi prin fire. Spun asta pentru că el n-a făcut niciodată un secret din naşterea sa şi când nu juca în filme mergea cu căruţa - o căruţă luxoasă, dar totuşi o căruţă - prin ţară. Aşa l-a cunoscut Lady Beryl.

— Cum? întrebă Sally.

— Aici aproape este un loc pentru ţigani, explică Gertrude. Vin în fiecare vară şi se aşează cu corturile la graniţa dintre domeniul nostru şi al Claveron-ilor. Am ajuns să-i cunoaştem pe unii dintre ei, pentru că vin an de an, şi ei ţin la această tradiţie. Dar, Lady Beryl, fiind tânără, şi ca toţi tinerii curioasă, s-a dus la corturile lor să-i vadă şi aşa l-a cunoscut pe ţiganul ei. Tot ce mai ştim este că a plecat cu el, fără o vorbă spusă nimănui, şi i-a zdrobit inima lui Sir Guy.

— Ce groaznic, strigă Sally. Bietul Sir Guy!

— Asta am spus şi eu adesea, zise Gertrude. La vreo doi ani după asta, a început războiul şi Sir Guy a plecat, iar când s-a întors era şi mai grav şi cumva ciudat, nu ştiu eu să mă exprim prea bine, dar parcă nu mai are încredere în oameni şi în nimic.

— Cinic? sugeră Sally.

— Da, poate că ăsta este cuvântul, zise Gertrude; apoi, am aflat că Lady Beryl murise în America sau prin străinătate pe undeva, unde o dusese ţiganul acela al ei - fără îndoială pentru a scăpa de război căci era laş.

— A mai vorbit Sir Guy de ea de atunci? întrebă Sally.

— Nu l-am auzit niciodată şi numele ei n-a mai fost pomenit în această casă, aşa că să nu-ţi scape vreo vorbă din ce ţi-am spus.

— Sigur că nu, promise Sally.

— Sir Guy a dat ordin ca ţiganii să fie primiţi mereu pe pământurile lui. Asta îţi arată ce fel de om este - mult prea bun pentru gustul meu. Aşa că ei vin în fiecare an.

Ce poveste extraordinară, gândi Sally ceva mai târziu. Îi era greu să şi-l imagineze pe Sir Guy îndrăgostit nebuneşte. Oare se va mai îndrăgosti vreodată de cineva? se întrebă ea, şi-l privi cam grav şi politicos, îi explica mamei sale nişte probleme apărute pe domeniul lor.

Bănuia, deşi nu putuse discuta asta cu Gertrude, că Nada era îndrăgostită de Sir Guy. Era ceva de om flămând în gura şi în ochii ei întunecaţi când îl privea. Cu toţi ceilalţi, însă, era detaşată şi uneori grosolană. Părea şi foarte secretoasă. Nu era ceva care se putea explica, dar părea mereu înconjurată de o aură de mister.

Vremea era superbă şi copiii deja arătau altfel. Erau încă

mult prea slăbuţi, dar paloarea din obraji dispăruse şi era înlocuită de o culoare sănătoasă şi de unde la început abia ciuguleau din mâncare, acum mâncau sănătos la fiecare masă.

Doamna Redford fusese îngrozitor de bolnavă, dar rapoartele zilnice ale medicilor erau din ce în ce mai bune. Sir Guy îi telegrafiase maiorului Redford, comunicându-i cele întâmplate iar acesta răspunsese că face toate eforturile pentru a ajunge mai repede acasă.

Dar nu reuşiseră, însă, să afle nimic despre presupusa rudenie cu familia generelului Redford. Lady Thorne îl întâlnise pe general la o adunare a Crucii Roşii şi se întorsese zguduită şi înspăimântată.

— Guy, tu ştii ce om rezervat este, spuse ea cu voce blândă. M-a speriat dintotdeauna, dar am spus că de astă dată trebuie să fac un efort şi să-l înfrunt. Aşa că, la sfârşitul adunării, m-am dus la el şi l-am întrebat mai întâi de doamna Redford, apoi i-am zis: „Generale, ce mai face fiul dumitale? N-am mai auzit veşti despre Bobby de mulţi ani."

— Ce vitează aţi fost, exclamă Sally. Şi el ce-a spus?

— S-a uitat la mine pe sub sprâncenele lui groase, spuse Lady Thorne, şi după o clipă a zis: „Doamnă, eu n-am nici un fiu". Şi a plecat.

— Ce groaznic pentru dumneavoastră, o compătimi Sally.

— Am simţit că-mi vine să intru în pământ, spuse Lady Thorne, aş fi dat orice să nu-l fi întrebat.

— Cred că n-a vrut să spună că Bobby a murit, spuse Sir Guy, am fi auzit dacă fusese ucis în război. Sunt sigur că ai dreptate, mamă, Nicholas şi Prue sunt nepoţii generalului, dar nu văd ce am putea face.

— Ei bine, eu, una, nu mai vreau să fac nici o încercare,

spuse Lady Thorne. Încă mă ia cu tremurat când mă gândesc la el.

În a treia duminică de când Sally era la Priory, s-a întâmplat un lucru tare ciudat. În prima duminică a șederii lor acolo, care era la doar două zile după sosire, Lady Thorne a zis că micuții erau mult prea obosiți încă pentru a merge la biserică. Sally fusese de acord și stătuse cu ei, citindu-le în grădină, până la întoarcerea celorlalți.

În duminica următoare, s-au dus la biserică, mergând, spre surpriza Sallyei, mai multe mile până la o clădire, mai degrabă urâtă, în stil victorian, care era biserica. În această duminică, Sally o găsi pe Lady Thorne așteptând-o cu copiii în hol, dar mașina nu era trasă în fața ușii.

— Nu putem merge astăzi la biserică, spuse Lady Thorne, și apoi, cum Sally se uita neîncrezătoare, explică: duminica asta mergem la propria noastră biserică. Este la capătul parcului.

— Oh, acum înțeleg, mă întrebasem adesea de ce biserica este atât de departe de casă.

— Din păcate, părintele nostru are două parohii, spuse Lady Thorne. Noi nu suntem foarte legați de cealaltă biserică, așa cum îi spuneau băieții când erau mici. A noastră este foarte frumoasă și este construită din pietrele mânăstirii inițiale. Familia Thorne a ridicat-o și tot acolo se află și mormintele.

Sir Guy li se alătură.

— Lângă dună nu este o fostă capelă? întrebă Sally.

— Ba da, răspunse Sir Guy, dar nu este capela mânăstirii. Aceea a fost, din păcate, distrusă împreună cu aripa principală. Din nefericire, tot atunci au fost distruse și toate documentele. Au fost găsite doar câteva planuri generale ale clădirii și referiri la un călugăr franciscan care a construit capela de la dună. Nu-i știu

nici măcar numele, dar se presupune că există o trecere secretă între Priory şi capelă, pe care nimeni n-a descoperit-o până acum.

— O s-o găsim noi, îi spuse Prue lui Sir Guy, ai să vezi.

— Aş fi încântat, spuse Sir Guy, dar nu fiţi foarte dezamăgiţi dacă nu veţi găsi intrarea. Se poate să se fi astupat şi ea acum câteva secole.

Dar nimic nu le putea stinge entuziasmul copiilor şi ei nu mai vorbiră de altceva până ce nu ajunseră la biserică. Era micuţă şi gri, iar uşa lăcuită parcă le ura bun venit. Stranele erau din stejar şi unele dintre ele, îi şopti Lady Thorne lui Sally, erau din cele iniţiale, salvate din foc. Erau decorate cu păsări şi flori şi erau înnegrite.

Lady Thorne se aşeză în prima strană din stânga altarului. Era o strană mare, garnisită cu catifea roşie. Sally începu să studieze interiorul bisericii. Când făcu asta, respiraţia i se opri brusc de uimire. Pentru o clipă nu-şi putu crede ochilor. În faţa stranei lor era mormântul unui cavaler în armură, a cărui faţă o putea vedea foarte bine - ochii închişi, nasul drept, gura hotărâtă şi bărbia proeminentă. Întreaga figură era într-o stare foarte bună, doar sabia cavalerului fusese ruptă.

Ochii lui Sally nu puteau părăsi figura cavalerului şi când întoarse ochii spre Sir Guy, care stătea alături de ea, la capătul stranei, ştiu de ce-l asemănase de la prima vedere cu un cavaler în armură. Asemănarea era izbitoare.

Încet, amintirile începură să iasă la lumină. Era foarte mică, poate mai mică decât Prue, când stătuse în această biserică, într-o strană de vizavi, uitându-se la mormântul cavalerului. Putu să vadă mâna Nannyei, cu mănuşă de bumbac gri, pe cartea de rugăciuni şi să audă cuvintele unui imn. Îşi văzu picioarele

atârnând din strana prea înaltă şi iarăşi faţa cavalerului. Îl numise atunci „cavalerul meu" şi construise în legătură cu el o sumedenie de poveşti. Tot cavalerul era acela care venea s-o salveze din întunericul dormitorului ei de copil. Cavalerul alunga visele urâte şi o ajuta să adoarmă rapid. Cavalerul ei! Îşi aminti de el după mulţi ani, şi se gândi cum de-l putuse lăsa să zacă în colţul lucrurilor uitate, până ce îi zărise profilul lui Sir Guy în gara aceea micuţă.

De ce, se întrebă Sally, mai fusese ea în biserica aceea? Cum ajunsese acolo? Sally nu auzi nici din predică iar gesturile ei fuseseră toate automate, în timp ce gândul îi zbura în toate părţile. În fine, slujba luă sfârşit şi la ieşire ea o întrebă pe Lady Thorne:

— A cui este strana din cealaltă parte a altarului?

— Vrei să spui cea din faţă? întrebă Lady Thorne. Este strana familiei Redford, dar nu mai este ocupată de ani de zile. Acum au o biserică la o jumătate de milă de Merton Grange. Familia Redford! Acum Sally avea un răspuns şi piesele jocului începură să se îmbine.

Era un bărbat mai în vârstă, care fusese prietenul tatei, şi care avea un băiat mai mare decât ea. Familia Redford! Sigur că trebuia să fie familia Redford. Este oare vreo acţiune în viaţa noastră care să nu se lege, mai devreme sau mai târziu, de o alta? Toate faptele, chiar şi cele mai mărunte, ajung cândva să aibă importanţa lor.

Sally a fost tare tăcută pe drumul de întoarcere. Era fascinată, dar şi speriată de revelaţia ei. Era ciudat şi felul în care îl zărise pe Sir Guy în gară, prima ei întâlnire cu el pe treptele casei Nannyei Bird, constatarea că era fratele lui Tony şi acum cavalerul de care se îndrăgostise când era mică. Caruselul amintirilor

o dată pornit, nu-i mai dădu pace. Alte fragmente veniră să se adauge la tablou.

Văzu o parte dintr-o cameră. Avea pereţi albi şi perdele albastre la ferestrele prin care se vedea un băieţel pedalând energic printr-un parc. Era oare băiatul acela tatăl micuţilor Redford? Îl chema oare Bobby pe băiatul acela? Oh, de ce nu-şi amintea?

Dupa masa de duminică, care avea în mod tradiţional în meniu friptură şi tartă cu fructe, Sally îi luă pe copii la plimbare spre dună.

Se uită la ceas. Era abia două şi jumătate. Mâncaseră devreme, pentru că servitorilor le plăcea să aibă o după-amiază lungă de duminică liberă. Sally îi chemă pe copii la ea.

— Vreau să fac o plimbare, spuse ea, şi vreau ca voi să veniţi cu mine. Va fi o plimbare mai lungă. Vă deranjază?

— Trebuie să mergem? întrebă Nicholas. Am vrea să găsim pasajul secret.

— O să încercăm să-l găsim în altă zi, spuse Sally repede. Avem ceva mult mai grozav de făcut în după-amiaza asta.

— Ce? întrebă Prue.

— O să mergem la o casă în care am stat când eram mică, spuse Sally. E grozavă. Hai să mergem!

Când Lady Thorne vorbise de familia Redford, Sally aflase că Merton Grange era cam la două mile de Priory, mergând pe şosea, dar peste câmp era mai puţin de o milă.

Nu erau obosiţi şi timpul trecuse pe nesimţite când ajunseră la Merton Grange. Sally avu emoţii abia când trase de clopoţelul demodat de la uşă. Dacă păţea la fel ca Lady Thorne?

O servitoare răspunse la uşă.

— Dacă doamna Redford este acasă, vreţi s-o întrebaţi, vă

rog, dacă vrea s-o primească pe Sally St. Vincent, care a locuit aici cu mulți ani în urmă?

— Am s-o întreb, domnișoară, spuse servitoarea, și îi invită în hol.

Acum își aminti. Erau pereți întunecați, lambrisați cu stejar și blazonul cu însemnele heraldice ale stăpânilor casei. Copiii fură imediat vrăjiți de ele.

— Uite la leii ăștia! spuse Prue. Nu sunt drăguți? Ce țin în labe?

— Scuturi, spuse Sally.

— Uite, ăsta e un tigru, zise Prue, arătând o blană mare întinsă în fața unui șemineu. Tata a împușcat unul în India. Mama a vrut să oprească blana, dar au mâncat-o moliile. Tata spunea că nu trebuie să ne temem de tigru, dacă niște creaturi atât de mici ca moliile au reușit să-l distrugă.

— A spus asta doar pentru că tu ai auzit unul într-o noapte și te-ai speriat foarte tare, spuse Nicholas.

— L-am auzit și mi-a fost tare frică, recunoscu Prue.

Sally își simți inima bătând repede și se rugă ca micuții să nu mai vorbească despre India, dar nu le spuse, gândind că este mai bine să-i lase-n pace. Dacă le atrăgea cumva atenția, se putea ca planul ei să eșueze.

Servitoarea se întoarse.

— Vreți să mă urmați, domnișoară?

O urmară într-un salon mare și mobilat convențional. Un bărbat și o femeie se ridicară la intrarea lor. De îndată ce-i văzu, Sally îl recunoscu pe general și pe soția acestuia. Erau mult, mult mai bătrâni decât și-i amintea ea; de fapt, generalul, care atunci când era mică i se părea uriaș, părea să fi intrat la apă și avea numai jumătate din dimensiunile pe care și le amintea ea.

Doamna Redford, cu părul cărunt şi un zâmbet mai degrabă trist, se schimbase şi ea, dar şi-o aminti imediat pe Sally.

— Eşti chiar Sally St. Vincent? întrebă ea venindu-i în întâmpinare şi îmbrăţişând-o.

— Da, eu sunt şi e drăguţ din partea dumneavoastră că vă amintiţi de mine.

— Sigur că-mi amintesc, draga mea. Şi ce coincidenţă, zilele trecute vorbeam cu soţul meu despre tine.

Sally îi strânse mâna generalului.

— Trebuie să fie vreo paisprezece ani de când ai fost aici, spuse el. Erai mai mică decât această domnişoară.

Se uită la Prue.

— Ea este Prudence şi el este Nicholas, spuse Sally repede. Stau cu mine la Priory şi cum era o zi frumoasă, am zis să facem o plimbare până aici.

— Ce drăguţ din partea ta! spuse doamna Redford. Dar trebuie să vă fie sete după o plimbare aşa lungă. Sunt sigură că micuţii ar vrea o limonadă.

— Mulţumim frumos, spuse Nicholas.

— Şi tu, Sally? Noi tocmai o să luăm ceaiul şi sper că vei sta cu noi.

— Mi-e teamă că trebuie să ne întoarcem, spuse Sally, şi eu nu vreau nimic de băut, mulţumesc.

— Bine, atunci ia loc şi vorbeşte-ne despre tine, spuse doamna Redford. Soţul meu a fost tare afectat de moartea tatălui tău. Am citit în ziar. Foarte trist, probabil că-ţi lipseşte foarte mult.

— Da, răspunse Sally.

— Ce mai face Amy? întrebă doamna Redford.

— A murit şi ea, spuse Sally şi le povesti cum s-a întâmplat, despre ferma pe care o pusese la punct mătuşa Amy în Wales.

— Puţini oameni ca Amy! exclamă doamna Redford. A avut întotdeauna idei minunate pentru ajutorarea celorlalţi. Am fost la şcoală împreună şi când era mică era foarte altruistă.

Servitoarea aduse limonada pentru Nicholas şi Prue. O băură şi apoi începură să vorbească între ei, uitându-se pe fereastră. Prue văzu prima fântâna. Scose un strigăt şi alergă spre general.

— Aveţi o fântână! Pot s-o văd de aici. Nu e o fântână mare, dar, vă rog, putem merge s-o vedem?

— Sigur că puteţi, spuse generalul şi se ridică să le deschidă uşa de la terasă. Ieşiră, râzând şi chicotind în goană spre fântâna arteziană micuţă, în mijlocul căreia un peşte arunca apa ce scânteia în soare.

Doamna Redford şi Sally se uitară de la cealaltă fereastră.

— La toţi copiii le place fântâna, şopti doamna Redford, şi apoi spuse către soţul ei: dă-o la maxim, Lionel. Vor fi încântaţi că merge mai tare.

— Da, răspunse el.

Plecă după copii. Sally o văzu pe Prue alergând spre el. El o luă de mână şi urmaţi de Nicholas merseră la robinetul care controla debitul apei. Îl dădu la maxim şi cele două femei auziră chiotele de bucurie ale micuţilor când jetul se înălţă.

Soarele strălucea şi vântul se juca în părul copiilor în timp ce aceştia alergau în jurul micuţului bazin.

Sally băgă de seamă că doamna Redford îşi ştergea ochii.

— Ce copii frumoşi, spuse ea, şi ce bine crescuţi! Sunt rude cu tine?

— Nu, răspunse Sally. I-am întâlnit într-un mod tare ciudat.

Fără să spună că şi ea stătea la Priory prin nişte împrejurări la fel de ciudate, îi povesti doamnei Redford ce se întâmplase în tren.

— Mama lor este aşa de frumoasă, este o persoană încântătoare care şi-a crescut atât de bine copiii. Au principii solide despre toate lucrurile şi sunt foarte ascultători. Nicholas admiră curajul iar Prue este cea mai delicată fiinţă pe care o poţi întâlni. Nu poate suferi să vadă oameni sau animale suferind. Aproape că i s-a rupt inima când am găsit o păsărică moartă ieri dimineaţă.

— A fost foarte drăguţ din partea Lady-ei Thorne că i-a luat la ea, spuse doamna Redford, ce bine a făcut.

— Cred că Lady-ei Thorne îi place tare mult că-i are la ea acasă şi-i va fi tare greu când ei vor trebui să plece.

— Poate că... ezită doamna Redford, o să-i mai aduci pe la noi. Eu şi cu soţul meu suntem foarte singuri şi e tare bine să auzi glasuri tinere. Uită-te la Lionel, nu l-am mai văzut atât de energic de ani întregi.

Copiii găsiseră o minge şi i-o aruncaseră generalului. Acesta o luase şi o aruncase în sus, atât de sus că ea părea că va rămâne suspendată în cer.

— Cu siguranţă că generalul se distrează bine, zâmbi Sally.

— Trebuie să stai la ceai, spuse brusc doamna Redford, şi era o notă rugătoare în vocea ei. Am să-i spun fetei să-l aducă imediat. Da?

— Cred că ne va face mare plăcere, răspunse Sally, dacă sunteţi sigură că nu deranjăm. Ceaiul se serveşte târziu la Priory, aşa că nu-şi vor face griji pentru noi.

— Ar fi minunat, exclamă doamna Redford. O să-i spun fetei să aducă ceva bun pentru copii. Poate vrei să te duci la ei în grădină.

Când doamna Redford se întoarse, o găsi pe Sally singură.

— S-au dus să vadă dihorii, spuse Sally.

— Oh, ăştia sunt mereu o atracţie. Îmi amintesc că, atunci când era mic, băiatul meu avea doi ai lui. Îi lua fără teamă în mână şi ei nu se speriau de el.

— Nicholas este aşa cu animalele, răspunse Sally. Au o încredere oarbă în el.

— Aşa era şi Bobby al meu, spuse doamna Redford. Îmi amintesc că l-am găsit într-o zi scoţând un pui de şobolan, care fusese prins în cursă. Îl avea deja în mână când am ajuns la el. Eram terorizată la ideea că o să-mi muşte băiatul, dar şoarecele s-a jucat în mânuţele lui şi apoi, când ia-a dat drumul, a rupt-o la fugă.

— Extraordinar, exclamă Sally, şobolanii sunt de obicei animale foarte crude.

— Aproape că ne obişnuisem cu Bobby şi cu animalele lui, spuse doamna Redford. Cred că a avut cele mai stranii lighioane pe care le poate avea un copil.

Sarah adusese ceaiul şi Sally văzu şi un platou cu biscuiţi cu ciocolată şi nişte sandvişuri speciale, care erau îm mod sigur destinate copiilor.

Veniră în fuga mare cu generalul, din grădină, acesta fiind mai agitat şi mai încântat chiar decât ei.

— Pot să-i spăl pe mâini ? întrebă Sally.

Doamna Redford se ridică.

— Vă conduc sus, spuse ea.

Sally şi copiii o urmară pe scările pe care Sally îşi aminti că le urca doar cu ajutorul Nannyei. Când ajunseră sus, o luară la dreapta, spre dormitorul doamnei Redford, care avea şi baie. Sally le turnă apă copiilor şi le spuse să se spele cu grijă. Doamna Redford se uita la ceva în dormitor şi Sally ghici că era o fotografie.

— Este o poză a lui Bobby, spuse doamna Redford, când era cam de vârsta lui Nicholas.

Nu era nici o îndoială asupra asemănării. Bobby fusese mai bine clădit, dar trăsăturile delicate şi părul erau identice. Oare doamna Redford e oarbă de nu vede? se întrebă Sally.

Dar ochii doamnei Redford erau aţintiţi asupra lui Nicholas când coborâră. Prue fugi de îndată la general, care stătea într-un fotoliu lângă foc.

— Îmi plac leii tăi, spuse ea. Au nume?

Generalul se uită mirat.

— Este vorba de leii heraldici, explică Sally.

— Nu, mi-e teamă că nu m-am gândit să le dau nume, răspunse generalul.

— Dar trebuie, insistă Prue. Pot să le găsesc eu pentru tine?

— E o idee foarte bună, spuse generalul zâmbind. Poţi să te gândeşti în timp ce-ţi bei ceaiul.

Doamna Redford îi aşeză pe copii la masă pe nişte scaune micuţe. Turnă ceaiul Sallyei şi îi dădu ceaşca.

— Copii, beţi lapte sau ceai? întrebă ea.

— Bem lapte, răspunse Nicholas, cu foarte puţin ceai în el, dar ei îi spun ceai ca să ne facă să ne simţim oameni mari.

Toată lumea râse.

— Mi-am amintit de un lucru pe care mi l-a povestit tata, spuse Prue deodată. Când era mic, erau la el acasă doi lei pe care-i chema Growler şi Prowler.

Doamna Redford se albi la faţă. Pentru o clipă se sprijini de masă. Se uită peste masă în ochii soţului ei. Apoi se întoarse spre copii.

— Cum vă cheamă pe voi? întrebă ea, şi vocea i se frânse la ultimul cuvânt.

Sally trase cu putere aer în piept, dar Nicholas răspunse înainte ca ea să apuce să deschidă gura:

— Mă cheamă Nicholas Redford iar sora mea se numeşte Prudence Redford.

Se făcu o tăcere mormântală. Sally nu putu să privească nici la general nici la nevasta acestuia şi, apoi, cu o voce pe care cu greu şi-o putu recunoaşte, spuse:

— Mă întreb... dacă...printr-o întâmplare, nu sunt cumva rude cu dumneavoastră.

10

Sally mergea prin pădure, ignorând pentru prima dată peisajul şi uitând să privească contrastul fermecător dintre lumină şi umbră. Era grăbită să ajungă în sanctuarul micii capele unde putea sta liniştită să se gândească. Mâna ei, afundată în buzunar, strângea o scrisoare de la Mary. Abia avusese vreme s-o treacă în revistă la micul dejun, dar acum, când era în sfârşit singură, putea s-o citească pe îndelete şi să-i înţeleagă conţinutul.

Copiii fuseseră luaţi de către bunica lor cu câteva clipe mai devreme, pentru a merge cu maşina la York, să-şi viziteze mama la spital. Totul mersese de minune din acea duminică în care, vorba Lady-ei Thorne, Sally avusese acea mare îndrăzneală şi se dusese la Merton Grange şi-l pusese pe general faţă-n faţă cu nepoţii lui.

Rezervele bătrânului, susţinute atâţia ani de ură, căzuseră în

fața copiilor într-o manieră care-ți făcea aproape milă și se repezise asupra acelei șanse neașteptate de reconciliere.

Sally se tot întrebase ce s-a întâmplat când, a doua zi, el și doamna Redford se duseseră la spital s-o vadă pe mama copiilor. Pentru general trebuie să fi fost tare greu să laude o femeie pe seama căreia spusese cândva o grămadă de lucruri rele, dar vestea că fiul lor tocmai se întorcea acasă și că, la venirea lui, copiii se vor muta la Merton Grange aplanase toate conflictele și regretele.

Maiorul Redford trebuia să sosească într-o zi sau două și, cu puțin noroc, până atunci și soția lui putea părăsi spitalul; venirea ei la Priory, cum se stabilise inițial, se transformase în mutare la Merton Grange. Bucuria Sallyei era întunecată doar de faptul că urma să-i piardă pe Prue și Nicholas.

Acum, trebuia să se gândească serios la propriul ei viitor. Ajungând la ruine, scoase scrisoarea lui Mary din buzunar și se mai uită o dată la cecul care fusese pus în ea. Era în valoare de douăzeci și cinci de lire și Sally se bucurase foarte tare pentru el, deoarece se întrebase de unde va lua bani pentru a-și cumpăra niște haine mai potrivite pentru munca la o fermă, atunci când va obține o slujbă.

Nu numai o dată se uitase nefericită la toaletele minunate cusute de doamna Marguerite, dar care erau total nepotrivite pentru viața la o fermă.

— Trebuie să-mi iau o slujbă, își spuse Sally și strecură cecul înapoi în buzunar.

Dar pe moment toată atenția ei fu concentrată asupra scrisorii în care Mary îi dădea vești despre Lynn. Lynn se măritase! Lynn era fericită și avusese un succes uriaș în America de Sud.

Dar nici un fel de amănunte nu erau în scrisoare şi Sally ghici că Lynn îi trimisese Maryei aceste veşti prin telegrame.

Mai citi că Lynn îi trimisese Maryei telegrafic bani pentru a plăti numeroasele datorii şi că banii din buzunarul ei erau luaţi de la gura unor creditori. Lynn era prea ocupată ca să-şi amintească de problemele fiicei ei, dar Mary îi dusese grija de când părăsise Berkely Square cu lacrimile încă neuscate pe obraji.

Sally lăsă scrisoarea din mână. Lynn era fericită! Cât de mult şi-ar fi dorit să fie prezentă la nunta ei!

Da, Lynn şi Erico vor fi fericiţi împreună, gândi ea, o fericire pe care ea, personal, n-o putea înţelege. Dragostea ei pentru Tony fusese calmă, liniştită, incomparabilă cu tumultul care se ghicea între cei doi.

Stând singură în atmosfera de pace a ruinelor, se întrebă dacă o astfel de dragoste îi va fi dată şi ei.

Poate că eu nici n-am cunoscut dragostea, îşi spuse Sally, şi chiar dacă nu rostise cuvintele, ştia că ele erau adevărate.

Şi se mai gândi la nerăbdarea copiilor de a-şi vedea tatăl şi la sacrificiul pe care acesta-l făcuse pentru a fi cu femeia iubită.

Dar acum totul se aranjase. Ce copii drăguţi şi ce mult ajunseseră să însemne pentru ea! Atât de mult că uitase de dragul lor şocurile prin care trecuse recent şi avusese grijă mai întâi de Nicholas şi de Prue.

Nu-şi putea imagina ceva mai frumos decât să aibă grijă de ei. Le adora felul serios de a vorbi, francheţea şi afecţiunea pe care o purtau tuturor acelora care aveau grijă de ei. Alţi copii, cu o altfel de educaţie, ar fi devenit imediat răsfăţaţi la Priory, pentru că Lady Thorne îi adora şi servitorii se dădeau peste cap să le îndeplinească toate dorinţele.

Doar Nada şi căpitanul Pawlovski se ţineau departe de ei,

dar ei erau atât de străini de tot ce era în jurul lor că Sally își imagină că voiau să rămână departe de tot ce reprezenta timpul prezent.

Băgase de seamă că Nada nu se considera supus britanic, ceea ce era de fapt, ci poloneză. Era poate de înțeles, pentru că acolo trăise cea mai mare parte a vieții, în țara mamei ei și Anglia reprezenta doar un refugiu, o lume necunoscută și absolut diferită de a ei, pe care o cunoscuse și o iubise.

Nicholas și Prue erau încă obsedați de pasajul secret. Sir Guy, alarmat de entuziasmul lor, le spusese adesea că și în cazul în care găseau intrarea, se putea ca tunelul să fie surpat. Dar copiii nu se lăsaseră dezarmați. Pentru ei, pasajul secret era ceva atât de grozav că Sally începu să-și dea seama ce viață plată avuseseră în micul lor bungalou din India.

Se înarmaseră cu unelte și începuseră să răscolească tufișurile din jurul dunei, ciocănind atenți până și treptele de la intrarea în pivnițele de la Priory.

Nada veni rapid în căutarea lui Sally.

— Ia copiii ăștia în grădină, spuse ea supărată. Nu trebuie să facă atâta tămbălău, făcând mizerie cu pantofii lor murdari. Ar fi cazul să vezi mai bine de ei.

— Îmi pare rău, spuse Sally, simțindu-se prost pentru că Nada era atât de furioasă și pentru că nu îndrăznea să se certe cu servitorii care lăsaseră murdar în urma copiilor.

— O să fie tare bine când vor pleca de aici, spuse furtunoasă Nada. Sunt răsfățați și li se caută în coarne, în țara mea, astfel de copii ar lua o bătaie zdravănă.

Sally se uită surprinsă la ea. Nu-și dăduse seama până atunci că Nadei îi displăceau chiar atât copiii. Acum își dăduse seama că aceasta aștepta cu nerăbdare plecarea lor, așa cum, pro-

babil, o aştepta şi pe a ei. Pentru că se simţea, ca de obicei în prezenţa Nadei, stânjenită şi înfricoşată, Sally se îndreptă spre uşă.

— Îmi pare rău că te-au supărat, spuse ea. Am să le spun să se ducă în grădină. Se vor duce acolo pentru că sunt ascultători din fire şi fac întotdeauna ceea ce li se spune.

Vorbise pe un ton liniştit şi total neagresiv, dar nu se putuse abţine să nu le ia apărarea copiilor. Dar Nada era tot furioasă.

— Atunci, ia-i imediat afară, comandă ea şi pentru că tonul ei fusese atât de răutăcios, Sally simţi sângele urcându-i în obraji.

— De ce trebuie să fie atât de îngrozitoare? se întrebă ea şi se duse să-i cheme pe copii din pivniţă.

— Oh, dar Sally, mai sunt o grămadă de încăperi grozave aici, protestă Nicholas când Sally ajunse la ei, şi sunt sigur că într-una dintre ele trebuie să fie intrarea în pasajul secret.

— Îmi pare rău, dragii mei, spuse ea, urându-se pentru că trebuia să-i dezamăgească, dar domnişoara Thorne spune că nu aveţi voie aici şi trebuie să facem ce spune ea.

— De ce? întrebă Prue în timp ce urca ascultătoare scările.

— Pentru simplul motiv că ea locuieşte aici, în timp ce noi suntem doar musafiri.

Copiii se abţinură de la alte comentarii până ce ajunseră în grădină, apoi Prue spuse cu hotărâre:

— O urăsc pe domnişoara Thorne. Este îngrozitoare.

— Nu trebuie să urăşti pe nimeni, spuse Sally repede.

— Nu urăsc pe nimeni altcineva, răspunse Prue.

— Prue are dreptate, interveni Nicholas. Este îngrozitoare! Şi acel căpitan Pav - nu ştiu cum - este la fel. L-am rugat foarte, foarte politicos să ne lase pe Prue şi pe mine să aruncăm o privire

avionului. A țipat la mine: „Nu, nu, nu!" până am luat-o la goană. De ce-i așa, Sally?

— Nu știu răspunse ea. Face niște experiențe secrete și cred că este speriat de gândul că voi v-ați putea da seama despre ce este vorba.

Zâmbi cinic în sine pentru explicația pe care o dăduse. Serios, felul în care căpitanul Pawlovski își apăra avionul era ridicol, e ca și cum cineva ar fi vrut să-i afle amărâtele lui de secrete.

Sally ajunsese la concluzia că tot secretul de care era înconjurat căpitanul Pawlovski era doar pentru a acoperi lipsa oricăror rezultate. Dacă ar fi avut vreunele, ar fi fost mai destins, mai comunicativ. Așa, se mulțumea să vină la masă, să-și înghită repede mâncarea și să dispară. De multe ori nu scotea nici o vorbă.

Noaptea Sally auzea zgomotul motorului când el pleca în zbor dar, odată, când îl întrebase civilizat dacă noaptea trecută fusese friguroasă, îi răspunsese pe un ton înghețat că el considera întrebarea impertinentă și continuase să mănânce în tăcere.

Se întrebase adesea ce gândea Sir Guy despre căpitanul Pawlovski și cum de-i tolera prezența în casă. Lady Thorne părea să-și dea prea puțin seama de prezența lui, iar Sally se gândi că dragostea lor pentru Nada îi făcea să suporte orice, decât să-i întoarcă spatele unui compatriot al ei. Și cât de cât ea se străduia să fie drăguță cu Sir Guy și Lady Thorne.

Sally tresări și constată cu surpriză: gândurile îi zburaseră departe de scrisoarea lui Mary. Se uită iarăși pe ea și, când tocmai relua citirea, auzi vocea Nadei. Nu putea fi vorba de o greșeală. Vorbea cu cineva, care-i răspundea. Și aceea era tot o voce dură, ciudată, care parcă protesta.

Instinctiv, Sally sări în picioare. Nu putea înțelege ce căuta Nada la ruinele fostei capele. O irită gândul că refugiul ei de linişte era invadat de personalitatea războinică a Nadei.

Ieşi pe dună. Putea încă auzi vocile, dar nu-i vedea pe vorbitori. Mergând pe partea de colină care dădea spre aeroport, o văzu pe Nada şi persoana cu care vorbea.

Ascunse de perdeaua de copaci, Sally văzu câteva lucruri care o surprinseră. Mai întâi de toate, erau nişte ţigani instalaţi pe câmpul de lângă aeroport. Erau cinci căruţe şi nişte cai care păşteau liberi. Un foc fusese aprins şi copiii de ţigani se jucau în jurul lui. Mai încolo, câteva femei întindeau la uscat nişte rufe colorate ţipător. Toate acestea se aflau strânse pe partea dinspre râu a câmpului dar, mai în interior, unde fusese construit hangarul avionului, stătea o altă căruţă, în faţa căreia stătea Nada, certându-se probabil cu proprietarul ei.

— Vă căraţi imediat de aici, cu toţii, spunea Nada iar vocea îi trăda furia.

— Ai mai spus asta, coniţă, dar eu îţi spun că n-o să plecăm, răspunse ţiganul. Venim aici de foarte mulţi ani. Este dreptul nostru şi stăpânul locului ne-a dat permisiunea.

— Ei bine, de astă dată nu mai aveţi voie, se răsti Nada şi îţi mai spun o dată să plecaţi imediat.

Era evident că ţiganul era cel puţin la fel de furios pe cât era şi ea.

— Îţi spun, coniţă, că fetiţa mea este bolnavă. Nu-mi mut căruţa de aici nici dacă-mi dai o mie de lire. Stau aici până fetiţa se va simţi mai bine.

— Ori faci ce spun eu, ori chem poliţia. Înţelegi, poliţia! Ei te vor face să pleci. Aici este o proprietate privată pe care tu ai violat-o.

— Stăpânul ne-a lăsat mereu să stăm aici. Am fost şi anul trecut şi în cel dinainte şi mulţi ani la rând. Nu facem nici un rău. Stăm câteva săptămâni aici şi apoi plecăm.

— Câteva săptămâni! aproape că ţipă Nada. Plecaţi de aici chiar în seara asta, sau mâine dimineaţă vă veţi trezi în închisoare!

Bătu din picior furioasă şi brusc Sally îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să stea acolo. Nu era treaba ei şi n-ar fi trebuit să asculte acea conversaţie. Se aşeză repede pe vârful dunei, gata să sară şi o mai auzi pe Nada spunând:

— Ai înţeles? Trimit poliţia, dacă mai sunteţi aici mâine dimineaţă.

Sally stătu cât mai ascunsă, de teamă ca Nada să nu afle că ea auzise conversaţia cu ţiganul.

Se întrebă dacă Nada avea dreptul să-i gonească pe ţigani. Îşi aminti că Gertrude îi spusese că, din dragoste pentru Lady Beryl, Sir Guy le dăduse permisiunea să se aşeze în fiecare an pe pământurile lui. Îşi schimbase oare hotărârea din cine ştie ce motiv? Sally era aproape sigură că, din motive cunoscute numai de ea, Nada încerca să-i îndepărteze pe ţigani de pe domeniul familiei Thorne.

Se prea putea să fie şi asta tot din cauza ciudatei secretomanii pe care o întreţineau ea şi căpitanul Pawlovski. Le era teamă, probabil, că ţiganii se vor uita la experienţele căpitanului Pawlovski, dar chiar şi de la căruţa aflată în interiorul aeroportului şi până la avion era o distanţă mare.

Ce ridicoli erau! Brusc i se făcu milă de ţiganul cu fetiţa bolnavă. Sub impuls datorat, în parte, simpatiei pe care o avea ea pentru orice copil bolnav şi poate şi faptului că Nada se purta prea dur şi autoritar, Sally se ridică în picioare şi porni hotărâtă

spre căruţă. Ţiganul stătea jos, la o distanţă de câţiva paşi de căruţă, fumând o pipă. Era înalt şi foarte slab iar pielea bronzata îi bătea în auriu, avea părul negru şi îţi era greu să-i ghiceşti vârsta. Când Sally se apropie, el se ridică repede în picioare şi stătu, grav, în expectativă.

Acum, că erau faţă-n faţă, Sally simţi că-şi înghiţise parcă limba şi nu putea articula un cuvânt şi se întrebă dacă era totuşi treaba ei să intervină.

— Fetiţa ta este bolnavă, spuse ea cu greu.

Ţiganul dădu din cap. Sally băgă de seamă că privirea îi era suspicioasă şi agitată ca a unui animal care se simte prins în cursă.

— Am auzit că spuneai asta, continuă ea.

— Nu pot pleca.

Vocea ţiganului era a unui om supărat.

— Cred că este o greşeală, spuse Sally, pentru că eu ştiu că Sir Guy Thorne v-a lăsat mereu să veniţi aici.

— E adevărat spuse el energic. Venim aici de foarte mulţi ani. Şi acum, micuţa mea Zeela nu este prea bine. A avut febră. I-am dat o fiertură de ierburi. Va dormi; da, poate chiar două zile la rând şi când se va trezi va fi sănătoasă. Dar trebuie să stăm pe loc. Căruţa nu trebuie mişcată până nu se trezeşte, altfel va fi rău pentru ea.

— Înţeleg, spuse Sally. Aşa a spus doctorul?

— Nu avem doctor, răspunse ţiganul. Avem propriile noastre leacuri - ierburi - pe care le folosim de sute de ani. Dar ele trebuie administrate într-un anumit fel, exact cum am spus, altfel, e mai bine să nu le iei.

— Ce interesant, spuse Sally, şi chiar crezi că fetiţa va fi sănătoasă când se va trezi?

— Sănătoasă? Asta da întrebare! Febra îi va fi dispărut. Îi trece în acest somn.

— Sunt sigură că-i va trece, spuse Sally, amintindu-şi cum bătrânii ciobani din Wales se doftoriceau cu fierturile lor de plante şi nu apelau niciodată la medicamentele doctorilor.

Simţi brusc că poate avea încredere în omul acela, era sigură că el spunea adevărul şi mai era convinsă că fetiţa însemna pentru el mai mult decât orice pe lume.

— Să-ţi spun ce am să fac, zise ea încet. Am să-i spun lui Sir Guy despre fetiţa ta şi sunt sigură că te va lăsa să stai aici, indiferent de ce-ar spune altcineva. Din nefericire, el nu este acasă acum. S-a dus la York, dar când se întoarce am să vorbesc cu el şi am să-i spun să vină diseară să te vadă.

Ochii ţiganului zâmbeau chiar înainte ca ea să fi terminat de vorbit.

— Mulţumesc, domniţă, eşti tare bună. Da, eşti bună la suflet. Nu ca ailaltă...

Aruncă o privire întunecată în direcţia în care dispăruse Nada.

— Ea nu înţelege, spuse Sally repede, simţind că trebuie s-o apere într-un fel. Îi este teamă că veţi păţi ceva aici pe aeroport. Nici unul dintre noi nu are voie să intre aici.

— De ce vrea să-l ţină închis? întrebă ţiganul.

— Nu ştiu, zise ea. Avioanele pot fi lucruri periculoase, cred, mai ales dacă vântul nu le este prielnic la aterizare.

Ţiganul dădu din cap şi spuse răspicat:

— Nu suntem în nici o primejdie, doar în aceea de a-mi fi trezită fetiţa înainte de vreme.

— Ei bine, sper că nu am trezit-o noi cu vorba noastră, spuse

Sally. Am să discut cu Sir Guy şi dacă el nu poate veni, am să vin eu să-ţi spun ce a zis.

— Eşti tare bună domniţă, mulţumesc mult.

Sally plecă. Tocmai se întorsese, când auzi un chelălăit dinspre căruţă. Se opri.

— E un căţel, îi explică ţiganul. L-am găsit prins într-o capcană, ieri, când am sosit aici. N-am avut încă timp să mă ocup de el.

— Oh, bietul de el, exclamă Sally. Pot să mă uit la el?

Ţiganul se băgă sub căruţă, târându-se pe burtă, şi scoase de acolo căţelul. Era un terrier micuţ, alb cu negru, slab şi prăpădit, iar o lăbuţă din spate, care fusese sfâşiată de dinţii capcanei, era atât de rău că i se vedeau oasele, iar unul dintre ele, se vedea, era rupt.

— Uită-te la bietul lui picior! exclamă Sally. Trebuie că-l doare foarte rău. Trebuie să facem ceva pentru el. Te pot ajuta?

Fără să spună o vorbă, scotoci prin căruţă, apoi luă două lemnişoare.

— Ţine-l, îi spuse el Sallyei.

— Ce este asta? întrebă ea, arătând spre o alifie ciudată.

— Altă doctorie de-a noastră. O să-l facă bine. Se va vindeca foarte repede.

Se aplecă şi începu să vadă de lăbuţa câinelui. Degetele îi erau sigure şi agile şi legă piciorul câinelui într-un mod în care Sally nu mai văzuse. Ea ţinu căţelul, vorbindu-i şi mângâindu-l tot timpul şi când atelele fură legate îl luă uşurel în braţe.

— Pot să-l iau şi să-i dau să mănânce? întrebă ea şi temându-se că fusese prea îndrăzneaţă adăugă: mă gândesc că vei fi prea ocupat cu fetiţa ca să mai ai timp să hrăneşti şi câinele.

— E al tău, spuse ţiganul, ţi-l dau ţie.

— Da, dar...ezită Sally, apoi înţelese că era modul lui de a-i mulţumi.

— Mi-ar plăcea tare mult, spuse ea. Eşti sigur că nu-l vrei pentru tine?

— Este darul meu pentru tine repetă el. Te place. Eşti o femeie tare bună, şi fetiţa mea va spune acelaşi lucru când se va trezi.

— N-o să-l vrea ea?

— Nu l-a văzut, răspunse el. Era tare bolnavă când am găsit căţeluşul şi nu-i poate fi dor de cineva pe care inima nu l-a cunoscut.

— Bine, atunci, îţi mulţumesc frumos. Am să am grijă de el.

— Fii bună cu el şi el va fi bun cu tine, spuse ţiganul, şi privirea îi strălucea ca şi cum ar fi făcut o profeţie. Sally îi întinse mâna.

— Mulţumesc, spuse ea iarăşi.

Ţiganul îi luă mâna într-a lui. Degetele îi erau tari ca oţelul, dar senzaţia pe care o transmiteau era prietenoasă şi caldă.

— Nu-ţi fie teamă până ce nu ai veşti de la Sir Guy, spuse Sally.

— Nu voi pleca pentru toate doamnele furioase şi pentru toată poliţia din lume, spuse el şi râse.

Sally râse şi ducând căţelul cu multă grijă se întoarse prin pădure spre casă.

Doar când se apropie de Priory se gândi cum va explica noua ei achiziţie. Era sigură că Lady Thorne nu va avea nimic împotrivă să ţină căţelul în casă. Adora animalele şi în afară de Bracken şi de micuţul terrier mai era în casă un dulău care-l urmărea pe Bateson, valetul, ca o umbră peste tot.

Mai erau trei pisici la bucătărie, care păreau, printr-un con-

sens tacit, că aparţineau bucătăresei, şi o colivie cu canari pe care-i îngrijea ajutoarea bucătăresei. Nada era singura persoană care ar fi putut să facă tapaj, mai ales dacă ar fi aflat că Sally avea câinele de la ţiganul cu care ea tocmai se certase.

Simţind că, măcar o dată, trebuie să fie şi ea secretoasă, Sally intră pe uşa dinspre grădină şi se furişă la ea în cameră. Acolo îi dădu câinelui să bea apă şi îl puse cât se putea de comod în fotoliu. Coborî la bucătărie să-i ia ceva de mâncare. Se întâlni cu Gertrude pe hol.

— Au venit ţiganii, o anunţă ea. Îţi aminteşti că mi-ai spus că Sir Guy le dă voie să stea pe domeniul lui?

— Oh, au venit? Sunt exacţi ca ceasul. Tocmai îi spuneam ieri doamnei Harris că ar trebui să vină.

— Au voie să stea, nu-i aşa? insistă Sally. Cineva spunea că numai până anul trecut au avut voie, dar eu sunt sigură că nu este aşa, din cauză că tu mi-ai spus altfel.

— Au voie să stea, răspunse Gertrude, şi singurul care bombăne împotriva lor este domnul Booth, administratorul. Se plânge că strică iarba; dar administratorii sunt la fel ca fermierii, nu-s niciodată mulţumiţi.

— Câtă dreptate ai, Gertrude! zâmbi Sally şi se duse în bucătărie să-i caute de mâncare căţelului.

După ce-l hrăni, Sally o luă pe hol spre camera Lady-ei Thorne.

Ciocăni la uşă.

— Intră, spuse Lady Thorne şi zâmbi când o văzu. Tu erai Sally, dragă, hai, stai jos şi vorbeşte cu mine.

— Am venit să vă cer o favoare, explică Sally.

— Despre ce este vorba?

— Am primit un terrier micuţ, alb cu negru care are o lăbuţă ruptă. Mă întreb dacă-l pot păstra. Vă supăraţi?

— Sigur că-l poţi păstra, spuse Lady Thorne. Bietul de el. Unde este?

— În camera mea, spuse Sally. I-am dat să mănânce şi deja pare mai bine. Nu va fi pentru multă vreme pentru că, deja, copiii vor pleca în curând şi eu va trebui să-mi iau o slujbă. Nu ştiţi cumva una pe la o fermă?

— Trebuie să vorbeşti cu Guy, draga mea, răspunse Lady Thorne. El are grijă de fermă şi ştie mai multe decât mine.

— N-am vrut să spun la ferma dumneavoastră, exclamă Sally, simţind că abuza de bunătatea Lady-ei Thorne. Vreau să spun în altă parte. Nu vreau să vă fiu o povară.

— N-ai putea fi niciodată aşa ceva, draga mea. Te-am îndrăgit foarte tare şi singurul meu regret este că nu eşti nora mea.

Sally tresări.

— Ce bună sunteţi că spuneţi asta, zise ea.

— Copilă dragă, zise Lady Thorne, apoi oftă. Mă întreb adesea ce face Tony. Aş vrea să-mi scrie. Primeam în fiecare săptămână o scrisoare de la el până nu s-a...

Se opri brusc.

— Ce spuneaţi? întrebă Sally, dar Lady Thorne părea încurcată.

— Nimic, draga mea, doar îmi aminteam de vremurile bune de odinioară, cum fac toate mamele. Ei bine, aştept ca Tony să-mi facă o surpriză. O să vină atunci când ne vom aştepta mai puţin, făcându-ne pe toţi fericiţi doar prin simplul fapt că va fi iarăşi cu noi.

Zâmbi, dar ochii îi erau trişti. Sally simţi că nu se putea spune

nimic, şi după o clipă se ridică în picioare, îi mulţumi lui Lady Thorne pentru permisiunea de a păstra căţeluşul şi ieşi.

Când copiii se întoarseră de la York, le spuse ca pe un mare secret că avea un căţel la ea-n cameră şi-i duse să-l vadă.

— Oh, sărăcuţul de el, spuse Prue cu lacrimi în ochi. Bietul căţeluş.

— Se va face bine curând, îi promise Sally.

Sally le spuse copiilor că un ţigan îi dăduse căţelul, dar îi puse să promită că nu vor mai spune la nimeni.

— Este secretul nostru, îi avertiză ea, doar al nostru.

— N-o să spunem la nimeni, spuse solemn Nicholas şi Sally ştiu că nu-şi va încălca niciodată o promisiune făcută.

— Cum să-i spunem? întrebă Prue.

— Nu ştiu, răspunse Sally. Voi eraţi cei tari în nume, ce ziceţi?

— Ce zici de Gip? întrebă Nicholas.

— Gip sună prea mult a gipsy şi ceilalţi ne-ar putea afla secretul.

— Da, asta aşa e, căzu de acord Prue.

— Ştiu, exclamă Sally. De ce nu Rom, de la romi?

— Oh, e grozav, aprobă Nicholas. Noi vom şti că este o parte a secretului, dar ceilalţi nu-şi vor da seama, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, spuse Sally.

Îi lăsă pe copii să alinte căţelul şi coborî în bibliotecă unde ştia că-l va găsi pe Sir Guy.

Sally închise uşa înainte de a pătrunde în cameră. Ca de obicei, se simţea stânjenită în prezenţa lui. Acum se simţea şi mai rău, ca un copil care se duce la profesoară să-l pârască pe un altul. Spuse pe scurt toată povestea. Admise că se băgase fără să fie treaba ei, dar că era îngrijorată pentru fetiţa bolnavă şi că se dusese după plecarea Nadei să vorbească tatălui ei.

— Am auzit că ţiganii au permisiunea să stea aici în fiecare an, şi m-am gândit că poate domnişoara Thorne nu ştie asta, aşa că l-am promis ţiganului că te voi ruga să-i laşi măcar până se face bine fetiţa.

— Sigur că pot sta! răspunse Sir Guy pe un ton cam răstit.

— Le vei spune asta? întrebă Sally.

— Am să vorbesc eu însumi cu omul acela.

— Te-aş ruga, dacă se poate, să nu-i spui domnişoarei Thorne că m-am băgat în povestea asta.

Sir Guy se întoarse către ea.

— Ţi-e frică de Nada, întrebă el.

— Poate că puţin, spuse Sally şi adăugă: vezi, ea locuieşte aici şi eu, ca străină, nu trebuie să mă amestec.

— Ai avut dreptate să-mi spui mie, spuse Sir Guy. Nu-ţi fie teamă, ţiganii pot sta cât poftesc şi n-am să-i spun Nadei că am aflat de la tine.

— Îţi mulţumesc.

Sally zâmbi şi, spre surpriza ei, el îi întoarse zâmbetul. Ştiu în acel moment că erau uniţi împotriva Nadei şi îi era ruşine de ea însăşi pentru că se bucura de asta.

— Mulţumesc, repetă ea, şi se îndreptă spre uşă, dar vocea lui Sir Guy o opri din drum.

— Eşti fericită aici? întrebă el.

— Am fost tare fericită şi-mi pare rău că nu mi-ai dat prilejul să-ţi spun cât de recunoscătoare-ţi sunt că m-ai luat aici când...când lucrurile mergeau atât de...îşi căută cuvintele, prost. Tocmai am vorbit cu mama ta şi i-am spsu că îndată ce pleacă micuţii îmi voi căuta o slujbă. Mă întreb dacă nu ştii unde aş putea găsi de lucru la o fermă.

— Ce ştii să faci? o întrebă Sir Guy.

— De toate şi nimic, răspunse Sally. Sunt foarte puţine lucruri din cele ce se fac la o fermă pe care să nu le fi făcut. Ştiu chiar să tund oile.

El o privi - faţa delicată, transparenţa gingaşă a pielii care îşi pierduse bronzul căpătat în Wales şi devenise parcă şi mai fragilă, gâtul lung, buzele senzuale şi nasul delicat.

— Nu prea arăţi acum...începu Sir Guy.

Râsul Sallyei îl opri.

— Nu trebuie să judeci după hainele mele, spuse ea. În astea aş arăta ridicolă la o fermă, sunt sigură; dar astăzi am primit nişte bani, un cec de 25 de lire de la Lynn.

I se păru că, brusc, faţa lui Sir Guy se întunecase. Repede, ca şi cum s-ar fi temut că-şi va pierde curajul, Sally continuă.

— Mă întrebam dacă ai putea fi atât de bun să mi-l schimbi în bani gheaţă. Am să-mi cumpăr nişte haine mai potrivite pentru lucru.

— Dă-l încoace.

Cuvintele lui Sir Guy erau dure.

Sally trase scrisoarea Maryei din buzunar şi scoase cecul.

— Te rog, găseşte-mi o slujbă, îl rugă ea. Ai fost atât de bun cu mine şi nu vreau să-ţi devin o povară.

— Crezi că ai putea deveni asta? întrebă el şi ochii li se întâlniră. Sally avu o senzaţie ciudată şi plecă privirea.

Nu era sigură ce se întâmplase, doar că i se tăiase răsuflarea şi degetele începuseră să-i tremure. Se întoarse cu spatele la el şi-şi scrise numele pe spatele cecului.

— Am să-ţi dau banii mâine, spuse Sir Guy,

— Mulţumesc, spuse ea şi se ridică în picioare.

Din întâmplare, când se mişcase, mâna ei se atinsese de a

lui. Iarăşi avusese senzaţia aceea nelămurită şi ieşi repede din cameră fără alte cuvinte.

Când închidea uşa bibliotecii, o văzu pe Nada stând în hol. Sally se simţi vinovată de parcă ar fi fost prinsă făcând ceva rău. Aşteptă ca Nada să spună ceva, dar aceasta tăcu şi Sally o luă pe scări în sus, simţind neplăcut privirea Nadei în ceafă.

Când ajunse pe palier, îndrăzni să se uite în urmă. Nada traversa holul spre bibliotecă.

Sir Guy stătea în acelaşi loc unde-l lăsase Sally, pe o latură a biroului. Se uita la cecul pe care ea tocmai îl semnase şi când Nada intră îl împături şi-l puse în buzunarul hainei.

— Vreau să-ţi vorbesc, Guy, spuse Nada, traversând hotărâtă camera.

— Ei bine, sunt aici, spuse Sir Guy, cumva iritat.

Se întoarse spre ea şi ea se duse aproape de el. Apoi, îşi dădu părul pe spate şi se uită drept în ochii lui.

— Goneşte-o, Guy, spuse ea încet.

El nu se prefăcu a nu înţelege, aşa că o întrebă direct:

— De ce? Cu ce te deranjează? Nu face nimănui nici un rău.

— Mă deranjează, spuse Nada. Bântuie prin casă, mă spionează, se bagă...

— Cred că exagerezi, spuse Sir Guy.

— Dar mai este un motiv, spuse Nada, unul mult mai important. Nu poţi să ghiceşti care este?

Vocea ei devenise şoptită şi buzele ei roşii fremătară. Sir Guy păru încolţit între ea şi birou.

— Ei, care-i motivul, întrebă el în sfârşit.

— Se bagă între noi, Guy.

Nada îşi ridică mâinile brusc şi si le puse pe pieptul lui. Repede, aproape imediat ce-l atinsese, Sir Guy îi luă mâinile, i le

lăsă pe lângă corp, se strecură printre ea şi birou şi se duse în cealaltă parte a camerei sprijinindu-se de servantă.

— Nada, draga mea, spuse el. Faci lucrurile foarte complicate pentru mine, dar va trebui să-ţi spun un lucru pe care trebuia să ţi-l spun de multă vreme şi care cred că te-ar interesa. Am fost cândva îndrăgostit şi am fost logodit. Nu s-a întâmplat nimic. Fata pe care o iubeam s-a măritat cu altcineva şi mai târziu a murit. N-am să mă însor niciodată.

Nada traversă camera şi se duse iarăşi lângă el.

— Nu vorbesc de căsătorie, Guy, dar de ce trebuie să treacă dragostea pe lângă noi? Eşti un bărbat tânăr şi frumos. De multă vreme suntem singuri în casa asta, cu excepţia mamei tale. Am fost tare fericită, pentru că am văzut că ne înţelegem unul pe celălalt. Dar acum au venit alţii şi au spulberat ce era între noi.

— Nada, nu este nimic între noi, protestă Sir Guy. Ţi-am spus. N-am să mai iubesc niciodată pe nimeni.

— Dacă tu crezi asta, eşti un bărbat prost, replică Nada. Nu ai murit încă, Guy. În venele tale curge sânge cald, inima ta bate. Trebuie doar să te relaxezi puţin, să laşi de-o parte acel autocontrol perfect englezesc al tău. Apoi ai să afli ce minunată este viaţa când iubeşti şi eşti iubit.

Nada îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui. Se apropie foarte tare de el. El îi simţi căldura prin materialul mătăsos al rochiei, deveni conştient de parfumul ei exotic care părea că este emanat de păr. Se uită în jos, la întunecimea ochilor ei şi-i simţi pe obraz respiraţia caldă şi precipitată.

Pentru un moment, rămase foarte ţeapăn. Pentru o clipă i se păru că-l vrăjise, apoi, foarte blând, îi desfăcu braţele de pe gâtul lui.

— Îmi pare rău, Nada, spuse el, şi în vocea lui era un avertisment, care o făcu pe ea mai mult tristă decât furioasă, îmi pare rău, repetă el.

Se duse la fereastră şi rămase acolo uitându-se afară. O venă îi pulsa rapid pe gât.

Când se întoarse iarăşi, camera era goală.

11

Când Sally coborî la micul dejun, cu Nicholas şi Prue, auzi voci şi, uitându-se pe fereastra salonului, îi văzu pe Nada şi pe Ivor Pawlovski vorbind pe terasă. Vorbeau în poloneză şi vocile lor erau furioase de parcă se certau.

Era un obicei pentru Ivor Pawlovski să ia micul dejun înaintea celorlalţi şi să plece drept la aeroport. Sally ghici că în acea dimineaţă se întorsese şi că motivul pentru care o făcuse era că-i găsise pe ţigani încă acolo.

Se grăbi să-i ia pe copii în sufragerie, unde-i găsi pe Sir Guy şi pe Lady Thorne stând deja la masă, servindu-se din platourile de argint. După ce copiii spuseră politicos „bună dimineaţa", Sally îi puse la masă şi le puse castronaşele cu *porridge* în faţă. Tocmai se aşezase, când uşa se deschise şi Nada intră în sufragerie.

Nu era nici o îndoială că era extrem de furioasă. Era urmată de Ivor Pawlovski, ai cărui obraji erau mai roşii ca niciodată, dar care intră cu paşi de om nervos, deşi ar fi vrut, parcă, să se facă invizibil. Era evident că aranjaseră cine va fi purtătorul de cuvânt, aşa că Nada se aşeză în faţa lui Sir Guy, care şedea în capul mesei, şi spuse cu voce limpede şi provocatoare:

— Guy, vreau să-ţi vorbesc.

— Bună dimineaţa, Nada, pară el.

— E vorba de aeroport, continuă ea, ignorându-i salutul. Ştii că Ivor a spus că nimeni, absolut nimeni, nu are voie pe aeroport, şi acum, doar dacă omul nu minte, le-ai dat voie ţiganilor să stea acolo. Nu e bine pentru Ivor şi, mai ales, este periculos.

Nada rămăsese fără aer când îşi terminase discursul. Ca întotdeauna când era iritată, accentul ei era şi mai pregnant.

— Stai o clipă, Nada, spuse Sir Guy. Să vorbim pe îndelete, dar, apropo, nu cred că i-ai spus bună dimineaţa mamei.

Era puţină batjocură în vocea lui, dar Nada nu reacţionă.

— Mătuşa Mary va înţelege, răspunse ea nerăbdătoare. Sunt lucruri mai importante de spus în dimineaţa asta. Ivor munceşte zi şi noapte la experienţele lui foarte secrete, pe care până şi guvernul tău le consideră importante, şi tu le permiţi unor ţigani - da, ţigani, care sunt mincinoşi şi hoţi - să stea, nu pe câmpul din vecinătate, ci chiar pe aeroport. Şi eu ştiu de ce ai făcut-o. I-am spus ţiganului să-şi mişte de îndată căruţa de acolo şi ştii ce mi-a spus? Că a vorbit cu o doamnă „foarte drăguţă", care i-a promis că-i va spune stăpânului despre situaţia lui. Cred că ştiu foarte bine cine este acea „foarte drăguţă" doamnă!

Nada o fulgeră cu privirea pe Sally, iar aceasta simţi că faţa îi ia foc. Tensiunea fu risipită pentru moment de Nicholas.

— Sunt cu adevărat ţigani pe aeroport? întrebă el, pentru că, dacă sunt, mă duc şi eu să văd avionul. Te rog, dă-ne voie!

— Uite, vezi cum e! spuse Nada, gesticulând cu amândouă mâinile. Asta se întâmplă atunci când o singură persoană calcă regula. Acum copiii vor să se uite la avion, următorii vor fi servitorii şi apoi tot satul. Cum poate fi ţinut un secret în astfel de condiţii?

Sir Guy se ridică în picioare. Trase un scaun de lângă masă şi i-l oferi Nadei.

— Stai jos, spuse el calm, dar tonul era poruncitor.

Surprinzător, ea-l ascultă, apoi se uită la Ivor Pawlovski, care stătea lângă uşă, vizibil stânjenit.

— Închide uşa şi stai şi tu jos, Ivor, spuse Sir Guy. Putem discuta amical în timp ce, printre picături, eu îmi voi termina micul dejun.

Ivor Pawlovski îl ascultă şi el, veni la masă cu un aer vinovat, de unde Sally deduse că el nu voia să facă tot tapajul acela, dar că Nada insistase.

— Lasă-mă să-ţi explic, spuse Sir Guy. Ţiganii au avut de mulţi ani încoace permisiunea mea să stea pe acest domeniu. Terenul pe care stau ei acum a fost întotdeauna preferat pentru că au râul în apropiere. Este un teren destul de mare şi deci convenabil din toate punctele de vedere. Cunosc această şatră de multă vreme. Îi acuzi că sunt mincinoşi şi hoţi, dar eu nu cred, de fapt, din ce ştiu eu, nu au abuzat niciodată de ospitalitatea mea, au vânat doar din când în când câte un iepure, lucru care mie mi-a făcut plăcere.

Căruţa de care te plângi atâta este a bulibaşei şatrei. Este un tip cumsecade, cu care am mai stat de vorbă şi a cărui soţie a murit acum un an. Îşi adoră copilul şi îl înţeleg ce simte când este bolnav. Mi-a spus că i-a dat o doctorie şi că nu trebuie mişcat patruzeci şi opt de ore din loc. Nu cred că are de gând să se mişte de acolo, chiar dacă i-am aduce ordin scris de la cea mai înaltă autoritate a districtului. Spui că poziţia lui acolo este periculoasă. Eu am folosit aeroportul acela cu mulţi ani înaintea căpitanului Pawlovski, şi ştiu că nu este nici un pericol pentru căruţă, în poziţia în care se află ea acum.

Cât despre faptul că ţiganii s-ar amesteca în experienţele lui Ivor, cred că interesul lor pentru avioane este foarte scăzut, pentru că au văzut chiar prea multe în timpul războiului. Oricum, mi-au dat cuvântul lor că nu se vor vântura pe aeroport. Când copilul se va simţi mai bine, o să-şi mute căruţa de acolo, lângă ceilalţi. Până atunci, te asigur, Ivor, că nu te vor deranja cu nimic.

Cât durase discursul lui Sir Guy, Nada stătuse ca pe ghimpi, bătând darabana cu degetele pe masă. Acum lovea cu atâta furie că aveai impresia că-şi va rupe degetele.

— Tu faci toate lucrurile să sune foarte plauzibil, dragul meu Guy, spuse ea îmbufnată, dar nu înţelegi cât de mult ne-ai umilit. Da, ăsta este cuvântul, umilit, şi pe Ivor şi pe mine. I-ai pus la dispoziţie aeroportul promiţându-i cel mai deplin secret şi că nimeni nu va avea voie să meargă acolo. Apoi, le-ai dat voie ţiganilor să-ţi nesocotească ordinele şi apoi domnişoara St. Vincent, nu numai că vine la tine cu plângeri, dar mai şi face aranjamente cu ţiganii în spatele meu. Ce drept are ea, o străină, să se bage între noi - între mine şi tine - care suntem de acelaşi sânge? De unde ştim noi dacă nu cumva fratele tău a fost în ultima clipă înţelept şi a renunţat să se însoare cu ea?

— Taci, Nada!

Sir Guy bătu furios cu pumnul în masă.

— Ajunge, spuse el, nervos. Uiţi că Sally este oaspetele acestei case, şi nu permit ca oaspeţii mei să fie insultaţi.

— Nu, dar rudele tale pot fi insultate. Eu trebuie să mă scuz pentru tine în faţa compatriotului meu, continuă Nada, lăsând să se înţeleagă din ultimele cuvinte că se identifica ea însăşi cu Polonia şi nu cu Anglia, lucru menit să-i întoarcă insulta lui Sir Guy.

Se întoarse pe călcâie şi fugi din sufragerie, trântind uşa

după ea. Se făcu o clipă linişte, apoi Ivor Pawlovski se ridică la rândul lui.

— Mă duc după ea, spuse el. Trebuie să-mi cer scuze pentru scena asta. Privi întâi la Lady Thorne, apoi la Sir Guy. Este în regulă în privinţa căruţei, spuse el. Înţeleg...

Lui Sally îi fu milă de el pentru modul în care se grăbi în urma Nadei; se întrebă dacă trebuia să se scuze şi ea pentru că făcuse parte din acea neplăcută scenă.

Dar Prue rupse tăcerea.

— De ce este atât de furioasă, o întrebă ea pe Lady Thorne.

Lady Thorne zâmbi.

— Nu-ţi face probleme, draga mea, spuse ea. Oamenii mari se înfurie şi ei uneori aşa cum ţi se întâmplă şi ţie.

— Sunt străini, nu-i aşa? Străinii se înfierbântă repede. Îi ştiu pe Indieni şi noi n-aveam voie să ieşim din bungalou în zilele de sărbătoare, nu-i aşa Nicholas?

Când micul dejun luă sfârşit, Sally se grăbi sus pe scări urmată de Nicholas şi Prue, care întrebau de mama focului dacă au voie să meargă să-i vadă pe ţigani.

— Bine, le promise Sally,simţind că era suficient de amestecată în poveste ca asta să nu mai conteze.

Trecură pe la bucătărie şi doamna Harris, corpolenta bucătăreasă a Lady-ei Thorne, le dădu un bol de supă pentru fetiţa bolnavă a ţiganului. La plecare le băgă copiilor în buzunare câteva dulciuri.

— Este grozav de bună, spuse Prue, când ieşiră afară.

— Îi place să aibă copii pe care să-i răsfeţe, răspunse Sally.

— Norocul nostru, spuse Nicholas, Sally, cred că am să-i dau câteva din acadelele mele fetiţei bolnave. Dacă a fost bolnavă, cred că-i vor prinde bine.

— Or să-i placă la nebunie, le spuse Sally.

Dar când ajunseră la căruţă, uşa era încă închisă iar ţiganul stătea pe trepte.

— Zeela mea încă mai doarme, îi spuse el Sallyei, dar febra a dispărut şi trebuie să se trezească în după-amiaza asta.

— Am să vin s-o văd mâine dimineaţă.

Îi dădu supa şi îi spuse cum s-o încălzească. El o ascultă cu atenţie şi apoi se uită cu recunoştinţă la ea.

— Ai fost tare bună cu noi, domniţă.

— Sunt bucuroasă că te-am putut ajuta, răspunse Sally. Nu puteam îndura să ştiu că fetiţa este atât de bolnavă.

Pe neaşteptate, el îi luă mâna într-a lui şi îi privi palma.

— Într-o zi vei avea şi tu copii. Trei, poate patru. Vor fi copii buni şi vei fi foarte iubită de ei. Dar mai întâi vei traversa o apă, vei suferi de frig şi de întuneric şi vei găsi fericirea acolo unde te aştepţi mai puţin.

Îi dădu drumul la mână, dar Sally rămase privindu-şi palma.

— De unde ştii tu toate astea, doar uitându-te la nişte linii? Chiar crezi că este adevărat?

Ţiganul zâmbi ca şi cum un copil i-ar fi pus o întrebare prostească.

— Într-o zi vei vedea că am spus adevărul, zise el.

Copiii, care fuseseră ocupaţi cu studierea căruţei pe toate părţile, veniră în fugă la ei.

— Te rugăm, putem, să vedem şi celelalte căruţe? se rugă Nicholas.

— Da, veniţi cu mine, răspunse ţiganul.

Sally rămase gânditoare la cele ce-i spusese ţiganul.

Sigur că ar fi ridicol să creadă în ele. Fiecare ghicitor îţi spune că vei traversa o apă, toţi spun că vei găsi fericirea după ce vei

trece de nişte hopuri. Invariabil, toate se împlinesc mai târziu, pentru că oamenii visează toată viaţa la fericire.

Am să fiu fericită într-o zi, îşi spuse Sally, privind la mica tabără a ţiganilor.

În acel moment, soarele ieşi din nori. Era ca şi cum cerul i-ar fi promis că îi va îndeplini rugămintea.

Nada nu apăru la prânz şi Sally constată că era o uşurare pentru toată lumea.

Cina a fost mai dificilă, pentru că şi Ivor şi Nada erau prezenţi şi Nada mâncă într-o tăcere ursuză. Nu vorbi, ci stătu foarte dreaptă şi distantă la masă.

Lady Thorne şi Sir Guy se prefăcură că nu văd nimic anormal în comportarea ei şi Sally realiză că Ivor Pawlovski făcea eforturi să fie mai comunicativ decât de obicei, ca şi cum ar fi vrut să compenseze tăcerea Nadei.

Sally îi întâlni polonezei privirea peste masă. Cât o ura fata aceea!

Dar nu era motiv de îngrijorare, îşi spuse Sally. Ea va pleca în curând şi Nada va putea să-i îmbrobodească pe Lady Thorne şi pe Sir Guy aşa cum va dori ea. Dar, pe moment, Sally nu putu trece de starea de inconfort pe care i-o dăduse privirea duşmănoasă a Nadei.

Când cina se sfârşi, nu mai putu rămâne în cameră cu ea şi când femeile se îndreptau spre salon, o rugă pe Lady Thorne să o scuze pentru că voia să meargă la culcare.

Lady Thorne păru că înţelege.

— Sigur, draga mea, fugi!

— Pot pleca acum? Nu vreau cafea.

— Da, draga mea, noapte bună.

Lady Thorne se aplecă şi o sărută pe obraz, fără să bage de

seamă privirea îngheţată a Nadei şi Sally fugi pe scări. Se duse în camera lui Nicholas şi văzu că acesta nu dormea.

— Sally, spune-mi o poveste te rog, zise el.

— N-o să fac asta, îi răspunse ea, trebuia să dormi deja.

— Nu reuşesc, dacă mintea mea nu vrea să adoarmă, zise el plângăcios. Începe să se gândeaască de capul ei şi n-o pot opri.

Sally râse. Cât de bine ştia şi ea asta! Nu e ceva pe care-l păţim cu toţii, mai devreme sau mai târziu?

Pentru că-i plăcea să-l răsfeţe, Sally îi spuse o poveste cu un morar care avea trei fii şi cel mai mic făcuse avere iar ochii copilului se închiseră curând. Când plecă din camera lui, cu un impuls subit se hotărî să meargă în pădure şi să-l viziteze pe ţigan, să vadă ce-i mai face fetiţa şi, poate, dacă va avea destul curaj, să-l mai întrebe o dată despre viitorul ei.

— Încep să fiu ca femeile alea proaste care consultă tot felul de ghicitori, îşi spuse ea, acum îşi găsi repede o scuză, pentru că viitorul ei promitea să fie foarte problematic.

Ajunse la căruţă. Lumina era aprinsă înăuntru şi ea ghici că fetiţa se trezise, dar nu se putut hotărî să urce treptele şi să bată la uşă. Rămase privind restul taberei. Ţiganii stăteau în jurul unui foc mare, ale cărui flăcări se înălţau vesele, în nuanţe de roşu şi oranj. Cineva murmura un cântec, un soi de litanie ciudată, care plutea parcă peste copaci şi pe deasupra râului.

— E ca un vis, şopti Sally pentru ea însăşi. Apoi, ca şi cum i-ar fi fost teamă de atâta frumuseţe, urcă repede treptele căruţei.

Bătu la uşă. Aproape instantaneu aceasta se deschise şi ţiganul apăru.

— Oh, tu erai, exclamă el. Intră domniţă.

Aplecându-se, Sally intră. Copila stătea în culcuşul ei, cu un şal pe umeri şi cu bolul de supă în mâini.

— Se simte mai bine, spuse ţiganul. Zeela mea este mai bine.

— Sunt bine, spuse fetiţa, şi Sally văzu că avea o faţă smeadă, de spiriduş, iar părul îi era strâns într-o mulţime de codiţe împletite care-i atârnau pe umeri.

Căruţa n-avea aerisire, dar mirosea a ierburi. O lampă cu petrol atârna în centru. Ţiganul îi oferi un scăunel, în timp ce el se aşeză lângă copilă.

— Stai jos, domniţă, spuse el, şi apoi Zeelei: aceasta este doamna aceea bună care ţi-a adus supa.

— Mulţumesc, domniţă.

— Mă bucur că te simţi mai bine, spuse cu blândeţe Sally. Toţi am încercat să nu facem zgomot ca să nu te trezim. Am fost aici cu o fetiţă şi un băiat să te vedem. Se numesc Nicholas şi Prue, dar n-au putut să te vadă pentru că dormeai.

— Sunt şi acum cu tine? întrebă Zeela.

— Nu, spuse Sally, dorm amândoi. E târziu.

— Eu m-am culcat şi mai târziu de atât, spuse Zeela.

— Cred că da, dar Nicholas şi Prue se culcă devreme. Ei nu sunt atât de fericiţi ca tine şi nu trăiesc într-o căruţă. Ei locuiesc într-o casă.

— Au trăit din totdeauna într-o casă? întrebă Zeela.

— Da, răspunse Sally, dar mănâncă supa până nu se răceşte. O să- ţi facă bine.

Copilul luă ascultător bolul şi începu să mănânce, după care-l puse de-o parte.

— Nu mai pot, nu mai pot.

— Te rog, fă asta pentru tata.

— Nu mai pot, dar am să mănânc un măr.

Luă unul, îl şterse pe pantaloni şi i-l dădu. Ia muşcă cu poftă din măr; uitându-se tot timpul la Sally.

Ţiganul întoarse capul spre Sally şi spuse:

— Va dormi noaptea asta şi mâine va fi bine.

— Mă bucur foarte mult. Acum trebuie să plec.

Realiză că nu-l va putea întreba nimic pe ţigan despre cele ghicite mai devreme.

— Căţelul este mult mai bine. I-am schimbat bandajul în seara asta şi se vindecă repede. Nu ştiu ce ai pus acolo, dar trebuie să fie o vrăjitorie.

— Da, aici ai dreptate. Vrăjitorie ţigănească. Ne pricepem, ştii?

— Am să cred mereu în ea după ce am văzut-o pe Zeeta şi căţelul, spuse Sally şi plecă. Noapte bună. Voi veni mâine cu copiii s-o vedem pe Zeela.

— Noapte bună, domniţă.

Începu drumul de întoarcere prin pădure, dar nu se grăbi. Trecu prin vârful dunei şi era aproape în marginea grădinii, când băgă de seamă că cineva venea spre ea. Era o siluetă întunecată care mergea repede. Pentru o clipă se gândi că era Ivor Pawlovski, în drum spre aeroport şi inima i se strânse la gândul că, deşi nu se arăta la fel de neprietenos ca Nada, era, totuşi, departe de a-i fi prieten.

Apoi văzu că nu era Ivor, ci Sir Guy. Rămase în umbra pomilor, neascunzându-se, dar nici mergându-i în întâmpinare, nici speriată, ci doar întrebându-se dacă va fi uimit să dea de ea acolo.

El ajunse la marginea pădurii şi o văzu în lumina lunii. Veni spre ea, dar ea îi putu vedea faţa. Constată că era neobişnuit

ţa palidă, cu liniile dintre nas şi gură foarte accentuate, cu privirea surprinzător de severă.

Nu-i vorbi, ci se opri în dreptul ei, trăgând adânc aer în piept. Rămase uitându-se la ea, căutându-i privirea. Apoi, cu o voce greu de recunoscut, o întrebă:

— Unde ai fost?

— Am fost să-i văd pe ţigani.

— Cred că ai fost. Te-am văzut plecând, spuse el, apoi, uimitor, neaşteptat, o apucă de umeri cu mâinile şi o scutură:

— Ai atât de îngrozitor nevoie de un bărbat că trebuie să te duci după un ţigan? ţipă el, cu vocea gâtuită de furie. Mi-ai spus că n-ai mai avut altă experienţă cu un bărbat în afară de Tony. Credeam că ai învăţat lecţia. Nebună mică, nu te poţi opri să-ţi faci rău?

Mâinile lui o strângeau dureros şi Sally se gândi că era nebun. Înainte ca ea să poată spune ceva sau să poată face vreo mişcare, braţele lui o înconjurară.

— Dacă trebuie să ne vindecăm de deziluzii, de ce n-am face-o împreună? întrebă el şi o sărută.

Gura lui era dură şi crudă. Ca într-un vis, ea-i simţi buzele strivindu-i-le pe ale ei. Vru să ţipe, să ceară ajutor, dar n- avea nici o putere.

El o sărută iarăşi şi iarăşi - sărutări arzătoare, pasionale care părură că-i înfrâng rezistenţa. Era ca şi cum o cucerea, făcând-o supusă dorinţei lui, ca şi cum ea n-ar mai fi avut nici o putere.

Deodată el vorbi iarăşi. Faţa îi era luminată de lună, ochii îi aruncau flăcări de pasiune.

— Ce aştepţi? întrebă el. Nu există adevăr, nu există inocenţă, nu există cu adevărat frumuseţe. Este numai ură şi amărăciune şi dorinţa bărbatului pentru femeie şi a femeii pentru

bărbat. Cândva am gândit altfel, cândva credeam în Dumnezeu şi în femeie, dar, acum, mi-am înţeles greşeala. De ce să ne facem griji? De ce nu ne lăsăm duşi de val, noi doi, de ce să nu ne oferim o bucurie, când viaţa ne-o refuză? Vino!

O sărută iarăşi şi acum buzele lui deveniseră şi mai posesive alunecând de pe gură pe obraji, de pe obraji pe albeaţa gâtului Cu un efort disperat, Sally ieşi din inerţia care o paraliza. Acum ştia că Sir Guy era nebun.

— Te rog, te rog, îşi auzi vocea spunând, foarte încet, rugător, apoi, ca şi cum s-ar fi temut de acel protest, gura lui i-o acoperi iarăşi pe a ei şi o strânse şi mai tare în braţe. O lipi de pieptul său şi ea realiză pentru prima dată cât de puternic era. El se pregătea s-o ia în braţe şi ea ştiu că vrea s-o ducă în adâncul pădurii.

O ultimă picătură de energie îi mai rămăsese.

— Lasă-mă în pace, ţipă ea. Eşti nebun? Lasă-mă-n pace!

Încercă să se lupte cu el şi-şi dădu seama că n-avea nici o şansă. Simţi că o cuprinde panica şi ţipă iarăşi. Se pare că ţipătul acela-l trezise. O lăsă jos. Ea se dădu un pas înapoi. Erau într-o poieniţă luminată de lună.

— Bine, spuse el, şi cuta buzelor lui era mai cinică decât o văzuse ea vreodată. Deci vrei să ne luptăm? Spune! Toate femeile protestează înainte de a se preda.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, şopti Sally.

Acum, că el o eliberase, ea simţi o uşoară slăbiciune. Întinse mâna ca şi cum ar fi vrut să se agaţe de ceva, şi negăsind nimic îşi încleştă degetele pe poalele rochiei.

— Ştii foarte bine, spuse Sir Guy.

— Dar nu ştiu, protestă Sally. Oh, te rog, vreau acasă.

— Eşti sigură că te-ai săturat de dragoste? Noaptea este abia la început.

Era ceva insultător în vocea lui şi Sally realiză că nu terminase cu ea. Era acolo, gata s-o înhaţe, gata s-o prindă iarăşi în braţe. Acum îi era teamă, atât de teamă că nici nu-l mai putea privi, tremura iar ochii i se umplură de lacrimi.

— Ce-am făcut? întrebă ea deodată, şi vocea îi era subţire, ca de copil. Păreai că mă urăşti, apoi m-ai sărutat. Nu înţeleg. Te rog, te rog, lasă-mă să plec!

El întinse mâinile şi o luă în braţe. Ea nu se mai împotrivi, pentru că ştia că este degeaba. N-o sărută, îi puse braţul sub cap şi i-l sprijini de umărul lui. Luna îi lumina faţa.

El se uită adânc în ochii ei, iar ea nu făcu nici o mişcare de împotrivire, uitându-se fix la el, încercând să înţeleagă, încercând să găsească o explicaţie. Gura lui era foarte aproape de a ei şi ea se gândi că o va săruta iarăşi. Dar, el murmură:

— Dumnezeule! Măcar de-aş greşi!

Îi dădu drumul. Ea rămase privindu-l, cu lacrimile şiroind pe obraji, cu părul răsfirat pe umeri. Apoi brusc şi tare, atât de tare că vocea lui o făcu să tresară, el spuse:

— Hai, fugi, dacă asta vrei!

Orbită de lacrimi Sally îşi găsi cu greu drumul prin pădure spre casă.

12

Sally deschise ochii, îi închise, apoi îi deschise iarăşi. Visez, se gândi, aşa cum se gândise de o mie de ori de când părăsisera coastele Angliei.

Zumzetul motoarelor avionului îi pătrundea în urechi iar Atlanticul se întindea sub ea. Cerul plumburiu se unea cu marea plumburie şi ea într-un punct nedefinit, aşa că toată realitatea părea că se mărgineşte la avion şi la plictisiţii lui pasageri şi la interminabilul zumzăit.

Nu, nu putea fi adevărat şi, totuşi era. Ea era acolo - ea, Sally St. Vincent, la jumătatea Atlanticului, zburând spre New York. Dar cel mai surprinzător era că omul de lângă ea era Sir Guy.

Niciodată, în cele mai aiurite vise ale sale, Sally nu întrevăzuse o situaţie ca aceea în care se afla acum, şi un cinic simţ al umorului o făcu să zâmbească, dar teama şi neliniştea ei pentru Lynn îi goniră totul din minte şi o făcură să-şi dorească să ajungă cât mai repede la destinaţie.

I se păreau secole de când, trezindu-se, doar cu o dimineaţă în urmă, hotărâse să părăsească Priory şi să-şi caute o slujbă. Fusese zdravăn zguduită de purtarea lui Sir Guy. Nu putea înţelege de ce era atât de furios şi de supărat pe ea şi de ce se transformase din gentleman-ul grav şi indiferent într-un monstru plin de pasiune şi temperament care o arsese şi o rănise şi fizic şi psihic şi care - aici putea şi faţă de ea însăşi să rostească vorbele - o umilise şi o insultase.

Când, cu o seară în urmă, ajunsese în camera ei, se trântise

în pat extenuată, dar fără să plângă, şi rămăsese cu ochii deschişi în întuneric. Îşi spusese că trebuia să plece imediat. Trebuia să părăsească Priory. Dar, ca o inchiziţie neiertătore, întrebări la care nu putea găsi răspuns o torturau.

Ce se întâmplase? Ce făcuse? Îi vizitase doar pe ţigani! Îşi aminti povestea Gertrudei şi înţelesese că Sir Guy a suspectat-o că făcuse ceea ce făcuse şi Lady Beryl. Obrajii îi luară foc în întuneric şi se simţi degradată la acest gând. Cât trebuie să fi suferit el imaginându-şi astfel de lucruri. Se gândi la oroarea lui când auzise faptul că fata pe care o iubea fugise. Iubitul ţigan al Lady-ei Beryl era din aceeaşi şatră cu tatăl Zeelei. Cumva era imposibil să nu le poarte pică.

Sally se identifică lui Sir Guy şi îşi dădu seama ce oroare şi dezgust trebuie să fi simţit. Dar după asta nu mai pricepea nimic. Când era vorba de Lady Beryl era de înţeles; în ceea ce o privea pe ea era altceva. Sir Guy o iubise pe Lady Beryl, de aceea fusese gelos. Aşa cum ar fi fost gelos orice bărbat îndrăgostit.

Dar Sally gândea că în cazul ei era cu totul altceva. Ea şi cu Sir Guy nu aveau altă legătură, decât că ea era oaspete în casa lui.

Se ridicase şi se uitase la Rom, care încerca zadarnic să-i atragă atenţia dând din coadă şi scheunând. Îl luă în braţe:

— Oh, Rom, Rom, şopti ea, dacă tu ai putea să-mi explici. Nu înţeleg. Totul este atât de complicat. Trebuie că sunt tare proastă de nu mai înţeleg nimic.

De când murise mătuşa Amy, parcă toată lumea se purta alurea. La început domnişoara Mawson, care o gonise de la fermă, apoi Lynn, care voise s-o mărite înainte de a pleca în America de Sud, apoi Tony, care o ştersese în ziua nunţii, şi acum

Sir Guy, care fără nici un avertisment prealabil îi arătase o altă latură a personalității sale.

— Sunt nebună, îi spuse ea lui Rom. Nu știu nimic.

Se putea aștepta de la un om ca Erico să reacționeze sălbatic, dar nu de la Sir Guy. Îi mai putea simți încă strânsoarea brațelor, gura lui când arzătoare când tandră, care o arsese cu brutalitatea sărutărilor lui. De ce, de ce fusese atât de furios pe ea? Și ce voise să spună, când se uitase adânc în ochii ei, și zisese: „Dumnezeule, dacă m-aș fi înșelat!"

Sally încercase să găsească răspunsuri. Știa doar că Sir Guy o înspăimântase și că nu-și mai dorea decât să plece cât mai repede de la Priory și să o ia de la capăt în altă parte.

— Trebuie să fie vina mea, își zise ea. Oriunde mă duc, îi supăr pe cei din jurul meu. Poate că ar trebui să mă întorc în Wales și să-mi găsesc de lucru la o fermă din munți, unde n-ar mai fi nimeni altcineva în afara fermierului și a nevestei lui.

În ciuda gândurilor ei negre, Sally adormise și-l visase pe cavalerul ei, lucru care, măcar în vis, o făcuse mai fericită.

Se trezise când ceasul bătea ora șase și stătuse în pat până când amintirea evenimentelor din seara precedentă începuseră să gonească fericirea adusă de cavalerul din vis.

Amintirile veniseră una câte una iar ea se sculase, se îmbrăcase și mersese tiptil pe coridor până la debaraua în care erau geamantanele ei. Le scosese și se apucase să-și facă bagajele.

— N-am să fiu povara nimănui, își spunea ea. Copiii vor pleca peste o zi sau două, dacă vor mai trebui să stea aici, doamna Redford va fi mai mult decât fericită să vadă de ei.

Sally știa că doamna Redford abia aștepta ziua în care nepoții ei se vor muta la Merton Grange.

Sally împachetase toaletele frumoase dăruite de Lynn, gândindu-se că nu-i vor fi, multă vreme, de nici un folos. Era opusul Cenuşeresei. Acum trebuia să se întoarcă înapoi la muncă şi să uite săptămânile în care mătasea şi satinul îi arătaseră poarta spre o nou-descoperită frumuseţe.

Era şapte şi jumătate când terminase de făcut bagajele. Îl scoase pe Rom afară şi se întoarse să-i trezească pe copii. Aproape că terminase să-i îmbrace, când auzi paşi pe coridor. Era Gertrude.

— Eşti chemată la telefon, spuse ea; o convorbire cu Londra.

— Cu Londra? exclamase Sally, şi ştiuse că nu putea fi decât Mary şi că i se întâmplase ceva lui Lynn.

Coborâse scările câte două trepte.

— Alo!

Aşa cum anticipase, de la celălalt capăt al firului auzise vocea Maryei.

— Bună, Sally!

— Oh, Mary e ceva cu Lynn?

— Da, draga mea.

— Oh, ce i s-a întâmplat?

— Ascultă, Sally, Lynn are necazuri şi vreau ca tu s-o ajuţi.

— Desigur!

— Ştiam că aşa vei spune. Vezi tu, Sally, mi s-a întâmplat ieri cel mai cretin lucru cu putinţă. Am căzut pe scări şi mi-am rupt piciorul şi n-am voie să mă mişc din pat trei săptămâni.

— Îmi pare tare rău.

— Lynn m-a sunat azi-noapte şi mi-a spus să mă duc la New York de urgenţă iar eu i-am spus că-mi este imposibil. Era tare furioasă pe mine, dar nici furia ei nu-mi poate vindeca oasele.

Era o linie tare proastă şi Lynn n-a putut să-mi dea amănunte, dar are necazuri. Erico sau altcineva a speriat-o, aşa că i-am sugerat să te duci tu la ea. Eşti singura persoană în care poate avea încredere.

— Mulţumesc!

— Nu ştiu dacă vei avea de ce să-mi mulţumeşti. Lynn părea aproape isterică. Este o persoană destul de dificilă şi în mod normal. Aş vrea să pot merge eu, n-aş fi vrut să te amestec pe tine în asta. Eşti prea tânără. Dar sunt ţintuită în pat şi Lynn spune că nu poate părăsi New York-ul. Nu ştiu de ce, că nu mi-a spus.

— Nu-ţi face griji, Mary. Voi avea eu grijă de tot.

— Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat, continuă Mary. Trebuie să fie ceva în legătură cu Erico, desigur, dar nu pot să-mi imaginez de ce a plecat din America de Sud. Oricum, Sally, singurul lucru pe care-l poţi face este să te duci acolo cât mai repede şi să afli despre ce este vorba. Lynn stă la hotelul Ritz Carlton şi pentru motive numai de ea ştiute s-a înregistrat sub numele de doamna Donovan. A insistat foarte mult să nu afle nimeni că este la New York.

— Dar, cum am să ajung eu acolo?

— Trebuie să vii imediat la Londra, astăzi. Dacă prinzi trenul de ora zece din York, este un avion care pleacă după-amiază şi cu care vei fi mâine dimineaţă la New York. Din fericire, am paşaportul tău la mine şi am un prieten la Ambasada Americană pentru viză. Vino la Londra, vino direct aici şi voi avea şi nişte bani pregătiţi pentru tine.

— Da, Mary.

— Nu te mai ţin de vorbă. Cel mai important lucru pentru tine acum este să nu pierzi trenul din York. N-ai să-l pierzi, nu-i aşa?

— Nu, sigur că nu. La revedere Mary. Ne vedem după-amiază.

— La revedere, Sally!

Sally puse receptorul în furcă şi trăse adânc aer în piept. Lynn avea necazuri. Inima ei îi spunea asta.

Se grăbise pe coridor spre Sir Guy. Uitase tot, cu excepţia faptului că trebuia să prindă trenul de ora zece.

— Te rog, spuse ea, punându-şi mâinile pe braţul lui. Te rog, poţi să mă duci la York ca să prind trenul de zece? Trebuie să ajung la Londra, e foarte urgent.

— Dar, de ce? De ce atâta grabă? întrebă el.

Ezită o clipă, apoi ajunse la hotărârea că cel mai bine era să-i spună adevărul.

— Trebuie să plec la New York cu avionul de după-amiază.

— La New York?

Nu era nici o îndoială că era surprins.

Sally încuviinţase.

— M-a sunat Mary Stubbs.

Chiar când pronunţase numele Maryei, Sally realizase că Sir Guy ghicise şi se alarmase că ar putea trăda secretul lui Lynn, dar îşi spuse că nu era nici un pericol ca Sir Guy să se amestece în povestea aceea.

El o privi o clipă.

— Dar cum să te duci la New York singură...dacă te duci singură, spuse el.

— Trebuie să mă duc, zise Sally. Mary şi-a rupt un picior. Este foarte, foarte urgent şi nu e nimeni altcineva care să se poată duce. Mary se îngrijeşte de paşaportul meu şi de bani. Totul va fi în regulă, dar, te rog, trebuie să prind trenul. Mă poate duce cineva la York?

— Te duc eu, spuse Sir Guy.

— Mulţumesc, îţi mulţumesc mult!

Sally îi zâmbise, uitând pentru o clipă ruşinea şi umilinţa îndurate cu o seară înainte. Singurul lucru care conta era să ajungă cât mai repede la New York şi s-o ajute pe Lynn. Lynn era mai importantă decât oricine altcineva.

Se uitase la ceas.

— Mă întreb cât o fi cu adevărat ceasul, al meu arată aproape opt fix.

— E fără un minut, zise Sir Guy.

— Mă duc să-i aduc pe copii la micul-dejun, spuse Sally. La cât trebuie să plecăm?

— Pe la şi jumătate.

— Din fericire, am bagajele gata făcute, apoi îşi aminti de ce-şi făcuse bagajele şi roşise.

De teamă ca el să n-o întrebe de ce-şi făcuse bagajele, fugise pe scări să-i aducă pe copii.

Când ajunsese în sufragerie, întreaga familie era deja în jurul mesei. Cu toate emoţiile ei, Sally nu putuse să nu remarce expresia satisfăcută de pe faţa Nadei.

Sir Guy se ridicase de la masă aproape imediat ce ea şi copiii sosiseră, aşa că nu o auzise pe Nada întrebând:

— Te mai întorci aici?

— Dacă Lady Thorne îmi va permite. Oricum, trebuie să vin să-mi iau căţelul. L-am lăsat pe Rom în grija doamnei Harris care a promis că vede de el.

— Câinele tău? întrebă Nada şi Sally simţise o satisfacţie copilărească să-i răspundă:

— Da, avea o lăbuţă rănită şi l-am ţinut în camera mea, de aceea nu l-ai văzut.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru el dacă este cu doamna Harris, spuse Lady Thorne, doar că îl vei găsi îngrozitor de gras. Doamna Harris adoră animalele, dar le supraalimentează, aşa că bietele lighioane abia de se mai pot mişca. I-am spus mereu că pisicile ei nu mai fac doi bani când e vorba de prins şoareci.

— Când te întorci, vii să ne vezi? întrebă Nicholas.

—Sigur că da.

— Poate că, între timp, vom găsi pasajul secret, spuse Prue. Îl vom căuta în continuare, până vom pleca de la Priory. Ar fi mare păcat să ne mutăm la bunicul înainte de a-l fi găsit.

— Da, ar fi mare păcat, spuse Lady Thorne, dar puteţi veni când vreţi aici să mai căutaţi.

— Da, ne dai voie? spuse Nicholas, dar poate că-l vom găsi azi şi vom scăpa de grijă.

— Da, mare grijă, aprobase serioasă Lady Thorne.

Sally îşi terminase cafeaua şi plecase în goană sus să se schimbe şi să-şi ia rămas bun de la Gertrude. Când coborâse, cu pardesiul pe mână, maşina era trasă în faţa casei. Copiii o aşteptau în hol să-şi ia la revedere de la ea iar Sir Guy ieşea din bibliotecă. Spre surprinderea ei, el o duse pe Lady Thorne de-o parte. Avuseseră o conversaţie pe care nimeni n-o putuse auzi şi între timp, Bateson, valetul, apăruse cărând un geamantan. Îl pusese în portbagajul maşinii şi chiar când Sally devenise nerăbdătoare, de teamă că va pierde trenul, Lady Thorne spusese:

— Sunt sigură că ai dreptate, Guy dragă, tu întotdeauna ai ştiut mai bine.

Îl sărutase pe obraz, apoi o pornise spre Sally.

— La revedere Sally dragă, spuse ea. O să ne lipseşti foarte mult. Te rog, scrie-ne şi vino înapoi cât de repede poţi.

— La revedere, Sally, scrie-ne de la New York, strigaseră copiii.

Ieşiseră în faţa casei şi Sally observase cu plăcere că Nada nu era acolo.

Se urcase în maşină şi Sir Guy se aşezase la volan. Se gândise că o aştepta un drum lung şi penibil singură cu el, dar, din fericire şoferul se arătă şi el şi urcă în maşină.

Drumul se desfăşurase în tăcere. În gară, un hamal le luase bagajele. Valizele Sallyei au fost puse pe un cărucior şi, surpriză, şi geamantanul lui Sir Guy.

— Mă duc să-ţi aduc biletul, spuse Sir Guy şi erau primele cuvinte pe care le rostise de când părăsiseră Priory.

— Îţi dau banii, spuse Sally şi îşi deschise poşeta, dar el dădu din cap şi plecă spre ghişeul de bilete.

Când se întorsese nu se ostenise să-i dea biletul, ci spusese:

— Trenul este la linia şase.

Sally era fericită că cineva avea totuşi grijă de ea.

— Va trebui să mă fac mare şi să învăţ să-mi port singură de grijă, gândi ea.

Hamalul îi aştepta în dreptul unui vagon de clasa întâi.

— V-am rezervat două locuri la geam, Sir, spuse el.

Sir Guy îi dăduse bacşiş.

Sally se urcase în vagon şi, spre surpriza ei, Sir Guy o urmase. Nu mai era nimeni în compartiment şi Sir Guy trase uşa.

— Vii...la...Londra? întrebă Sally.

— Dacă pleci singură, intenţionez să merg la New York.

Ochii i se măriseră de uimire.

— Dar... dar nu poţi!

— De ce nu? Întrebarea era pe un ton arţăgos. N-o aştep tase să răspundă şi continuase. Spuneai că mergi singură.

— Da, dar nu trebuie ca tu...vreau să spun că pentru tine este...

Nu reuşise să fie coerentă. Sir Guy se uită grav la ea.

— Cred că eşti prea lipsită de experienţă să faci singură o asemenea călătorie.

Sally se uită în ochii lui.

— Nu te deranjează că vii?

Nu era sigură de ce întrebase asta.

— Intenţionez să vin.

Replica lui avea ceva definitiv, trădând o hotărâre de nezdruncinat.

Mary nu spuse nimic când ea-i zise că Sir Guy o însoţea la New York. Dacă nu era de acord ar fi spus-o şi Sally ştia asta.

— Mai avem mult? îl întrebă ea pe Sir Guy.

— O jumătate de oră.

— E bine.

Sally simţi cum i se strânge inima. Să fii în America, să traversezi oceanul, era ceva; dar să ştie că o va vedea pe Lynn, pe care o iubea atât de mult, era şi mai grozav. Simţi nevoia să- i dea o explicaţie lui Sir Guy.

— Ştii, spuse ea, alegându-şi cuvintele, va trebui să merg să văd o anume doamnă Donavan. De aceea am venit aici. Ea stă la Ritz Carlton.

Sir Guy dădu din cap.

— Doamna Donavan, spuse el. Am să ţin minte.

Nu era curios şi Sally se simţi uşurată că el nu-i cerea mai multe explicaţii.

Simţi cât de mult îi folosea venirea lui abia pe aeroport. Erau tot felul de formalităţi de îndeplinit; apoi, drumul până la hotel i se păru Sallyei o secvenţă dintr-o poveste.

Era îngrozitor de cald. În Central Park, oamenii stăteau la umbră, întinşi pe iarbă, de parcă era nu numai prea cald ca să te mişti, ci şi să gândeşti.

Sosiră la Ritz Carlton. În hotel era răcoare. Sally se duse la recepţie.

— Doamna Donovan este aici? întrebă ea şi vocea îi tremură.

Nu ştia de ce, dar se teamea de faptul că făcuse o cale atât de lungă şi că, între timp, poate, i se întâmplase ceva Lynnei.

— Domnişoara St. Vincent? întrebă recepţionerul. Doamna Donovan vă aşteaptă. Vreţi să mergeţi acum? Apartamentul 802.

Sally se uită la Sir Guy.

— Mă suni mai târziu, când ai să ştii despre ce este vorba? întrebă el.

— Vei sta aici?

— Da, aici, o linişti el.

— Îţi mulţumesc.

Urcă în lift, ajunse la etajul opt şi porni pe coridor în căutarea apartamentului 802. Sună la uşă şi aşteptă o clipă. Rose apăru la uşă.

— Oh, Rose, exclamă ea.

— Ce bine că te văd, domnişoară, spuse Rose. Ai călătorit bine? Doamna este în ultima cameră.

Era un apartament mare şi aproape că fugi spre camera Lynnei. Uşa era dechisă şi intră înăuntru. Transperantele erau pe jumătate coborâte, camera era în penumbră, dar reuşi să o zărească pe Lynn, stând în pat, sprijinită de perne.

— Lynn, spuse ea şi vocea i se frânse.

— Oh, Sally, draga mea!

Lynn ridică mâinile şi Sally fugi spre ea. Ar fi sărutat-o, dar văzu îngrozită că gâtul lui Lynn şi partea de jos a feţei ei erau acoperite cu bandaje. Ochii Lynnei, mari, foarte mari pe faţa palidă, o priveau fix şi părea foarte, foarte bolnavă.

— Oh, Lynn, draga mea, ce s-a întâmplat?

— Sunt bucuroasă că ai venit, spuse Lynn, atât de bucuroasă, Sally. Trebuia să am pe cineva lângă mine.

Se agăţă o clipă de mâna Sallyei, apoi spuse cu voce iritată:

— E culmea cum a putut Mary să-şi rupă piciorul chiar atunci când aveam mai mare nevoie de ea.

— Te rog, spune-mi ce s-a întâmplat.

Era foarte emoţionată şi simţea că va izbucni în plâns.

— Nu ştiu de unde să încep, spuse Lynn. Sunt atâtea de povestit. Mai întâi, închide uşa. Nu se ştie cine poate trage cu urechea.

Se ridică să facă ce-i ceruse Lynn, dar Rose apăru în cadrul uşii.

— Poate că domnişoara vrea să-şi scoată pălăria, spuse ea, şi poate vrea ceva de băut. E foarte cald.

— Da, mi-ar prinde bine ceva de băut, exclamă Sally. Mulţumesc Rose.

Îşi scoase pălăria şi i-o înmână cameristei.

Era doar într-o jachetă şi o bluză de mătase, pentru că-şi scosese de mult pardesiul, dar se simţea de parcă ar fi fost învelită în blănuri.

— Ai să faci o baie mai târziu, spuse Lynn. Închide uşa, Rose.

Rose făcu ce i se poruncise şi ele rămaseră singure. Uitând de tot, Sally se repezi spre patul Lynnei.

— Ce-ai făcut, draga mea? spuse ea. De ce ai bandajele astea? Ce s-a întâmplat?

Ochii Lynnei înotau în lacrimi.

— Gâtul meu, Sally, gâtul meu! spuse ea, urmele astea vor rămâne pe vecie acolo.

— Ce urme?

Lynn se linişti şi spuse:

— Poate că totul va fi bine. Am consultat cel mai bun chirurg din New York. El spuse că sunt toate şansele să se vindece frumos, dar până şi cicatricele subţiri au nevoie de timp ca să dispară. Nimeni nu trebuie să ştie de asta, înţelegi? Nimeni!

— Să ştie ce? Oh, Lynn, spune-mi totul de la capăt.

— Da, am să-ţi spun totul de la bun început, Sally.

Uşa se dechise şi Rose intră ducând un pahar de răcoritoare în care pluteau cuburi de gheaţă.

— Pentru Dumnezeu, Rose, spuse Lynn, ieşi şi închide uşa aia. Nu vrem să fim deranjate.

— Am adus doar băutura pentru domnişoara Sally, spuse Rose. Nu te mai enerva, ştii ce a spus doctorul.

— Da, ştiu, răspunse Lynn.

Rose ieşi şi Sally bău din pahar înainte de a-l pune jos.

— Povesteşte-mi, spuse ea.

— Erico şi cu mine ne-am căsătorit în ziua când am ajuns la Buenos Aires, spuse Lynn. Nimeni n-a ştiut nimic. Erico a făcut toate aranjamentele şi nimeni n-a aflat, cu excepţia oficialilor. Mi-am făcut apariţia în oraş ca Lynn Lystell. Mă aşteptam să am succes, Sally, dar a fost un triumf. Era fantastic. Oriunde mergeam, oamenii erau îndrăgostiţi de mine şi Erico începuse să devină gelos. Cred că am fost proastă insistând să ţinem în continuare secretă căsătoria noastră. Îmi reproşez asta acum, dar, pe moment, îmi era, cum bine ştii, teamă că se va face tămbălău în jurul acestei căsătorii şi cineva va scotoci trecutul.

Ca să fiu foarte cinstită, mi-era teamă că vestea căsătoriei mele îmi va ştirbi din dragostea publicului. Draga mea, dacă ai fi putut vedea florile, darurile, dacă ai putea auzi aplauzele când apăream, chemările la scenă, de douăzeci-treizeci de ori pe seară! Cozile interminabile la bilete!

Plănuisem să anunţăm căsătoria noastră de îndată ce părăseam Buenos Aires. Era o mică amânare a planurilor iniţiale, dar Erico era mereu cu mine, mai ales că stăteam în aceeaşi vilă cu nişte prieteni de-ai lui. Credeam că este mulţumit. Dar nu era şi numea asta „o afacere tenebroasă". Era din ce în ce mai supărat pe mine şi din ce în ce mai gelos. Am fost proastă, Sally, acum îmi dau seama, dar îmi plăcea atunci că aveam atâta putere asupra lui. Eram totuşi nevasta lui şi mi-am zis că nu era rău să-l ţin puţin din scurt; a avut de când s-a născut întreaga lume la picioare pentru că este atât de bogat, l-au iubit atâtea femei, era cazul să înveţe că nu totul i se cuvine.

Am uitat, însă, că sud-americanii sunt oameni cu pasiuni clocotitoare. Într-o seară, eram la un dineu. Un alt bărbat îmi tot dădea târcoale. Era un tip încântător, un chilian. Îmi plăcea şi m-am amuzat să-l înfurii pe Erico flirtând cu el. Spre sfârşitul seratei, am ieşit cu el în grădină. Era o noapte minunată şi ne uitam la flori, dar Erico a venit după noi. Am văzut imediat că era nebun de furie. L-a trântit la pământ pe admiratorul meu chilian şi acesta a şters-o cât ai clipi. Apoi, s-a întors spre mine. A spus ceva despre faptul că-i aparţineam lui pentru totdeauna şi că nici un bărbat nu mai avea dreptul să se uite la mine şi, înainte să apuc să spun ceva, am simţit o durere arzătoare în gât şi pe faţă.

Am ţipat şi am căzut printre flori. Cred că acea căzătură m-a salvat de la ceva şi mai rău. Mi-am dat seama că Erico folosise

un stilet cu care îmi crestase bărbia şi pielea gâtului. Gemetele mele au alarmat-o pe Rose. Tocmai mă căuta, pentru că văzuse că ieşisem în grădină şi voia să-mi aducă un şal. Când a văzut-o venind, şi gândindu-se că poate mă omorâse, Erico a dispărut. Din fericire, a ratat artera, aşa că am scăpat. Rose m-a dus în casă. Când a văzut ce păţisem, a fost destul de deşteaptă ca să-şi dea seama ce-ar însemna ca publicul să afle că frumuseţea mea este ştirbită, dar şi că un scandal mi-ar ruina reputaţia - o căsătorie secretă şi apoi atacul soţului meu! Poţi să-ţi imaginezi ceva mai rău?

Rose a luat legătura cu directorul companiei mele. I-a spus despre ce este vorba pentru că nu putea face altceva. El a închiriat un avion particular şi până la ziuă eram la New York. Nimeni nu ştia că am plecat, nimeni nu ştie unde am plecat. Sunt aici ca doamna Donovan şi pe mâinile celui mai bun chirurg plastician din ţară. Rănile se vor vindeca şi el crede că nu vor rămâne cicatrice care să mă desfigureze, dar trebuie mult timp ca ele să dispară. Mi-e frică. Asta este...povestea mea, Sally.

— Oh, Lynn, Lynn!

Lacrimile şiroiau pe obrajii fetei. Era un fel de uşurare pentru că Lynn era totuşi vie şi nevătămată şi durere pentru suferinţele acesteia.

— Am fost nebună, murmură Lynn şi închise ochii.

— Dar Erico? întrebă Sally. Nu i-ai dat de veste unde eşti? Ce-o să facă?

— Ce poate face? întrebă Lynn.

Sally vru s-o întrebe pe Lynn dacă-i este dor de Erico, dar simţi că era o întrebare mult prea intimă şi că Lynn ar fi taxat-o drept impertinenţă.

— Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, luând mâinile Lynnei într-ale ei.

— Doar cu prezența, răspunse Lynn. Nu pot să sufăr să fiu singură, nu pot vedea pe nimeni. Pe cine cunoaște doamna Donavan în New York? întrebă ea cu umor.

— Nu te-or fi căutat înnebuniți în America de Sud?

— Mă pot bizui pe impresarul meu. O fi spus că m-am călugărit sau că m-am dus la niște prieteni în țară. Este un băiat tare deștept și, fiind irlandez, foarte inventiv. Singurul lucru pentru care trebuie să ne facem griji, Sally, este să-mi recapăt frumusețea. La ce mai sunt bună dacă nu sunt frumoasă?

Sally îndrăzni totuși s-o întrebe:

— Și Erico? Totuși ești măritată cu el.

Buzele Lynnei tremurară.

— Uite ce mi-a făcut.

Sally îndrăzni iarăși să spună ce gândea.

— Pentru că te iubește.

— Ciudat fel de dragoste, răspunse Lynn.

Sally nu mai spuse nimic. N-avea rost. Simți că, oricât de rău s- ar fi purtat, Erico era disperat de dispariția lui Lynn.

Lăsă mâna Lynnei pentru a lua paharul cu răcoritoare. Când făcu asta, Lynn începu iarăși să vorbească.

— Sunt atât de nefericită, Sally. Îmi urăsc viața, urăsc tot ce am făcut. Aș vrea ca Erico să mă fi ucis. Nu vreau să stau aici, Nu știu ce vreau. Cu siguranță cu nu vreau să rămân desfigurată. Credeam că am orice-mi doresc pe lume, dar deodată m-am trezit că nu am decât o cameră de hotel în New York și niște luni îngrozitoare de așteptare în față.

— Biata Lynn spuse Sally iarăși.

Lynn se uită la ea.

— A fost drăguţ din partea ta să vii, Sally, spuse ea încet. Mary n-ar fi trebuit să te trimită pe tine. Ştiu bine că acum plătesc pentru toate lucrurile rele pe care le-am făcut în viaţa mea şi cel mai mare rău ţi l-am făcut ţie.

— Oh, Lynn, draga mea! Ce prostii spui, ai fost întotdeauna atât de bună cu mine, protestă Sally.

— Bună? întrebă Lynn. Draga mea, Sally, tu ai fost totdeauna atât de încrezătoare şi eu te-am tratat îngrozitor. Tony a avut dreptate. Eşti prea bună, prea decentă, asta nu era în regulă cu tine.

— Nu...înţeleg ce spui...

Lynn se uită la ea şi-i era milă în privirea ei.

— Nu te-ai întrebat, Sally, de ce nu s-a însurat Tony cu tine? Sigur că te-ai întrebat. De ce pun o astfel de întrebare stupidă? Şi desigur ai crezut că este din cauza ta şi pentru că eşti prea bună, nu ai găsit adevăratul răspuns. Am să ţi-l spun eu şi ai să vezi ce femeie rea este mama ta şi că ea merită tot ce i s-a întâmplat, ba chiar şi mai mult.

Tony era îndrăgostit de mine, Sally, de ani întregi era îndrăgostit de mine şi eu l-am făcut să-mi promită că se va însura cu tine, chiar dacă el nu voia, pentru banii tăi.

— Oh, Lynn, Lynn, ce spui? strigă Sally.

— Îţi spun adevărul, zise Lynn, şi acum, că ştii totul, e mai bine să pleci în Anglia şi să mă laşi singură. Merit să fiu singură. Merit tot ceea ce mi s-a întâmplat. Hai, Sally, du-te şi lasă-mă.

Vocea Lynnei se frânse şi lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji.

13

Sally era îngrozită de lacrimile Lynnei.

— Nu plânge, draga mea, nu plânge, se rugă ea, simţind că lumea întreagă se prăbuşea, dacă frumoasa şi sofisticata Lynn, se frângea sub lacrimi şi umilinţă.

Dar Lynn, pentru că tot începuse, era hotărâtă să bea paharul amărăciunii până la fund. Se ridică şi luă mâinile Sallyei în ale ei.

— Trebuie să-ţi spun, zise ea, trebuie. Când zăceam aici, aşteptându-te să vii, m-am gândit, şi Sally, pentru prima dată în viaţa mea mi- am dat seama ce puţini prieteni adevăraţi am, foarte puţini, care mă iubesc numai pentru mine însămi.

— Dar, Lynn, noi toţi te adorăm, protestă Sally.

— Noi toţi? întrebă Lynn. Cine sunt acei toţi? Mary, da. Mary mă iubeşte, deşi, Dumnezeu doar ştie de ce, şi tu. Draga mea Sally, pe care am tratat-o în halul ăla.

— Dar n-ai făcut nimic rău, Lynn, strigă Sally.

— Poţi să mai spui asta după ce ţi-am spus, după felul în care m-am purtat în legătură cu Tony?

Sally căzu în genunchi lângă pat .

— Ascultă, Lynn, spuse ea calm, am fost rănită, îngrozitor de rănită când Tony m-a părăsit, pentru că nu înţelegeam, dar acum ştiu clar un lucru, nu l-am iubit cu adevărat. Nu cred că ştiu cu adevărat ce înseamnă să iubeşti pe cineva. Am fost măgulită, încântată, că un bărbat frumos şi distins ca el îmi acorda atenţie şi când m-a părăsit mi-am imaginat că trebuie

să fie din cine ştie ce defect îngrozitor al meu pe care nu-l văd. Dar dacă nu eram atât de oarbă şi de proastă, aş fi văzut că pe tine te iubeşte, şi cine n-ar iubi o femeie frumoasă ca tine?

— Oh, Sally!

Pentru un moment, lacrimile o podidiră pe Lynn şi ea nu mai putu vorbi. Apoi, după ce o lăsase pe Sally să-i şteargă lacrimile, spuse:

— Mă faci să-mi fie ruşine! Dragostea ta este un dar pe care nu-l merit, pentru că am fost foarte rea toată viaţa mea. Acum îmi dau seama. Întotdeauna am vrut să primesc totul fără să dau nimic. Am fost crudă cu Tony, prea crudă, bietul de el. Cândva, am crezut că-l iubesc, dar până şi atunci am fost o scorpie. Nu voiam numai dragostea lui, ci voiam ca el să-şi dedice întreaga viaţă numai mie. L-am îndepărtat de familia lui - da, Sally, am încercat în mod deliberat să-i distrug afecţiunea pentru casa lui şi pentru mama lui. Ştiam că respectă foarte mult părerile fratelui lui şi am acţionat asupra sentimentelor lui până ce a început să-i fie teamă de Sir Guy şi să stea cât mai departe de el. Tony a fost doar unul dintre bărbaţii cu care am făcut asta. N-am vrut niciodată ca eu să intru în cercul lor. L-am rupt din al lor şi l-am închis în al meu. L-am adus cu totul în puterea mea şi asta doar pentru că eram frumoasă.

Era atâta amărăciune şi durere în vocea Lynnei că Sally începu iarăşi să plângă.

— Te rog, Lynn, nu te mai tortura. Nu este adevărat! Spui toate astea pentru că eşti nefericită şi supărată, dar nu este adevărat.

— Aş vrea să pot crede asta, spuse Lynn. N-are rost, Sally. Am stat trează nopţi în şir de când mi s-a întâmplat asta şi pentru prima dată în viaţa mea mi-am dat seama că frumuseţea mea

mi-a adus numai lucruri efemere. Cu excepţia ta şi a Maryei, acum nimănui din lume nu i-ar mai păsa de mine.

Sally se ridică şi se duse la fereastră. O durea aproape fizic suferinţa Lynnei. Probabil că sentimentele i se citeau bine pe faţă, pentru că Lynn întinse mâna spre ea spunând:

— Vino aici, draga mea, iarăşi sunt egoistă şi pun povara mea pe umerii tăi.

— Oh, Lynn, nu te pot lăsa să vorbeşti aşa, dar, ce pot face? întrebă disperată Sally.

— Nimic, spuse Lynn. Asta este pedeapsa mea, ştiu asta şi mai ştiu că, dacă Erico nu mi-ar fi făcut asta, aş fi fost în carul meu triumfal, la fel de nepăsătoare cum am fost mereu.

— Eşti hotărâtă să te zugrăveşti în cele mai sumbre culori, spuse Sally.

Încercă să zâmbească pentru că ştia că suferinţa ei îi făcea şi mai rău Lynnei.

— Oh, draga mea, ce bună eşti!

Sally se aplecă şi o sărută blând.

— Nu-ţi face griji, spuse ea. Sunt atâtea lucruri frumoase pe lume şi atâţia oameni care te adoră.

Lynn încercă să zâmbească.

— Ce furioasă ar fi fost Mary pe mine dacă era aici, spuse ea şi cu toate astea ea ar fi ştiut că spun adevărul. În felul ei ciudat, ea a încercat să mă avertizeze de fiecare dată că nu fac bine, că nu mă port cum trebuie, dar n-am vrut s-o ascult.

— Dacă Mary ar fi aici, ţi-ar spune să termini cu plânsul şi ne-ar face pe amândouă să râdem.

— Cred că da, spuse Lynn. Draga de Mary! Să-i dai telefon diseară şi să-i spui că ne gândim la ea.

— Acum, Lynn, dacă va trebui să stau cu tine până ce Mary va putea veni, trebuie să facem nişte planuri.

— Planuri? repetă Lynn. Ce planuri putem face? Trebuie să zac aici, săptămâni poate luni, până mi se vindecă gâtul. Chirurgul a făcut tot ce a putut, doar timpul poate face restul. N-a putut nici măcar să-mi spună dacă-mi vor rămâne acele oribile cicatrice. Dacă rămân, cariera mea e terminată.

— Ce prostie! spuse Sally. Faima ta de actriţă nu se datorează doar frumuseţii tale, Lynn. Tu poţi juca, ai talent, indiferent cum ai arăta, oamenii tot vor veni să te privească jucând.

— Dar faţa mea este distrusă, spuse Lynn cu încăpăţânare. Voi avea toată viaţa o cicatrice pe obrazul stâng.

— Sunt sigură că nu va fi aşa, spuse Sally. Când te gândeşti la operaţiile estetice care s-au făcut după război, cred că nu va fi nici pe sfert atât de rău cum crezi tu. Tu însăţi îţi faci rău, vrând să vezi totul în negru.

— Poate, zise Lynn, dar Sally, sunt atât de nefericită!

— Doar din pricina feţei tale? întrebă prompt Sally, simţind că în mod sigur mai era un motiv.

— Nu, spuse Lynn, dar nu pot vorbi despre asta.

Sally fără s-o preseze zise:

— Acum mă duc să-i spun lui Sir Guy că rămân cu tine şi să-i mulţumesc că m-a adus până aici.

Lynn o privi surprinsă.

— Sir Guy Thorne? Fratele lui Tony? A venit cu tine?

Sally aprobă.

— Când a sunat Mary şi eu a trebuit să plec imediat la Londra, spre surpriza mea a venit cu mine. A fost foarte bun cu mine, bunătatea tipică pe care el şi Lady Thorne mi-au arătat-o de când am ajuns la Priory.

— Dar să vină la New York cu tine! exclamă Lynn şi apoi, cercetătoare: e îndrăgostit de tine?

— Nu, sigur că nu, spuse Sally repede, apoi îşi aminti de scena din pădure şi roşi.

— Deci este, insistă Lynn.

Sally scutură din cap şi păru stânjenită.

— Nu, zău că nu, răspunse ea. Am crezut mereu că mă urăşte până când... într-o seară...s-a purtat foarte ciudat, dar până am înţeles de ce, era cu mine în drum spre New York.

— Ştie la cine ai venit aici?

— Nu i-am spus, dar el ştie că am venit în locul lui Mary şi cred că a ghicit.

— Ce contează? spuse Lynn dând din umeri. Altă dată puneam mare preţ pe astea, dar nu-mi mai pasă. Nu cred că-mi mai pasă de nimic.

— Asta pentru că ai fost bolnavă, spuse Sally. Curând vei reveni în lume, Lynn, şi toată nefericirea asta va rămâne în urmă.

— Niciodată! strigă Lynn. Acum, gata, să nu mai vorbim despre mine. Mergi şi spune-i dragului tău Sir Guy că rămâi aici ca să dădăceşti o femeie bătrână şi dezamăgită şi dacă te invită la cină, ai grijă să accepţi.

— Dar, Lynn, nu vreau să te las singură, exclamă Sally.

— Prostii, replică Lynn. Trebuie să învăţ să nu mai fiu egoistă. Nu mă răsfăţa.

— Mă duc să-i telefonez din camera cealaltă, spuse Sally. Nu lipsesc mult.

— Fii bună cu el, spuse Lynn. Merită asta pentru că eu am făcut tot ce am putut ca să fac familia lui Tony să mă urască.

Sally o lăsă şi se duse în salonul apartamentului. Stătu o clipă să-şi adune gândurile.

Acum înţelegea multe lucruri. Toate bucăţelele jocului se adunau cuminţi la locul lor şi frazele în care Lady Thorne şi Sir Guy se opriseră la jumătate aveau un înţeles. Deci Tony o iubise din totdeauna pe Lynn şi nu pe ea. De ce nu mi-o fi spus? se întrebă ea.

— Ce proastă am fost, îşi spuse ea şi pentru o clipă simţi că lacrimi de ruşine îi tulbură ochii. Se strădui să se controleze.

Se duse şi ridică receptorul. Ceru recepţia. Ei îi dădură numărul camerei lui Sir Guy şi peste o clipă îi auzi vocea.

— Alo, Sally, tu eşti?

— Da.

— Totul este în regulă?

— Cred că da, răspunse ea. Aş vrea să te văd.

— Speram că vei putea. Vii tu la mine sau urc eu la tine?

— Am să vin eu la tine, spuse Sally repede.

— Foarte bine. Camera 789. Este cu un etaj mai jos de tine, cum cobori din lift în partea stângă.

— Mulţumesc, spuse Sally. Vin imediat.

Puse jos receptorul gândindu-se că ar fi fost mai uşor să i spună totul lui Sir Guy la telefon. Era ceva în privirea lui care o nedumerea, ceva din în felul în care o privise când o ţinuse în seara aceea în braţe în pădure.

Când ieşi din salon, văzu o altă uşă a apartamentrului. O văzu pe Rose înăuntru.

— Nu lipsesc mult, spuse ea. Mă duc doar să văd pe cineva.

— E-n regulă, domnişoară. Eu mă duc să văd dacă doamna are nevoie de ceva.

Sally aproape că fugi pe coridor spre lift. Nu trebuie să întârzii îşi spuse, în caz că Lynn va avea nevoie de mine. Ba, mai mult, dacă Sir Guy avea de gând s-o invite la cină, nu avea intenţia

s-o accepte. Era minunat că Lynn devenise atât de altruistă, dar era rău s-o lase singură.

Sally chemă liftul şi cobori un etaj. O luă la stânga pe coridor, aşa cum îi spusese Sir Guy. În acelaşi moment, un bărbat ieşi dintr-o cameră. Încuie şi-şi puse cheia în buzunar, apoi se întoarse cu faţa la Sally. Ea-l zări cu coada ochiului, dar era ocupată să citească numerele de pe uşile camerelor; apoi, îl auzi exclamând:

— Sally, sigur e Sally!

Ea se întoarse şi-l recunoscu imediat.

— Erico!

— Sally, eşti aici, în New York! Atunci, şi Lynn e aici! Eram sigur! De aia am venit! Oh, Sally, unde este! Trebuie să-mi spui imediat!

În agitaţia lui, o apucă de umeri.

— Dar, Erico, nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu contează, trebuie să mă duci la Lynn imediat. Ai auzit? Tonul era poruncitor, dar ochii lui o implorau.

— Da, nu pot, trebuie s-o întreb mai întâi pe Lynn.

— Deci este în hotelul ăsta! Oh, Sally, dacă ai şti prin ce am trecut! Am scotocit tot New York-ul, am mers din stradă în stradă, din hotel în hotel. Nicăieri nu stătea cineva care să arate ca Lynn. Oh, Sally, lasă-mă s-o văd!

— Trebuie s-o întreb pe Lynn, spuse Sally, răvăşită de acea ciudată întâlnire.

— Oh, te rog, lasă-mă s-o văd, spuse Erico. Am fost bolnav de îngrijorare. Nu ştiam ce să fac şi unde să mă duc. Apoi, cu o voce schimbată, întrebă:

— E bolnavă?

Sally dădu din cap.

— Da, Erico.

— *Dois! Querida mia!* Eu am făcut asta! E rău?

Sally trase adânc aer în piept.

— Nu se ştie cât de desfigurată va rămâne.

Erico îşi duse mâinile la ochi şi Sally, privindu-l, ştiind că nu joacă teatru. Suferea, suferea cum ea nu mai văzuse pe nimeni suferind până acum. Când o privi iarăşi, faţa îi era încruntată.

— Mă va ierta vreodată?

Sally dădu din umeri.

— Nu ştiu. Zău, nu ştiu.

— Sally, îţi jur, mi-aş da braţul drept să nu se fi întâmplat. Eram nebun! Ea m-a făcut să înnebunesc cu frumuseţea ei şi cu secretomania ei. Am crezut...Oh, Dumnezeu ştie ce am crezut...dar a fost suficient să mă facă să vreau să ucid singura persoană pe care am iubit-o cu adevărat în viaţa mea. Ce mă fac? Spune-mi, ce mă fac?

Era un strigăt de ajutor, cum Sally nu mai auzise în viaţa ei. Se gândi că ar trebui să-l urască pe Erico pentru ce-i făcuse Lynnei, dar acum îi era milă de el. Dragostea îl adusese la disperare, dar tot dragostea era aceea care-l făcea să sufere atât.

Părea mai bătrân şi era tras la faţă. Era sigură că spuse adevărul, că o căutase disperat pe Lynn.

Ea ezită şi, în sfârşit, spuse:

— Ascultă, Erico; dacă m-ai văzut pe mine, ştii că Lynn este în acest hotel. Şi n-am să spun că nu este şi eu am să te conduc în camera ei, dar, dacă refuză să te vadă, îmi promiţi că nu vei face o scenă şi că vei pleca aşteptând până când ea va voi, dacă va mai voi vreodată, să te vadă?

— Oh, îţi mulţumesc! Da, da, promit, promit!

Vorbise atât de umil şi cu atâta recunoştinţă că Sally simţi un zâmbet răsărindu-i pe buze. Era o diferenţă între mândrul Erico pe care-l văzuse ea ultima oară, umflat în pene că Lynn îi acceptase inelul de logodnă, şi bărbatul atât de nefericit acum pentru că temperamentul lui îl făcuse să-şi piardă controlul.

— Haide, spuse Sally.

Se întoarse la lift şi urcară împreună la etajul opt. Când ajunseră la apartamentul Lynnei, Sally ezită. Se uită la Erico.

— Promiţi că pleci, dacă ea nu vrea să te vadă? insistă ea.

Faţa fetei era atât de îngrijorată că el zâmbi şi o mângâie cu degetele pe obraz.

— Micuţă Sally, spuse el, nu-ţi fie teamă! Mi-am primit lecţia! Dar, te rog, pledează în favoarea mea. Roag-o pe Lynn a mea să mă lase s-o văd măcar o clipă. Mă duc în genunchi până acolo, dacă vrea.

— Aşteaptă aici, spuse Sally.

Deschise uşa apartamentului şi intră. Se duse în camera Lynnei. Ciocăni şi intră în acelaşi timp. Lynn zăcea unde o lăsase, cu faţa palidă sprijinită pe perne, cu mâinile atârnând din pat.

— Aşa de repede te-ai întors, Sally? întrebă ea.

Sally închise uşa după ea.

— Lynn, spuse ea, pe scări, m-am întâlnit cu cineva.

— Credeam că te duci să te întâlneşti cu Sir Guy, zise Lynn.

— Înainte de a ajunge în camera lui, m-am întâlnit cu altcineva, spuse Sally. Cineva care vrea să te vadă, Lynn.

Tonul ei spusese mai mult decât cuvintele. Lynn se uită la ea cu ochi întrebători.

— Doar nu e...nu e...?

Nu putu să pronunţe numele.

— Da, Erico, sfârşi Sally întrebarea pentru ea. Oh, Lynn, îi

pare atât de rău. Te-a căutat peste tot, în toate hotelurile din New York. Este îngrozitor de nefericit şi vrea să-l ierţi.

— Erico!

Lynn rostise cuvântul pentru ea însăşi, şi brusc, sub ochii uimiţi ai Sallyei, parcă energia şi viaţa însăşi se întorceau în ea. Culoarea îi reveni în obraji, ochii îi străluciră.

— Oh, Sally, spuse ea. Mi-a fost atât de dor de el! Unde e? Adumi-l!

Era atâta grabă, atâta rugăminte în vocea ei, că Sally simţi că-i dau lacrimile. Nu putu să scoată o vorbă, doar deschise uşa.

Erico stătea afară. Păşi înăuntru, stătu o clipă uitându-se fix la Lynn, căutându-i privirea. Lynn tremura, devenise iarăşi palidă, dar ochii îi străluceau. Era atâta tensiune între ei că Sally le putea auzi inimile bătând la unison. Cu un strigăt, care era pe jumătate triumf, pe jumătate rugăciune, Erico se repezi în cameră şi îngenunche în faţa Lynnei. Apoi, obrazul lui era lipit de al ei, braţele ei în jurul gâtului lui, iar vocile lor, gâtuite de pasiune şi lacrimi murmurau împreună.

Sally închise uşa şi-i lăsă singuri. Şi pe obrajii ei erau lacrimi. Stătu o clipă să şi le şteargă şi o văzu pe Rose că vine şi se uita la ea.

— Rose, exclamă ea iar Rose îi zâmbi.

— Deci, a venit, în sfârşit, spuse ea. Mă întrebam cât mai trebuie să-l aşteptăm. Asta e bine! Acum, doamna se va vindeca mult mai repede, ai să vezi.

— Sper, spuse, Sally. Rose, gâtul ei este chiar aşa rău tăiat?

Rose se strâmbă.

— Destul de rău, spuse ea, şi pentru doamna, înţelegi, a fost cea mai mare tragedie care i se putea întâmpla. Răul este mai mult interior decât exterior, înţelegi?

— Da, sigur că înţeleg, spuse Sally, frumuseţea ei era perfectă până acum.

Rose zâmbi.

— Când e fericită, este întotdeauna frumoasă, spuse ea. Mă bucur că el a venit.

Se întoarse să plece în camera ei, apoi se opri.

— Dar, biată domnişoară, ai făcut atâta drum de pomană. Nu contează, dacă n-ai mai fost la New York, este un loc interesant. Dar eu n-aş da Londra pe el.

Închise uşa după ea şi Sally rămase o clipă privind în urma ei.

Deci făcuse atâta drum degeaba! Desigur, dacă Lynn şi Rico se împăcaseră, ea nu mai avea nici un rost acolo. Acum nu mai ştia ce să-i spună lui Sir Guy, dar se duse totuşi să-l vadă.

Bătu la uşa lui şi el deschise imediat.

— Îmi pare rău că a durat atât de mult, spuse ea intrând în cameră.

— Mi-a fost teamă că te-ai rătăcit, zise Sir Guy.

— Nu, răspunse ea, dar...s-a întâmplat ceva neaşteptat.

Era greu, ştia asta, să-i explice ceva lui Sir Guy, ştiind că trebuie să ţină secretă identitatea Lynnei.

— Nu vrei să iei loc?

Îi indică un fotoliu acoperit cu catifea gri.

— Ei bine, n-ai nimic să-mi spui? întrebă Sir Guy.

Sally înţelese că o aştepta pe ea să vorbească.

— A...am, începu ea, dar s-a întâmplat ceva care mă face să nu mai fiu sigură dacă voi sta aici sau mă voi întoarce în Anglia. Nu, adăugă ea, încercând să se facă înţeleasă. Asta nu te va mai afecta în nici un fel. Mai întâi de toate, aş vrea să-ţi mulţumesc foarte mult că m-ai adus aici.

— N-a fost o călătorie dificilă şi cred că pot spune că a fost o precauţie inutilă. Te-ai fi descurcat şi singură.

— Ba nu, spuse Sally, şi îţi sunt recunoscătoare. Nu găsesc cuvinte să-ţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut.

— Atunci nu mai căuta, o sfătui Sir Guy. Tot ce vreau să ştiu este dacă eşti în regulă.

— Da, sigur, spuse Sally cu o încredere care, de fapt, nu era decât pe jumătate adevărată.

Sir Guy se aplecă în scaunul lui.

— Ascultă, Sally, spuse el. Nu ne cunoaştem noi de destulă vreme ca să putem fi sinceri unul cu altul? Nu ştiu ce promisiuni ai făcut tu că vei păstra nu ştiu ce secret, dar nu sunt cu desăvârşire orb, nu sunt total imbecil şi fără să-mi pun imaginaţia la încercare am descoperit că ai venit s-o vezi pe domnişoara Lystell.

Sally se uită speriată la el.

— N-am spus asta, zise ea.

— Nu, tu nu mi-ai spus nimic, zise Sir Guy. S-o luăm încet. Domnişoara Lystell, sau doamna Donavan, cum îşi spune acum, este bolnavă sau are necazuri şi domnişoara Stubbs n-a putut veni la ea, aşa că ai venit tu în locul ei. Tot ce vreau să ştiu este dacă rămâi aici sau te întorci în Anglia cu mine.

— Cel mai îngrozitor lucru este că nu ştiu ce să-ţi răspund. Cu zece minute înainte, coboram să-ţi spun că voi rămâne aici mai multe săptămâni, poate luni, dar acum nu mai ştiu.

— Şi când crezi că ai să ştii? întrebă cu blândeţe Sir Guy.

— Poate diseară sau cel mai târziu mâine dimineaţă.

— Atunci, îţi propun să ieşi cu mine şi să luăm cina împreună. Mi-ar plăcea să-ţi arăt New York-ul.

— Îl cunoşti atât de bine? întrebă ea surprinsă.

— Destul de bine. Am fost aici acum vreo şase luni şi am mai stat un an în timpul războiului. Aveam o misiune specială. M-am întors iarna trecută să-mi revăd prietenii de aici.

Pentru că îi era jenă şi nu ştia ce să-i spună, Sally se ridică în picioare şi se duse la fereastră.

— Aş vrea să-ţi arăt New York-ul, repetă Sir Guy.

Sally se întoarse brusc spre el.

— Vreau să-ţi spun ceva, zise ea pe un ton grav.

— Ce este? întrebă Sir Guy.

— Este vorba de bunătatea cu care m-ai tratat după ce...după ce Tony m-a părăsit. N-am ştiut până astăzi motivul pentru care el a procedat aşa, dar acum ştiu şi îl înţeleg. Ce nu pot să înţeleg este bunătatea ta, a ta şi a mamei tale. Voi ştiaţi că el o iubeşte, voi ştiaţi că ea l-a îndepărtat de voi, iar acum sunteţi atât de buni cu mine, eu, o fată care...

Ezită, căutându-şi cuvintele, dar Sir Guy vorbi în locul ei.

— ...care este fiica Lynnei Lystell.

Sally scoase un strigăt.

— Cine ţi-a spus?

— Nimeni, zise el, am ghicit.

Sally îl privi speriată.

— Chiar dacă gândeşti astfel de lucruri, nu trebuie să le rosteşti.

— De ce nu? întrebă el, dacă ţi le spun doar ţie? Trebuie să avem atâtea secrete unul faţă de altul, Sally?

— Îmi vei spune doar mie, nu-i aşa? se rugă ea.

— Numai ţie, promise el, apoi adăugă: ai înv ăţat ceva cu o zi în urmă, poate te-a supărat. Am senzaţia că aşa a fost, dar vreau să-ţi propun ceva în legătură cu trecutul tău şi al meu. Sally,

hai să-l uităm, hai să începem de astăzi, din prezent, şi să încercăm să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Bine?

Era un accent în vocea lui pe care ea nu-l mai auzise până atunci. Simţi că trebuie să-i răspundă, că vrea să facă ce-i propune el, să-i promită orice ar dori el, dar o jenă nedefinită o împiedică.

— Putem vreodată să uităm trecutul? întrebă ea ezitant.

Spre surprinderea ei, Sir Guy se întoarse cu spatele şi faţa lui se întunecase iar linia cinică a gurii se accentuase.

— Poate că este imposibil, spuse el. Experienţele de acest gen sunt foarte rar încununate de succes.

Îl privi, neîncrezătoare, apoi spuse repede:

— Viitorul mi se pare mult mai important decât trecutul. Se pare că, iarăşi, sunt copilul nimănui - căutând o slujbă.

— Chiar aşa? spuse el, atunci trebuie să plănuim ceva pentru tine. Sărmană Sally! Lumea nu e foarte prietenoasă cu tine?

— Tu ai fost foarte bun cu mine, răspunse ea.

— Nu fii prea sigură de asta!

Se întoarse şi-şi luă o ţigară.

— Cât despre seara asta, dacă nu mă suni între timp să contramandezi, te voi aştepta în hol la opt.

Întrevedera luase sfârşit. Şi ca şi cum ar fi spus-o direct, ea ştiu că el îi pusese capăt.

Când se întoarse în camera Lynnei, se întrebă unde greşise. Pentru o clipă păruse că sunt foarte apropiaţi, că se înţeleg. Apoi, o ciudată barieră se ridicase între ei, barieră care exista de la prima lor întâlnire.

Ce era? se întrebase ea. Brusc, îşi dădu seama că dorea prietenia lui Sir Guy mai mult decât îşi dorise orice altceva în viaţă.

Şi oare, chiar prietenia lui o dorea? Îşi puse această întrebare, dar îi fu teamă să răspundă la ea.

14

Sir Guy se uită la ceas.

— Ajungem la York într-un sfert de oră, spuse el.

Sally îşi luă poşeta şi mănuşile.

— Atunci, cred că ar fi mai bine să mergem în compartiment zise ea.

— Poate că ar fi bine, căzu de acord Sir Guy şi se ridică de la masă.

Sally se ridică şi ea. Trenul mergea repede iar vagonul restaurant era tocmai la urmă. Când se ridică, vagonul se zgudui pe neaşteptate şi ar fi căzut, dacă Sir Guy n-o sprijinea. Se uită la el şi zâmbi.

— Mulţumesc.

Ochii li se întâlniră iarăşi dar în acel moment ea ştiu că este îndrăgostită. Mergând pe coridoare, aşteptând ca oamenii să se dea la o parte şi să le facă loc, Sally era conştientă că bătăile inimii i se înteţiseră.

Ştia acum că-l iubea pe Sir Guy de multă vreme, atât de multă vreme că părea că nu este nici o pauză între momentul în care el încetase să fie cavalerul ei salvator, împodobit cu al său coif cu pene, şi acela în care devenise severul frate al lui Tony. Îl iubise din totdeauna şi nu o ştiuse până acum - acum, în acest tren aglomerat, care-i ducea spre casă.

Simţi o bucurie la gândul de „casă". Asta însemna Priory

pentru ea şi ştia că însemnase din momentul în care zărise pentru prima dată casa aceea primitoare, despre care copiii spuseseră că zâmbeşte. Casa lui Sir Guy. Dacă ar putea fi şi a ei!

Îi venea să cânte, atâta bucurie era în inima ei, în fiecare fibră a corpului ei. Era îndrăgostită; îl iubea pe Sir Guy şi-şi dăsuse seama de asta abia în momentul în care acesta întinsese mâna s-o sprijine. Avusese atâtea ocazii, mult mai bune, să descopere asta. La New York, în cel mai la modă club, El Morocco, unde Sir Guy o dusese să cineze; dar, amuzată de pereţii albaştri şi de luminile strălucitoare, Sally ascultase orchestra în loc să-şi asculte inima.

Ar mai fi putut să descopere la Empire State Building sau când se plimbaseră împreună prin Central Park. Ar fi putut să afle pe Fifth Avenue, ori în avionul care-i adusese acasă.

Dar în nici una dintre acele minunate ocazii ea nu realizase că este îndrăgostită. Nu, trebuia să se întâmple într-un prozaic şi grăbit tren englezesc, iar această conştientizare a dragostei fusese pentru ea un şoc.

Sally ajunse în compartimentul lor, ridică haina pe care o lăsase ca să ţină locul ocupat şi se aşeză. O clipă mai târziu, veni şi Sir Guy şi se aşeză în faţa ei. Mai erau două persoane în compartiment, amândouă adâncite în citirea ziarelor. Sally se uită pe fereastră.

— Îl iubesc, îşi şopti ei însăşi, dar în fundul inimii se instalase deja teama că el n-o va iubi. Mai puţin acea ciudată, inexplicabilă, călătorie în America, pe care ea o atribuia simţului cavaleresc; n-ar fi fost femeie dacă nu-şi dădea seama că, într-o ocazie sau alta, el se încălzise în prezenţa ei.

Ea ştia că-l interesează, ştia că o pândeşte, dar, pe neaştep

tate, cine știe ce cuvânt sau gest, ridica între ei iarăși bariera de gheață a indiferenței.

— Ce-o fi? se întrebă ea. Ce-l face să dea mereu înapoi, chiar și în momentele când este mai expansiv și mai dispus la prietenie? Își întrebă inima, dar nu putu da nici un răspuns coerent, știa doar că-l iubește.

Roțile trenului cântau și ele același refren: „Îl iubesc, îl iubesc, îl iubesc". O spuneau iarăși și iarăși și ei îi fu teamă să-l privească, de teamă să nu i se citească în ochi sentimentele. Câtă dreptate avusese când zise că nu-l iubise niciodată pe Tony! Luase, precum mulți alți oameni, prietenia drept dragoste și afecțiunea drept ceva mult mai adânc.

Asta era dragostea, pasiunea care te lăsa fără suflare, care părea să-ți mistuie întreg trupul, care pulsa în vene la fiecare bătaie a inimii.

— Aproape că am ajuns.

Vocea lui Sir Guy aproape că o sperie, atât era de adâncită în gândurile ei.

— Da, răspunse ea, ne așteaptă cineva?

— Mama va trimite mașina, spuse el. I-am spus ora la care sosim.

Ce conversație banală! Sally simți că ar striga în gura mare, în auzul tuturor, dragostea și adorația pe care o avea pentru bărbatul din fața ei. Dar mâna rece a precauției o ținu. Trebuia să fie atentă. Îl iubea, dar nu era atât de oarbă să nu-și dea seama că mai exista o barieră între ei. Care era, nu știa, dar poate că dragostea i-o va arăta.

— Oh, Doamne, lasă-mă să aflu ce este, murmură Sally; și când se ruga astfel, trenul intră în gara York.

Șoferul îi aștepta cu mașina. Nu era mașina pe care o

foloseau de obicei. Era una mai mare, cu un paravan între şofer şi pasageri.

— Mi-e teamă că Humber-ul ne-a lăsat, Sir Guy, spuse şoferul. La-m dus la reparat. Va fi gata într-o zi-două. Îmi pare rău că n-am putut veni cu el, pentru că ştiu că este preferata dumneavoastră.

— E-n regulă, Groves. Condu tu, răspunse Sir Guy, eu am să stau în spate cu Sally.

Sally nu era sigură dacă se bucura sau îi părea rău. Când conducea Sir Guy, putea să stea lângă el, dar nu era obligată să vorbească, dar acum, pentru o oră, vor fi împreună şi îi era pe jumătate teamă pe jumătate era fascinată, de ideea că vor sta atât de aproape unul de altul fără ca cineva să-i deranjeze.

Abia acum începuse să înţeleagă în ce stare te poate aduce adevărata dragoste. Niciodată nu înţelesese cu adevărat prin ce trecuseră Lynn şi Erico în dragostea şi cearta lor. Pentru moment, Sally îi invidie mai mult decât invidiase pe cineva vreodată în viaţa ei. Se gândi cum erau ei acum, îndrăgostiţi, fericiţi zburând spre California, unde Lynn urma să-şi petreacă o scurtă convalescenţă cu ajutorul celor mai buni medici.

Din momentul în care Erico se întorsese în viaţa Lynnei, devenise un fel de uragan în faţa căruia nu mai putea sta nimic şi nimeni.

— Eşti a mea, a mea, îl auzise Sally spunându-i Lynnei, şi eu voi avea grijă de tine. Fac orice pentru tine. Nu trebuie decât să te gândeşti şi dacă-ţi doreşti ceva, trebuie doar să-mi spui şi vei avea.

Acum, camerele erau pline de flori şi de daruri, că abia mai puteai pătrunde în ele şi peste toate. Lynn, cu ochi strălucitori şi zâmbind, arăta cu douăzeci de ani mai tânără. Sally era

conştientă că ceva lipsea din vechea Lynn. Acum era ceva mai adânc, mai iubitor, în felul în care se purta.

Gândindu-se la ea, înţelese şi mai bine decât înţelesese la New York. Toate schimbările se datorau faptului că Lynn însăşi era îndrăgostită, pentru că, în sfârşit, Lynn dădea la fel de mult pe cât primea.

Poate că într-o zi voi deveni şi eu mai sensibilă, se gândi Sally şi zâmbi propriilor gânduri.

— Te amuză ceva? întrebă Sir Guy.

— Mă gândeam la cât de fericiţi sunt Lynn şi Erico, răspunse ea, întorcându-se puţin către el.

El încuviinţă şi Sally se gândi la cât de bine se distraseră ei patru. Lynn îl plăcuse pe Sir Guy şi, cel mai surpirnzător, el păruse să o placă pe Lynn. Ea se temuse de întâlnirea dintre ei, dar Lynn insistase să-l vadă.

— Dar trebuie să-i mulţumesc pentru că te-a adus aici, copilă prostuţă, spusese Lynn.

Apoi, Sir Guy se dusese s-o vadă pe Lynn. Ce vorbiseră ei, ce se întâmplase, Sally habar n-avea, dar când el ieşise, erau prieteni, era sigură de asta.

Acum, amintindu-şi de frumuseţea Lynnei - şi mai strălucitoare de la întoarcerea lui Erico, Sally se gândi că nimeni, nici măcar Sir Guy nu-i putea rezista. Cumva, Sally se simţi invidioasă pe Lynn. Era tât de frumoasă.

— La ce te gândeşti? întrebă Sir Guy.

— Să-ţi spun adevărul? întrebă Sally.

— Sper că vei face întotdeauna asta.

— Ei bine, aşa voi face, spuse Sally, încercând să râdă. Îmi doream să fi arătat ca Lynn. Îmi doream să fiu foarte frumoasă.

Se aşternu o clipă liniştea. Sally era sigură că el o auzise, şi

pentru că aştepta ca el să spună ceva, se întoarse către el şi-l privi. El se uita în jos şi expresia de pe faţa lui o surprinse. Era una de milă şi tandreţe. În sfârşit, el spuse:

— Dar tu nu ştii că eşti frumoasă?

Inima Sallyei făcu un salt, şi ei îi fu teamă că-i va ieşi din piept. Era, cumva, ultimul lucru care se aştepta să-l audă de la Sir Guy.

— Îţi...îţi baţi joc de mine.

— Nu, răspunse Sir Guy. Copilă prostuţă, Lynn a ta este frumoasă în felul ei, dar tu - tu eşti altfel.

— Oh, oh, spuse Sally bâlbâindu-se, apoi se uită pe fereastră, temându-se de sentimentul care o invadase.

— Dar, cu siguranţă, ţi s-a mai spus asta, zise Sir Guy.

— Nu, niciodată, răspunse Sally.

— Zău? Cred că trebuie să-ţi amintesc că mi-ai promis că mi vei spune întotdeauna adevărul.

— Dar îţi spun adevărul, răspunse Sally.

— Atunci e bine că am reuşit să-ţi spun ceva ce nu ştiai, spuse Sir Guy. Vrei să mă exprim şi mai limpede? Ei bine, cred că eşti foarte frumoasă şi foarte atrăgătoare.

Era ceva în felul în care rostise ultimul cuvânt, care-i atrase atenţia Sallyei. Îşi întoarse capul, îl privi şi-i văzu expresia ochilor. Nu-şi dădu seama de ce, dar amintirea nopţii din pădure îi veni în minte. O uitase în zilele petrecute la New York, o uitase chiar de când traversaseră Atlanticul, o uitase în bucuria de a descoperi că-l iubeşte, dar, acum, se întorsese la ea, ca un spectru, ca o fantomă înspăimântătoare.

Se uită la el, ochii ei îl fixară şi buzele-i tremurară. Brusc, se simţi la fel de răscolită ca şi cum el ar fi sărutat-o iarăşi la lumina lunii. Îşi plecă privirea iar obrajii i se îmbujorară.

— Trebuie să te prefaci că eşti jenată? Era un ton răutăcios

în vocea lui Sir Guy, care îi străpunse inima şi, înainte ca ea să poată spune ceva, îl auzi murmurând: sau atât de inocentă?

Simţi că iarăşi bariera aceea nedefinită se înalţă între ei. Ce credea el oare despre ea? O confunda cu Lady Beryl? Ce însemna asta?

Acum, toată bucuria pe care o simţise pentru că se întorcea acasă se risipise şi se gândi că-i confunda în minte pe Sir Guy, cel pe care-l iubea, şi pe Sir Guy, cel care era de fapt în realitate, o realitate căreia ea nu-i ştia toate dedesubturile şi care se încăpăţâna să rămână o enigmă.

Trecură de răscruce şi pentru că Sally era îndrăgostită şi pentru că nu suferea să-l vadă pe Sir Guy închizându-se în el, se întoarse spre el, încercând să se poarte ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— E tare bine să te întorci acasă. Abia aştept să-l văd pe Rom şi ştiu că şi pe tine te aşteaptă cineva.

— Cred că te referi la Bracken, spuse el, şi ea remarcă faptul că şi el încerca să se poarte normal.

— Da, Bracken, răspunse ea, şi-mi place uneori de el mai mult decât de tot restul familiei Thorne, pentru că el a fost primul meu prieten. Îţi dai seama de asta?

— Nu, spuse Sir Guy, nefiind prea atent.

— Ei bine, el a vorbit primul cu mine, spuse Sally. Îmi amintesc că eram atât de singură şi mă întrebam ce mă aşteaptă, când am venit la Londra, când am simţit un nas rece, şi era Bracken.

— Despre ce vorbeşti?

Era iritare în vocea lui Sir Guy şi Sally râse.

— Îmi pare rău, spuse ea, am uitat, nu ţi-am mai spus până acum, pentru că, desigur, nu puteam s-o pomenesc pe Nanny Bird până tu n-ai aflat de Lynn, dar m-am întrebat adesea de ce

n-ai spus nimic despre faptul că m-ai întâlnit pe Hill Street într-o dimineaţă. Trenul a ajuns cu câteva ore înaintea maşinii voastre şi eu m-am dus întâi la Covent Garden, unde am aflat adresa Nannyei. Nu e caraghios? Doamna Bird, care este administratorul blocului unde stai tu, este fosta mea bonă, aşa că m-am dus s-o văd, apoi, când plecam, am dat iarăşi de tine şi de Bracken.

Erau aproape de casă, dar atenţia Sallyei fusese atrasă de reacţia lui Sir Guy. El se întoarse spre ea, îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse cu faţa la el.

— Despre ce tot vorbeşti, Sally? întrebă el, şi vocea îi era aproape sălbatică.

Ea-l privi şi văzu că era tensionat, cu privirea întunecată.

— Încercam să-ţi povesteasc despre Nanny Bird, răspunse ea. E o poveste lungă şi n-ar fi trebuit s-o încep acum

— Spune-mi, trebuie să-mi spui, îi ordonă el. Unde fusesei în noaptea aia, noaptea în care te-ai întâlnit cu mine pe treptele casei din Hill Street la ora şase dimineaţa?

— Dar, tocmai ţi-am spus! Am fost în acelaşi tren cu tine când am venit din Wales. cred că tu nu m-ai observat, dar Bracken a făcut-o. Tu şi prietenul tău aţi închiriat o maşină, iar eu am rămas în tren. Destul de distractiv că trenul a ajuns primul la Londra...

Vocea i se frânse o clipă şi avu impresia că Sir Guy va leşina. Faţa i se albise iar presiunea de pe umerii ei slăbise, apoi el spuse cu o voce pe care ea i-o recunoscu cu greu:

— Oh, Doamne!

— Ce s-a întâmplat...începu Sally.

În acel moment, o voce spuse:

— Bună seara Sir Guy. Bună seara domnişoară Sally. Bine aţi venit acasă.

Sally se întoarse şi îl văzu pe Bateson în dreptul portierei deschise. Cât vorbiseră ei, maşina ajunsese la Priory. Coborî imediat şi o serie de lătrături porni spre ei. Bracken sări pe Sir Guy iar Sally se pomeni în braţe cu Rom - un Rom arătos şi grăsuţ, capabil să-şi folosească toate cele patru lăbuţe.

— Oh, Rom, Rom, sunt atât de fericită că te văd! exclamă ea. Îşi ridică privirea şi o văzu pe treptele casei pe Lady Thorne.

— Iată-te, draga mea, spuse ea. Hai, intră. Şi tu, Guy, sunt atât de fericită că te-ai întors, dragul meu.

Lady Thorne îi sărută pe amândoi şi-i trase în hol, apoi zise cu o voce blândă:

— Avem un musafir foarte special care cred că va fi o surpriză plăcută pentru voi.

Sally se uită în hol şi în uşa salonului îl zări pe Tony. Pentru o clipă, rămase fără suflare, apoi zâmbi, întinse mâinile şi fugi spre el.

— Oh, Tony! Ce bine că te văd! Când ai sosit?

Îi era surprinzător de uşor să fie prietenoasă şi naturală, de fapt, era chiar fericită că-l revede pe Tony. Era imposibil să nu fie. Era acelaşi - bun, zâmbitor, prietenos, cu râsul lui care făcea să răsune întreaga casă.

— Sally, eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o găsesc stând aici! Guy, te-ai apucat de vânturat lumea? Credeam că ăsta este apanajul meu.

Nimeni nu putea fi supărat pe Tony. Se aşezară la un pahar de *sherry* ca să le povestească despre călătorie, despre cât de cald fusese la New York şi să pună o mie de întrebări despre Paris.

Sally nu realizase că-l putea revedea pe Tony fără să se simtă stânjenită. Dar, el vorbi despre slujba de la Paris ca şi cum ar fi

fost cel mai normal lucru din lume să lucreze acolo, şi fără să facă nici un efort, evitară orice referire la Lynn.

Erau atâtea de povestit, atâtea întrebări de pus, ca întârziară să meargă să se schimbe pentru cină. Sally se grăbi pe scări, unde se încrucişă cu Nada. Aproape că uitase de existenţa ei. Încercă să fie preitenoasă.

— Bună Nada, ce mai faci?

— Deci, te-ai întors?

Nada vorbise tărăgănat.

— Da, m-am întors, răspunse Sally. Eşti surprinsă că mă vezi atât de curând?

— Sunt foarte surprinsă, răspunse Nada. Am crezut că nimănui nu- i place să se întoarcă acolo unde nu este dorit.

Făcând acea remarcă, coborî. Sally nu se putu abţine să nu râdă. Biata Nada, gândi ea în timp ce se îndrepta spre camera ei. Insista să dramatizeze totul. Ei bine, dacă Tony va putea să rămână destul timp, el o va putea vindeca de asta.

Cu siguranţă că el a făcut tot ce se putea la cină şi Sally îl privi amuzată cum încerca să flirteze cu Nada, care răspundea mereu evaziv, uitându-se mereu la Sir Guy, să vadă dacă acesta băga de seamă.

Cred că e geloasă pe mine, gândi Sally, apoi îşi dori ca Nada să aibă motive să fie geloasă pe ea.

Nu numai o dată văzu că Sir Guy se uita la ea într-un mod straniu, dar n-aveau nici o şansă să schimbe două vorbe între ei şi când Lady Thorne dădu semnalul de sfârşit şi se îndreptau spre salon, Nada spuse:

— Vreau să-ţi spun ceva, Guy, ceva ce s-a întâmplat în absenţa ta.

— Nu poate aştepta până mâine? întrebă sâcâit Sir Guy, dar pentru că Nada insistă, o urmă în bibliotecă.

Cum Lady Thorne îşi căuta lucrul de mână, Tony îi şopti Sallyei la ureche:

— Hai pe terasă.

Ea-l ascultă, şi de cum ieşiră afară el spuse:

— Asta este ocazia mea să te prind singură. Trebuia să te văd, Sally, să te întreb de Lynn. Ce face?

— E bine, răspunse Sally.

— Am presupus că te-ai dus în America s-o vezi. Dar Guy? De ce a mers şi Guy?

— I s-a părut că n-ar fi cavaleresc să mă lase să fac atâta drum de una singură.

Tony îşi dădu capul pe spate şi râse.

— Numai Guy putea face asta. Şi presupun că dezaproba totul.

— N-a ştiut până n-am ajuns acolo la cine mă duceam, dar cred că ghicise, aşa că i-am confirmat eu. Dar mama ta? Ea ştie?

— Nu, cred că nu şi n-ar fi cazul s-o indispui spunându-i.

— Nu, sigur că nu, zise Sally.

— Dar Lynn? Povesteşte-mi despre ea!

Vocea i se gâtuise şi Sally înţelese cât de mult o iubea.

— S-a măritat cu Erico şi sunt foarte, foarte fericiţi. Au avut un scandal, de aceea m-am dus la New York, dar s-au împăcat şi s- au dus în California. Erico a cumpărat o casă acolo şi vor avea o lungă şi liniştită lună de miere acolo. Cred că de asta are Lynn nevoie, Tony. Să fie liniştită multă vreme. A muncit din greu ani la rând fără să se fi odihnit niciodată cu adevărat. Vor sta în California cinci-şase luni şi abia apoi îşi vor face planuri de viitor.

Pentru o clipă,un nor trecu pe faţa lui Tony, apoi el zâmbi.

— Ar trebui să fiu fericit, pentru că Lynnei îi este bine, nu-i aşa?

— Da, Tony, spuse ea. Erico este omul potrivit pentru ea. Dacă la început nu eram foarte sigură de asta, acum sunt. Va avea grijă de ea şi o va mai zgâlţâi din când în când. Lynn mai are nevoie şi de asta, să ştii.

Tony încuviinţă.

— Da, ai dreptate! Eu eram mult prea moale pentru asta, dar Sally, am iubit-o.

— Da, ştiu asta, Tony.

Vocea Sallyei era blândă.

— Şi ştiind asta, mă ierţi?

— Sigur că da.

— Înţelegi, nu m-am putut însura cu tine, Sally, iubind-o pe Lynn aşa cum am iubit-o. Când mă gândesc la toate astea, mi se pare că n-am fost eu acela, dar, ai să vezi, într-o zi vei găsi omul potrivit care te va iubi.

— Sper, Tony.

Răspunsul ei era pe jumătate o rugăciune. Tony se uită atent la ea.

— Draga mea Sally, eşti atât de bună, atât de dulce. Mă bucur că mai putem fi prieteni.

— Da, prieteni, Tony.

El se aplecă şi o sărută pe obraz şi, mână-n mână, intrară înapoi în salon. Au stat şi au râs cu Lady Thorne până târziu. Sir Guy li se alătură şi el mai târziu, dar Sally observă că era foarte tăcut şi se întrebă ce era cu el.

I se păru că nu o slăbeşte din ochi, şi parcă voia să-i spună ceva, dar i se păru o idee ridicolă şi o îndepărtă. Oricum, nu era

posibil, pentru că Nada era cu ei şi Lady Thorne stătuse şi ea până plecaseră cu toţii la culcare.

Când îşi spuneau noapte bună, Lady Thorne îi spuse Nadei:

— Ce-i cu Ivor, draga mea?

— Oh, are un zbor, răspunse Nada. Nu ştiu când se întoarce, dar i-am spus că-i las ceva de mâncare în sufragerie.

— Foarte rău că sare peste mese, spuse Lady Thorne.

— Oh, nu-ţi face griji pentru Ivor, este obişnuit să mănânce la cele mai ciudate ore.

— Este foarte rău pentru digestie, spuse Lady Thorne. Se întoarse şi-şi sărută fii. Noapte bună, Guy, noapte bună, Tony. E aşa de bine să vă am iarăşi acasă pe amândoi.

— Nu pot să-ţi spun ce bine mă simt aici, răspunse Tony.

Îşi sărută mama pe amândoi obrajii apoi o sărută pe Sally.

— Noapte bună, Sally, cred că sunt îndreptăţit să te sărut în calitatea mea de ex-logodnic.

— Tony, dragă, strigă şocată Lady Thorne, dar Sally râse.

— E incorijibil, nu-i aşa, Lady Thorne?

— O spun de ani de zile, răspunse Lady Thorne, dar se pare că fără folos.

Sally fugi pe scări şi când se uită înapoi în hol îl văzu pe Sir Guy că o urmăreşte cu privirea şi i se păru că citeşte o chemare în ochii lui.

— Noapte bună, Sir Guy, spuse ea.

— Noapte bună, Sally.

I se păru că el voise să adauge ceva, dar, chiar dacă avusese, el îşi înghiţi cuvintele şi intră în bibliotecă. Ea avu un impuls să se ducă după el, pretextând, aşa cum făcuse Nada mai devreme, că are ceva să-i spună, dar timiditatea învinse şi ştiu bine că, dacă s-ar duce, n-ar putea spune nimic.

Urcă scările în tăcere şi intră în camera ei.

Rom o aştepta. Îl sărută şi-l puse în coşuleţul lui. Îi era tare bine la gândul că avea ceva al ei, chiar dacă era numai un căţeluş. Stătu o clipă pe podea lângă el, vorbind cu el, apoi se dezbrăcă şi se băgă în pat. Era obosită şi adormi imediat.

O deşteptă un zgomot ciudat şi pentru moment nu ştiu ce se întâmplă. Apoi, trezindu-se de-a binelea, constată că Rom voia să iasă afară. Zgâria la uşă.

— Stai o clipă, spuse ea, şi aprinzând veioza se uită la ceas. Era trei noaptea şi foarte întuneric.

Rom o aştepta, cu căpşorul lăsat într-o parte, cu corpul încordat, ca şi cum ar fi rugat-o să se grăbească.

— E-n regulă, îi spuse ea, vin acum.

Sally deschise uşa şi coborâră împreună până la uşa dinspre grădină. Încercă să-şi amintească unde erau întrerupătoarele pentru lumina de afară, dar nu le găsi şi apăsă pe clanţă. Spre surpriza ei, era descuiat.

Cu un mic scheunat de mulţumire, Rom o zbughi în grădină. Sally stătu o clipă în uşă ca să vadă unde se duce, dar noaptea era foarte întunecată şi rece, aşa că după câteva clipe intră şi închise uşa. Stătu sprijinită de zid, moţăind şi încercând să-şi continue visele.

Nu băgă de seamă câtă vreme trecuse, dar un zgomot o trezi din toropeală. Crezu că este Rom, care se întorcea din grădină. Chiar când voia să deschidă uşa, cineva o deschise înaintea ei şi aprinse o lanternă. Era o lumină slabă, dar suficientă să le arate calea oamenilor care intrau pe uşă. Prima fu Nada, apoi, spre uimirea Sallyei nişte străini - doi bărbaţi şi o femeie - şi la urmă Ivor. Nada se opri brusc şi ceilalţi făcură la fel.

— Ce faci aici?

Nu era nici o îndoială că era foarte furioasă şi consternată.

— Mi-am scos câinele afară, răspunse Sally.

Nada se uită la ea, apoi la cei trei care o însoţeau. Bărbaţii erau de vârstă mijlocie, dar femeia era mai degrabă tânără şi foarte frumoasă. Nada îi spuse ceva în poloneză lui Ivor şi acesta-i răspunse în aceeaşi limbă, apoi, fără o vorbă Nada o porni pe coridor, cu ceilalţi după ea. Sally privi în urma lor. Când ceilalţi dispărură la cotitura scărilor, Ivor se întoarse şi o privi, o privire care o înfricoşă pe Sally.

Ieşi afară şi-l chemă pe Rom. O secundă mai târziu, el îi sărea în braţe, şi Sally închise uşa şi se duse în camera ei. Puse căţelul la loc în coşuleţul lui, dar nu stinse lumina. Pentru moment voia să se gândească. Cine erau oamenii aceia? De ce îi aducea Nada în casă? Se uită la ceas. Era aproape trei şi un sfert.

Încet, începu să priceapă...zborurile lui Ivor...cartea de identitate pe care o găsise în faţa uşii ei...secretul legat de aeroport...insistenţele Nadei ca micuţii să nu scotocească prin pivniţă. Acolo, deci, mergeau oamenii aceia, în pivniţă. Se vorbea adesea despre refugiaţii politici, despre aceia care reuşeau să scape din spatele „Cortinei de Fier" pe care Rusia o întinsese între Europa de Est şi cea de Vest.

Ceea ce făcea Ivor era foarte periculos şi Sally se întrebă dacă mai ştia cineva. Era oare şi Sir Guy implicat? Dar, imediat ce-şi puse întrebarea, o respinse. Sir Guy era prea onorabil, prea corect, ca să încalce legile.

Acum înţelegea suspiciunea Nadei şi faptul că nu voia să vină nimeni altcineva la Priory, de ce fusese atât de duşmănoasă chiar din clipa în care sosise acolo. Oricine era un potenţial pericol, pentru ea, pentru Ivor şi pentru planurile lor. Cu toate că ştia că faptele lor erau împotriva legii, Sally nu se putu opri să-i

admire şi-şi spuse că fuseseră tare norocoşi până atunci daca nimeni, în afară de ea, nu mai aflase.

Nu era nici o îndoială că Ivor obţinuse nişte facilităţi de la guvern. Avea la dispoziţie un avion şi un aeroport particular, de unde putea decola în voie, sub pretextul zborurilor de încercare. Plecând seara, putea ateriza în ţara natală de unde-şi lua compatrioţii şi apoi, până-n zori, era înapoi în Anglia. Poate că de acolo îi ducea în altă parte a insulelor britanice, sau Nada îi conducea la York şi îi expedia cu trenul la rude sau prieteni pe care-i salvase în acelaşi fel.

Oh, era deştept, tare deştept planul lor! Şi nimeni nu l-ar fi descoperit, dacă Rom n-ar fi vrut să iasă afară.

Deodată Sally simţi că înlemneşte. Acum înţelegea şi altceva. Sigur, Nada voia să se mărite cu Sir Guy! Asta ar fi făcut lucrurile şi mai uşoare. Ca soţie a lui ar fi avut şi mai multe posibilităţi să-şi ajute compatrioţii. În plus, Nada îl iubea pe Sir Guy şi pentru el însuşi.

Sally îşi duse mâinile la ochi. Ce amestec avea ea în toate astea? Pentru prima dată îşi dădu seama că era personal amestecată. Le aflase secretul. Nada o urâse dintotdeauna, dar acum trebuie că o ura şi mai tare. Ce era şi mai rău, era verişoara lui Sir Guy. Dacă era descoperită, ce scandal ar fi! Şi Sir Guy ar fi implicat! Şi el şi Lady Thorne şi Tony.

Cine ar fi crezut că se petrec astfel de lucruri într-o casă atât de liniştită şi de respectabilă? Şi cine i-ar crede pe proprietarii ei că habar n-aveau? Ar însemna dezonoarea şi închisoarea pentru toţi.

Sally tresări. Ce trebuia să facă? Trase cu urechea. Se aşteptase ca Nada să vină în camera ei şi să stea de vorbă cu ea, dar

nu se auzea nici un zgomot. Poate că ei discutau acum cum să procedeze cu ea, ce să-i spună. Poate că vor aştepta mila ei?

Căscă. Orice ar fi avut Nada de gând, ea era obosită, îngrozitor de obosită.

Stinse lumina şi se înveli. Aflase atâtea secrete stranii astăzi dar cel mai important dintre toate, de fapt singurul care conta, era că-l iubea pe Sir Guy.

Cât de mult îl iubea?

15

Sally era trează de câteva minute, când auzi uşa deschizându-se.

— Cine e? întrebă ea surprinsă.

Auzise păsărelele din grădină şi ştia că ora la care Gertrude venea s-o trezească nu era aproape.

În loc de răspuns, cineva intră în cameră, închise uşa şi se duse la fereastră. O mână dădu draperiile la o parte şi lumina pătrunse pe fereastră, timidă, pentru că soarele abia răsărise.

De surpriză, Sally se ridică în capul oaselor. În camera ei era Nada, îmbrăcată aşa cum o văzuse noaptea, cu faţa trasă de oboseală şi cu cearcăne sub ochi.

— Ce e? întrebă Sally, şi acum se trezise de-a binelea, amintindu-şi de evenimentele de peste noapte, şi era în gardă.

Spre surprinderea ei, Nada zâmbi.

— Îmi pare rău că te trezesc atât de dimineaţă, Sally, spuse ea, dar am multe să-ţi spun şi, te rog, vreau să mă ajuţi.

— Să te ajut? repetă Sally niţel prosteşte.

Era ultimul lucru pe care se aştepta să i-l ceară Nada.

Nada aprobă.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă ea blând.

— Desigur, dar cum?

— Eşti foarte bună, spuse Nada. Eram sigură că n-ai să mă refuzi şi Ivor a spus acelaşi lucru. Vrei să te scoli, te rog, nu avem timp de pierdut.

Sally dădu la o parte păturile şi sări din pat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea. E cineva rănit? Unul dintre oamenii aceia care au sosit azi-noapte?

Îşi coborâse instinctiv vocea şi Nada îi răspunse şi mai şoptit.

— Am să-ţi explic totul mai târziu, dar, te rog, grăbeşte-te. Repede!

Sally turnă nişte apă rece în lavoarul demodat pe care-l avea în cameră şi se spălă pe faţă şi pe mâini, îşi trase pe ea bluza şi fusta cu care călătorise şi pe care le lăsase pe un scaun după ce se dezbrăcase de ele.

— Pe valiza mea, îi spuse ea Nadei, vei găsi o vestă. Vrei să mi-o dai, te rog? Mi-e cam frig.

Nada făcu ce o rugase. Sally despachetase doar câteva lucruri strict necesare şi valizele ei zăceau deschise într-un colţ al camerei.

— Sunt gata, îi spuse ea Nadei.

— Bun! exclamă Nada. Ai fost rapidă! Acum hai cu mine!

Dar, brusc, Sally deveni bănuitoare.

— O clipă, Nada, spuse ea, când femeia se întorsese spre uşă. Dacă ai necazuri, cu adevărat necazuri, sunt persoana potrivită pentru a te ajuta? N-ar fi bine să-l chemi pe Sir Guy? La urma urmei este casa lui.

Nada se întoarse şi-şi puse o mână pe braţul Sallyei.

— Te rog, Sally, spuse ea. Nimeni în afară de tine n-o poate face. De aceea te-am rugat. Mai târziu vei înţelege. Te rog, lasă-mă să-ţi explic în locul şi la timpul ales de mine.

Era o notă atât de rugătoare în vocea ei că Sally capitulă imediat. Era ceva, după duşmănia pe care i-o arătase până atunci. Se aşteptase ca Nada să fie furioasă, s-o ameninţe ca să nu-i dezvăluie secretul. Dar Nada pe care o avea în faţa ochilor era foarte deosebită de cea pe care ea o cunoscuse.

— Voi face ce doreşti, spuse Sally şi se văzu răsplătită cu unul dintre acele neaşteptate zâmbete ale Nadei.

Coborâră pe scări. Casa era încă liniştită, servitorii nu-şi începuseră încă ziua de muncă. Ajunseră la parter şi Nada o luă pe treptele mari de piatră ce duceau în pivniţă.

Ajunse jos, merseră în semi-întuneric şi intrară în labirintul de cămăruţe, care îi intrigaseră atâta pe Nicholas şi pe Prue. Trecură printr-o cameră tixită cu mobile vechi şi ajunseră la o uşă pe care Nada o descuie.

La o primă privire, se părea că încăperea aceea nu avea altă ieşire, dar la capătul ei erau o grămadă de rafturi ce păreau a fi fost mişcate din loc, ca să lase liber centrul peretelui. Când Sally o urmă pe Nada de-a lungul camerei, văzu că ajunseseră în faţa unui perete, în care se zărea crăpătura subţire a unei uşi, care fusese închisă ani de zile, pentru că peste ea fuseseră lipite numeroase straturi de tapet. Nada ridică o bucăţică de tapet şi scoase la iveală o încuitoare în care băgă o cheie. Deschise uşa. Era beznă, apoi Nada aprinse lumina.

Sally văzu că acum se aflau într-un pasaj. La capătul lui, dădură de altă uşă, încuiată şi ea. Nada o descuie. Aici, Sally văzu nişte semne neobişnuite. Era o masă veche pe care se

zăreau resturi de mâncare. Câteva scaune dărăpănate erau adunate pe lângă masă.

Nada încuie uşa şi puse cheia în buzunar.

— Aici îţi ţii musafirii? spuse Sally, simţind că trebuia să comenteze cumva cele văzute.

Nada aprobă.

— Compatrioţii mei, spuse ea mândră. Cei pe care i-ai văzut tu noaptea trecută au suferit îngrozitor. Erau tare fericiţi că ajunseseră în siguranţă.

— Unde sunt acum? întrebă Sally.

— Oh, au plecat deja. Ivor i-a dus la cincizeci de mile mai la nord într-un loc unde avem prieteni. Va face o aterizare forţată - o defecţiune tehnică, înţelegi - şi până să repare el pretinsa defecţiune ei au şi dispărut. E foarte simplu.

— E tare periculos pentru Ivor şi pentru tine.

— Foarte periculos, admise Nada, mai ales atunci când aterizează în Polonia. Aici ar însemna închisoare, dar acolo o soartă mai rea decât moartea.

— Dar, Nada, nu-ţi este frică?

— Uneori, admise Nada. Da, uneori îmi este foarte frică dar am crescut în frică. Atâţia ani mi-a fost frică, poate că am crescut obişnuindu-mă cu frica.

— Dar... dacă musafirii tăi au plecat, cu ce te mai pot ajuta eu?

— Aşteaptă, spuse Nada, nu mai avem mult de mers.

Traversă camera şi dechise o altă uşă, şi Sally văzu că şi aceasta era înconjurată de rafturi. Nada mişcă unul şi spuse:

— Când nu suntem aici tot ce vezi dispare, nu lăsăm nici o urmă. Azi ne-ai prins nepregătiţi.

— Înseamnă că ai vrut să mă aduci aici, spuse Sally. Îţi admir

curajul, Nada, dar cred că nu este bine că o faci aici. Dacă se află, va fi un scandal uriaş în care vor fi implicaţi şi Lady Thorne şi Sir Guy. Le porţi, totuşi, numele.

— Nu mă interesează sângele meu englezesc. Nu ţi-ai dat seama până acum?

O urmă pe Nada pe uşă şi scoase o exclamaţie. Era un aspect total schimbat. Tavanul, aşa jos cum era, era în arcade. Piatra de construcţie era cenuşie şi rece, cu acea patină a construcţiilor seculare.

— Da, este vechea criptă, spuse Nada, văzând uimirea de pe faţa Sallyei. Asta a rămas din stăreţia originară. E frumos, nu-i aşa?

— E foarte frumos, spuse Sally. Sir Guy ştie de ea? Nu l-am auzit niciodată pomenind-o.

— Nu cred, pentru că nimeni n-a mai fost aici, cu excepţia lui Ivor şi a mea. Am găsit-o din întâmplare, când căutam în pivniţe după o ascunzătoare. Broaştele uşilor erau tare înţepenite şi cu mare greutate le-am desfăcut. Ivor a instalat electricitate şi credem că nu le va găsi nimeni.

— Dar este prea frumoasă ca s-o ţii numai pentru tine, exclamă Sally.

— Ei bine, ai văzut-o şi tu, dar nu asta voiam să-ţi arăt.

— Să-mi arăţi? Dar am crezut că vrei să te ajut.

— Da, să mă ajuţi, spuse Nada. Hai.

Se duse în capătul criptei şi scoase o cărămidă din perete.

— Ce-i acolo? întrebă Sally.

— Uită-te şi ai să vezi!

Sally se uită, dar nu văzu nimic.

— Acum, surpriză! Dă-te înapoi!

Sally făcu ce i se spusese.

Nada băgă mâna în gaură şi trase de un levier. Se auzi un scrâşnet şi o porţiune a peretelui se deplasă, dezvelind o trecere largă.

Sally scoase un strigăt.

— Oh, Nada, ştiu ce este. Este pasajul secret.

— Da, spuse Nada, l-am găsit, de fapt, Ivor l-a găsit.

— Vai, ce încântaţi vor fi copiii! exclamă Sally. Mai este folosibil?

— Mi-e teamă că nu, spuse Nada. După câţiva paşi, pereţii sunt prăbuşiţi. Mergi şi vezi!

Sally păşi în întuneric, îşi întinse mâinile şi atinse pereţii. Erau din piatră solidă. Văzu că un metru sau doi era drum liber, dar imediat după aceea calea era barată de o grămadă de pietre.

Până să ajungă la ele, scrâşnetul se auzi iarăşi şi se trezi în întuneric. Se întoarse. Uşa pasajului secret se închisese în urma ei.

— Nada, strigă ea, uşa s-a închis!

Se vedea numai o rază de lumină, prin locul din zid de unde Nada scosese cărămida.

— Nada, strigă ea iarăşi. Nu văd nimic, deschide uşa!

— Mi-e teamă că nu pot face asta, răspunse Nada.

— Ce vrei să spui, zise Sally, speriată.

Începu să bată în uşă

— Ceea ce am spus, Sally, zise Nada. Ai spus că vrei să mă ajuţi şi singurul fel în care mă poţi ajuta este să rămâi acolo.

— Să rămân aici? întrebă Sally. Dar cât timp? Nu înţeleg.

— Eşti tare proastă Sally. Mereu am fost convinsă de asta. Doar nu-ţi imaginezi că eu şi cu Ivor ne vom pune planul în primejdie pentru că o gâsculiţă ca tine a dat peste noi din întâmplare. Dar poate că n-a fost din întâmplare! Din clipa în

care ai venit aici am avut impresia că mă spionezi, că mă pândeşti.

— Nada, nu este adevărat! ţipă Sally. Lasă-mă să ies de aici şi stăm liniştite de vorbă.

— Nu, Sally, va trebui să rămâi acolo.

— Eşti nebună, spuse Sally. Or să vadă că lipsesc, or să mă caute.

— Nu cred că te vor căuta prea mult. Doar ştii, Sally, sunt obişnuită cu intrigile. Am un plan. I-am scris deja o scrisoare lui Guy, în care tu spui că, revăzându-l pe Tony, ai simţit că nu mai poţi rămâne sub acelaşi acoperiş cu el. Când Gertrude se va duce să te trezească, va găsi, în cel mai clasic stil, scrisoarea ta pe pernă.

— Nada, dar este ridicol! Dar vor fi hainele mele! Ce vei face cu ele?

— Vor fi foarte bune pentru bieţii mei compatrioţi. Unii n-au mai avut o haină nouă de ani de zile. Gândeşte-te Sally, să nu ai o rochie nouă zece ani iar ale tale sunt atât de frumoase...

— Ascultă, Nada, strigă Sally, lasă-mă să ies de aici. Nu se poate, totul este o glumă. Am să-ţi păstrez secretul, dar lasă-mă să ies de aici. Mă sperii.

— Îmi pare rău, Sally, dar şi eu am fost foarte speriată. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, dar nu trebuia să te amesteci.

— Dar n-am făcut-o intenţionat, spuse Sally şi vocea ei era a unui om disperat, pentru că ştia deja că se roagă pentru viaţa ei. Nu poţi face asta, Nada, Sir Guy o să afle.

— Pe Guy lasă-l în seama mea, spuse Nada încet.

— Dar e o... crimă. Dacă mă laşi aici, am să mor.

— Atâţia compatrioţi ai mei au murit deja, răspunse Nada. Am văzut moartea atât de aproape că nu mă mai şochează.

Ne-am gândit şi la alte căi, Sally, dar asta este cea mai elegantă. Adio!

— Dar, Nada, nu poţi vorbi serios! Nada...

Dar numai ecoul îi răspunse. Nada pusese cărămida la loc şi rămase în beznă iar liniştea era şi mai înspăimântătoare cu cât Sally îşi auzea doar propria respiraţie.

— Nada, Nada! strigă ea tare, apoi gemu.

Dar imediat îşi dădu seama că era inutil. Era închisă acolo şi doar ecoul îi mai răspundea. Nimeni din casă n-ar fi putut-o auzi.

Simţi că i se înmoaie genunchii şi se aşeză pe jos, cu spatele sprijinit de uşă. Pentru moment se gândi că toată povestea era o nebunie - nu un coşmar, ci un fel de vis care poate exista numai în imaginaţia bolnavă a unor nebuni. Apoi îşi aminti ce se întâmplase.

Stătu încercând să găsească o fisură în planul Nadei, să întrezărească o speranţă cât de mică, un motiv pentru care ceilalţi ar putea porni în căutarea ei. Dar dacă Sir Guy nu ştiuse până acum de criptă, era greu de crezut că va începe să scotocească după ea tocmai acum. Şi, în plus, Nada va fi acolo şi va face toate eforturile ca să-l împiedice, va încerca să-şi acopere urmele cu cea mai mare grijă.

Da, Nada era tare deşteaptă şi Sally nu se îndoia că Sir Guy va crede biletelul pe care Gertrude îl va găsi pe pernă, valizele vor fi deja evaporate din cameră, aşa cum spusese Nada. Oricum, totul va fi dat uitării şi vor trebui să treacă luni întregi până ce Lynn sau Mary se vor alarma şi vor întreba ce s-a întâmplat cu ea.

Sally îşi acoperi faţa cu mâinile. Panica începuse s-o cuprindă, întunecându-i raţiunea. Va zăcea luni în şir acolo, moartă, şi poate că nimeni nu va descoperi vreodată că o fată fusese

ucisă acolo de o alta care o ura. Şi Sir Guy? Se gândi la el şi pentru prima dată lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

„Pe Guy lasă-l în seama mea", spusese Nada şi Sally ştia ce însemna asta. Nada era hotărâtă să devină stăpână la Priory. Oamenii vicleni ca ea îşi ajung întotdeauna scopurile şi Sir Guy nu va şti niciodată că podeaua pe care calcă acoperă osemintele unei fete care l-a iubit.

— Oh, Guy, Guy, salvează-mă!

Sally îi rosti numele cu voce tare; apoi, cum cuvintele i se întorceau înapoi ricoşate de stâncă, se ridică brusc şi începu să bată cu pumnii în piatră:

— Oh, Guy, Guy, strigă ea. Vino la mine! Vino la mine!

Îi strigă numele până ce răguşi, apoi nu mai ştiu nimic.

Se trezi stând cu spatele sprijinit de piatra rece. I se păru că trecuseră ore şi cu toate astea trecuse foarte puţin timp. Se ridică în picioare conştientă că îi este foame.

— Am să ies de aici spuse ea. De ce s-o las pe Nada să-mi facă asta? Doar n-o să stau aşteptând calmă moartea!

Nada spusese că pasajul se prăbuşise, dar poate că minţise, aşa cum minţise în multe alte ocazii. Sally întinse mâinile şi păşi înainte. Merse câţiva paşi şi apoi dădu de pietrele prăbuşite. Încercă să se caţere pe ele, dar dădu curând de tavan.

Începu să scoată pietrele, dar erau atât de înţepenite că-şi rupse unghiile în ele.

— Oh, ce mă fac? se întrebă cu voce tare, apoi îşi auzi propria voce gemând.

— Am să înnebunesc, se gândi şi se sperie la această idee.

Era destul de rău că va trebui să moară, dar era mult mai rău să înnebunească înainte de a muri.

Pentru o clipă o cuprinse disperarea. Braţele i se întinseră şi

pipăiră de jur împrejur închisoarea de piatră în care se afla. Căzu în genunchi. Nu era nimic de făcut, nimic!

Trebuia să moară vitejește. Era momentul în care trebuia să-și demonstreze că era capabilă de lucruri nobile. Acel moment a fost momentul ei - clipa ei fermecată - în care se smulse disperării și în minte i se clădi o hotărâre de nestrămutat de a nu ceda. Își ridică bărbia mândră, va încerca să nu se teamă de moarte, chiar dacă durerea pe care o simțea știind că va muri îi sfâșia inima.

— Poate că Nada vrea numai să mă sperie, se gândi ea. Poate că o să se întoarcă și o să mă pună să-i promit că nu-i voi trăda secretul și astfel vrea să se asigure că voi păstra tăcerea.

Dar știa că asta este numai o ipoteză prea puțin probabilă. Nada nu se va întoarce. Își pregătise, împreună cu Ivor, toate planurile cu mare grijă. Probabil că-și imaginaseră o mie de feluri în care să scape de ea, inclusiv s-o urce în avion și să-i facă vânt de acolo, dar ar fi fost foarte periculos. Nu, acesta era planul perfect, planul Nadei, și nu era scăpare.

Sally se gândi că Nada vorbea acum cu Sir Guy, la micul dejun, poate că la prânz deja. S-o uita adânc în ochii lui, încercând să-l vrăjească și să-l învăluie cu frumusețea ei întunecată. Și Tony o fi râzând, vorbind cu mama lui și spunând, poate, ce prostuță e Sally că a fugit așa.

O va uita Sir Guy atât de ușor? Sally se gândi la expresia ciudată pe care o avea în ochi seara trecută. Voia să-i spună ceva, era sigură de asta, dar acum ocazia se dusese pentru totdeauna.

— Oh, Guy...strigă ea. Ajutor, ajutor, salvează-mă!

Era un strigăt în van și ea știa asta, dar imediat ce încetă de

strigat auzi un fel de scurmat, un zgomot ca şi cum cineva ar fi zgâriat pământul şi o oroare cumplită o cuprinse. Îşi şopti:

— Şobolani!

Era îngrozită de şobolani, îi fusese teamă de ei de când era copil şi în întunericul în care zăcea erau ultimii tovarăşi pe care şi i-ar fi dorit.

— Şobolani, şopti iarăşi.

Auzea încă zgomotul acela şi scoase un gemaăt de teroare. Apoi, veni un răspuns, ultimul la care se aştepta. Era un scheunat de căţel. Pentru o clipă îi veni greu să-şi creadă urechilor, apoi se auzi iarăşi, scheunatul familiar al unui căţel care doreşte să atragă atenţia.

— Rom!

Sally îi strigă numele şi în acel moment zgomotul se intensifică, câteva pietre se rostogoliră şi Rom era în braţele ei, cu corpul lui cald, cu limba lui care îi lingea faţa şi cu lătrăturile lui de bucurie

— Oh, Rom, Rom!

Era mai mult decât putea îndura Sally. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji şi îşi îngropă faţa în blăniţa caldă a câinelui

— Cum ai ajuns aici, Rom?

El îi linse faţa în loc de răspuns. Acum, semnificaţia venirii lui îşi făcu loc cu limpezime în mintea ei.

— Rom, dacă tu ai putut intra aici, înseamnă că eu pot ieşi! Trebuie să-mi arăţi drumul! Pasajul este încă bun! Oh, Rom, arată-mi drumul!

El lătră, ca şi cum ar fi înţeles ce-i spunea, apoi, ridicându-se, Sally spuse:

— Acasă, Rom, du-mă acasă!

El păru că înţelege. Îl auzi fugind câţiva metri, apoi aşteptând- o.

Se lovi de grămada de pietre pe care încercase în zadar s-o urnească.

— Cum ai reuşit, Rom, întrebă ea.

Îl auzi scurmând, apoi, în timp ce ea-l căuta orbeşte, el dispăru în partea cealaltă.

— Rom, Rom! Întoarce-te! Nu ştiu cum ai făcut!

Ca şi cum ar fi înţeles, se întoarse la ea şi ea-l apucă de zgardă şi găsi o gaură mică sub grămada de pietre. Era suficientă pentru Rom, dar mult prea mică pentru ea. Începu să mute pietrele. Era o muncă istovitoare. De mai multe ori, alte pietre se prăbuşiră şi o avalanşă mai mare veni pe picioarele ei şi o răni tare la un genunchi.

În sfârşit, se putut târî în partea cealaltă, sfâşiindu-şi bluza şi vesta. Dar era în partea cealaltă! Învăţase să fie prevăzătoare, întinse mâinile în faţă ca să dea de eventualele obstacole şi asta o salvă de la multe lovituri.

Merseră puţin şi iarăşi dădură de o grămadă de pietre ce părea de netrecut. Reîncepu chinul.

Când reuşi să treacă era atât de extenuată că se trânti pe jos.

— N-are rost, Rom, spuse ea. Nu pot merge mai departe.

Degetele o dureau îngrozitor şi picioarele la fel. Genunchiul rănit o durea şi el iar capul îi era plin de cucuie şi de zgârieturi.

Drept răspuns, Rom o linse pe faţă.

— N-are rost, spuse Sally. Du-te Rom! Eu n-am să reuşesc niciodată!

Îl auzi plecând şi scoase brusc un ţipăt.

— Rom!

O ascultase oare şi pleca? Spre uşurarea ei îl auzi lipăind nişte apă. Sally adună şi ea puţină în pumni şi bău. Avea un gust ciudat, de pământ, dar îi dădu puteri şi se simţi gata să meargă mai departe.

Obstacolele pe care le avea de îndepărtat erau din ce în ce mai mari. Rămase puţin să se odihnească şi aţipi. Când se trezi, Rom era lipit de ea, cu trupul lui călduţ la pieptul ei.

În partea aceea a pasajului aerul era foarte închis. Îi era greu să respire şi până şi Rom se mişca mai încet, şi i se păru ei, cu ceva greutate. Îl urmă cu greutate, dar constată brusc că nu mai erau singuri. Mai era cineva acolo, un bărbat într-o haină neagră cu barbă şi o faţă blândă. El părea că înţelege, că o ajută, că o forţează să meargă mai departe, trezind-o când ea dorea să doarmă.

— Sunt atât de obosită, îi spuse ea. Nu pot să merg mai departe.

Dar el o făcu să meargă şi acum li se mai alăturase cineva. Era cavalerul, cavalerul pe care-l ştia de când era mică. Îi numi Sir Guy, cu toate că ştia că nu este acel Sir Guy pe care-l iubea ea, ci un altul, o copie ceva mai veche a lui. Şi el o ajuta. Uneori i se părea că pietrele pe care trebuia să le mute cu mâinile ei rănite erau mai uşoare doar pentru că cei doi erau acolo. Dar se certa tot timpul cu ei.

— Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă să mă odihnesc puţin! Voi continua mâine! Mi-e atât de frig...şi e tare greu să munceşti când ţi-e frig...mâine mă voi simţi mai bine....Ştiu că aerul este tare închis aici...dar nu am nevoie de mult aer când dorm...şi Rom poate dormi lângă mine. Oh, lăsaţi-mă să mă odihnesc! Sunt atât...de obosită.

Dar ei n-o lăsară! O forţară să meargă înainte. Uneori, ei

păreau că se topesc, că dispar, dar Rom venea atunci lângă ea, lingând-o pe față și readucând-o în simțiri.

— Vin, vin! spuse ea, simțindu-se furioasă pe nerăbdarea lui, cu toate că știa că trebuie să se țină tare pentru că el dorea asta de la ea.

Trecu încă un obstacol și ajungând de partea cealaltă se prăbuși epuizată îngânând:

— Nu mai pot merge...mai departe...nu mai pot...

Atunci îi văzu foarte limpede pe amândoi. Călugărul, cu privirea lui blândă și cavalerul cu coiful lui cu pene. Îi zâmbeau și ea știu că acum câștigase. Era atât de zăpăcită că nu știa bine ce câștigase: viața sau moartea. Îl auzi pe Rom lătrând.

— N-are rost, Rom, încercă ea să-i spună. N-are rost...sunt prea...obosită... nu pot merge mai departe...nu mai pot...

Dar se târî în continuare câțiva metri, nefiind sigură dacă ochii îi erau deschiși sau închiși, pentru că se obișnuise să se miște în întuneric. Brusc simți că adoarme, apoi că se târăște în continuare. Reușise să se salveze, fu conștientă că a atins cu mâinile un tufiș iar lumina zilei îi orbi ochii și simți o gură de aer proaspăt invadându-i plămânii.

Era în duna de nisip! Știu asta pentru că simți nisipul zgrunțuros pe față. Întunericul, dens și liniștitor o învălui și nu mai știu nimic.

16

Somn - un somn de plumb, fără vise, atotstăpânitor - somnul rămăsese ultima ei dorință, să doarmă și iarăși să doarmă.

Sally era uneori conştientă de nişte voci care şopteau pe lângă ea, de durerea unui ac înfipt în mână, care era urmată de un somn şi mai adânc.

Uneori era pe jumătate trează şi constata că este în căldura şi siguranţa patului ei, în camera ei şi în grija cuiva în care instinctiv avea încredere, înainte de a adormi la loc. Apoi, surprinzător, se trezi brusc.

Rămase cu ochii închişi, conştientă că se simţea altfel, că avea multe de aflat, că avea multe lucruri la care să se gândească, savurându-şi delicioasele momente dintre somn şi trezie.

Era cineva în cameră. Nu auzi o mişcare, uşoară, ca şi cum cineva ar fi vrut să nu-şi facă simţită prezenţa. Foarte încet, deschise ochii. Draperiile erau trase şi doar o firavă rază de soare pătrundea printre ele, făcând camera să fie doar slab luminată şi răcoroasă.

La fereastră văzu o soră. Ştiu acum cine avusese grijă de ea, ale cui erau mâinile care o mişcau, cele în care avusese încredere pe când dormea. Sally se întoarse pe perne ca să poată vedea mai bine faţa sorei, dar femeia veni îndată spre ea. Sally se uită la ea. Era o faţă drăguţă, blândă şi înţelegătoare, cu părul cărunt, care-i ieşea de sub boneta albă.

— Mă gândeam că ai să te trezeşti în dimineaţa asta, spuse sora zâmbind. Ai vrea ceva de mâncare?

— E dimineaţă? întrebă Sally.

Sora încuviinţă.

— E ora zece. Nu ţi-e foame?

— Cred că-mi e, spuse Sally.

Se gândi o clipă, apoi zâmbi.

— Aş dori un ou şi o ceaşcă de ceai, dacă nu vă e cu supărare.

Pe când vorbea, de jos apăru un nas fremătător. Sora se uită în jos.

— Este câinele tău, spuse ea. Te-a auzit vorbind. A fost atât de cuminte cât ai fost bolnavă, dar n-a vrut să plece din cameră.

— Oh, pot să-l văd? întrebă Sally.

Îşi întinse mâna, dar se sperie. Fiecare deget era bandajat. Deveni conştientă că şi capul şi picioarele îi erau înfăşurate în bandaje. Sora păru că-i înţelege privirea consternată.

— Eşti mult mai bine, zise ea consolator, şi bandajele îţi vor fi scoase în curând. Dar înainte să te apuci să pui întrebări, am să-ţi aduc ceva de mâncare.

Îl luă pe Rom şi-l puse în pat.

— Nu-l lăsa să te deranjeze prea mult, zise ea şi ieşi din cameră.

Rom se repezi la stăpâna lui nebun de bucurie.

— Rom, Rom, dragul meu, murmură Sally şi amintirile-i dădură năvală în minte.

Îşi rememoră acele ore îngrozitoare petrecute în întunericul pasajului, felul în care Rom o salvase, îşi aminti cum muta pietre, luptând din răsputeri cu ea însăşi la fiecare obstacol, luptând cu frigul şi dorinţa imperioasă de a se lungi pe jos şi a cădea în inconştienţă. Îi fu dificil să-şi amintească ce se întâmplase după aceea. Totul i se păruse fără sfârşit; durerea şi oboseala mutatului pietrelor, scurmatul trecerilor pe care i le arăta Rom.

— Rom, scumpul meu, tu m-ai salvat! spuse Sally cu voce tare.

El dădu din coadă în semn că înţelesese.

Uşa se deschise încetişor şi Gertrude apăru. Sally scoase un ţipăt.

— Gertrude! Ce bine-mi pare că te văd!

— Eşti mai bine? Slavă Domnului! exclamă Gertrude intrând în cameră.

— Da, sunt mai bine. Am fost bolnavă multă vreme?

— Destulă, răspunse Gertrude, mi-a fost teamă că te pierdem.

— Dumnezeule! Am fost chiar aşa rău?

Gertrude aprobă şi Sally se ridică puţin pe perne.

— Gertrude, spuse ea, spune-mi repede, înainte să se întoarcă sora. Ce s-a întâmplat?

Gertrude nu se prefăcu a nu-i fi înţeles întrebarea. Se apropie de pat.

— Eşti sigură că te simţi suficient de bine pentru a auzi? întrebă ea. Nimeni n-are voie să intre aici, dispoziţia doctorului. A spus că ai nevoie de linişte deplină ca să-ţi revii după şoc.

— Mă simt foarte bine, spuse Sally, şi trebuie să ştiu tot - altfel voi înnebuni de curiozitate.

— Te înţeleg foarte bine, spuse Gertrude.

Se apropie de picioarele patului şi spuse repede:

— Ţiganul te-a găsit. L-a auzit pe Rom lătrând şi s-a dus să vadă ce se întâmplă. Te-a luat în braţe şi te-a adus drept în casă. Era chiar înainte de cină şi toată lumea era în salon. A intrat cu tine-n braţe prin uşa de la grădină. Nu-ţi poţi imagina cum arătai. Erai plină de noroi şi sângerai prin toţi porii. Hainele erau zdrenţe şi nu mai aveai pantofi în picioare.

Credeam că doamna o să leşine, dar Sir Guy te-a luat în braţe de la ţigan şi te-a adus aici sus. Eu m-am întâlnit cu el pe hol. A fost şocul vieţii mele, să ştii. A venit cu tine aici şi te-a pus pe pat, apoi, s-a uitat la mine şi a întrebat: „Gertrude, e moartă?"

Nu eram sigură ce să-i răspund, pentru că erai albăstruie şi rece, şi cu sângele care curgea de peste tot nu păreai prea

departe de moarte. Am adus pături şi sticle cu apă caldă şi te-am învelit şi Sir Guy m-a ajutat. În timp ce noi făceam asta, domnişorul Tony a telefonat doctorului. I-a spus ce s-a întâmplat şi acesta a venit cât de repede l-a putut aduce maşina. Imediat ce te-a văzut, a trimis maşina după soră şi nu pot să zic nimic de ea că e o fată tare bună.

Gertrude se opri o clipă, dar Sally o îmboldi.

— Da, da, Gertrude, continuă! Spune-mi ce s-a întâmplat după aceea. S-au gândit la ce mi se întâmplase? Cum au crezut că ajunsesem în halul ăla?

Povestea pe care o auzi Sally de la Gertrude era în mare parte adevărată, dar abia mai târziu avea ea să afle şi dedesubturile afacerii.

După ce doctorul o readusese în simţiri şi o predase în grija sorei, se dusese la Sir Guy să-i ceară o explicaţie pentru starea Sallyei. Nu-i fusese uşor lui Sir Guy să-i explice că Sally, care fusese oaspetele casei sale, plecase de dimineaţă şi că nu ştia unde se dusese sau de ce ajunsese în halul acela.

Nada fusese prezentă la discuţie. Sir Guy se dusese jos şi chemându-l pe Tony i-a propus să meargă să vorbească cu ţiganul şi să vadă locul unde fusese găsită Sally. Căruţa lui i-a condus la duna de nisip. Era încă suficientă lumină ca să se vadă locul pe unde ieşise Sally, şi dăduse seama că ea ieşise printre tufişurile care acopereau o intrare.

Atunci Sir Guy înţelesese clar că era vorba de intrarea în pasajul secret pe care copiii o căutaseră cu atâta înverşunare. Întrebarea era de ce, găsind pasajul, Sally se ascunsese în el.

Discutând fiecare posibilitate a comportării ciudate a Sallyei, în special după explicaţia pe care o dăduse în scrisoarea ei, cei doi bărbaţi se întorseseră la Priory, cinară şi o găsiră pe Lady

Thorne în salon. Era singură pentru că Nada spusese că era obosită şi se dusese să se bage-n pat. Îi spuseseră ce au găsit.

— Ei bine, atunci înseamnă că Sally a intrat în pasaj din casă, exclamă Lady Thorne.

Sir Guy şi Tony deja se gândiseră la asta şi-l chemaseră pe Bateson. Îi ceruseră cheile de la pivniţe.

— Am numai cheia de la pivniţa de vinuri, spusese el, dar domnişoara Thorne le are pe celelalte.

— Care celelalte? întrebase Sir Guy.

— Cheile de la celelalte camere, Sir Guy. Domnişoara Thorne insistă să le ţină încuiate şi nimeni n-are voie acolo cu excepţia persoanei ei, răspunsese Bateson, arătând astfel că fusese deposedat de unele dintre privilegiile sale de la venirea Nadei la Priory.

— Mă duc să i le cer, spuse Lady Thorne, ridicându-se, dar Sir Guy o oprise.

— Lasă, mamă, mă duc eu.

Urcase scările şi bătuse la uşa Nadei. Intrase şi o găsise încă îmbrăcată, stând la birou. Se uitase surprinsă la el.

— Îmi pare rău că te deranjez, Nada, dar am nevoie de cheile de la pivniţe.

Se uitase fix la ea când vorbise şi zărise un licăr de teamă în ochii ei.

— Cheile de la pivniţe? Dar sunt la Bateson.

— Bateson are numai cheia de la pivniţa de vinuri. Mă refer la cheile de la celelalte camere.

Nada era deja iarăşi stăpână pe sine.

— Ah, te referi la cheia de la camera cu mobile vechi. Cred că o am pe aici pe undeva.

Se uită în jur după rochia pe care o îmbrăcase peste zi şi

băgă mâna în buzunar. Nu trebuia să se uite ca să ştie care este cheia. Dificultatea era ca Sir Guy să nu bage de seamă că nu era doar o cheie în buzunar. Se uitase prin cameră.

— Cred că am uitat-o jos, spuse ea, mă duc s-o caut.

— Cred că toate cheile sunt aici, spuse repede Sir Guy.

— Ce te face să crezi asta?

— Să-ţi spun că am un presentiment?

Nada ezitase, apoi se înfuriase.

— Nu fi ridicol, Guy, de ce aş spune că sunt jos dacă ar fi aici?

— Sunt absolut sigur că sunt aici, Nada. Să te ajut să cauţi?

— Cred că eşti prost şi vrei să mă jigneşti. Nu înţeleg de ce.

Sir Guy îşi păstrase calmul.

— Te sfătuiesc să cauţi. Cred că în rochia cu care ai fost astăzi şi mai am un presentiment: că ai folosit astăzi cheile alea.

Nada traversase camera şi băgase mâna în buzunar după cheia de la camera cu mobile vechi, dar, din nefericire pentru ea, celelalte chei zăngăniseră când o scosese de acolo.

Sir Guy luase cheia de la ea şi spusese:

— Şi celelalte, te rog.

— Care celelalte?

— Celelalte chei din buzunar.

— Nu sunt chei de la pivniţe.

— Eu cred că sunt. Oricum, le vreau.

— Guy, nu fi ridicol, sunt chei de la boxă, de la debara, de la...

— Le vreau.

— Dar la ce-ţi trebuie?

— Am nevoie de un motiv ca să vreau cheile de la propria mea casă?

— Nici unul dacă pui problema aşa, dar n-o să-ţi folosească la nimic dacă vrei să le foloseşti în pivniţă.

— Asta rămâne de văzut. Dă-mi-le te rog.

În silă, Nada luase cheile din buzunar şi i le dăduse. El le pusese în propriul lui buzunar şi adăugase:

— Aş vrea să mă însoţeşti.

— Dar, de ce să merg acolo?

— Să găsim intrarea în pasajul secret.

Nada râsese şi nu fusese un râs prea plăcut de auzit.

— Poveşti! Credeam că eşti prea bătrân să mai crezi în ele.

— N-are importanţă, aş vrea să vii cu mine.

— Bine.

Nada plecase capul şi-l urmase pe scări.

Tony şi Bateson îi aşteptau în capătul scărilor.

— Am luat nişte torţe, Bateson spune că nu toate camerele au lumină electrică.

— Atunci cu siguranţă vom avea nevoie de torţe, spuse Sir Guy. Daţi-mi şi mie una. Coborâseră treptele spre pivniţe. Inspectaseră cu mare atenţie câteva încăperi. Ajunseseră şi la camera cu mobile vechi.

— E încuiată, spuse Tony.

— Cred că am cheia, răspunse Sir Guy. Care este Nada?

Îi arătase trei chei. Ea-i arătase una dintre ele fără să scoată o vorbă. Sir Guy descuiase şi dăduseră de o cameră înţesată de vechituri.

— Nu pare să fie mare lucru aici, zisese Tony.

Dar Sir Guy privea cu atenţie faţa Nadei şi văzuse expresia de satisfacţie la replica lui Tony.

— Să mutăm rafturile astea, nu se ştie niciodată, spusese el calm.

Bateson şi Tony le dăduseră la o parte.

— Nu-i nimic aici, spusese Tony.

— Mă întreb...spusese Sir Guy şi începuse, la lumina torţei să examineze cu atenţie peretele. După o clipă exclamase: Tony, tu nu vezi nimic aici?

Tony se uitase atent.

— Este ori o crăpătură ori o uşă.

— O uşă, cred. Cum o deschidem Nada?

— De unde să ştiu eu, se răstise Nada, dar vocea ei avea accente de teamă.

Sir Guy începuse să tragă tapetul de lângă crăpături şi broasca apăruse. Apoi Sir Guy încercase cele două chei. A doua se potrivise şi uşa se deschisese. Nu le fusese greu apoi să ajungă prin coridor în camera în care Sally văzuse masa şi resturile de mâncare. Resturile dispăruseră, dar farfuriile rămăseseră acolo. În graba ei de a lichida cu Sally, Nada nu mai avusese timp să le ascundă în locul unde le punea de obicei. Fusese o surpriză pentru ei, dar o şi mai mare surpriză fusese faptul că găsiseră valizele Sallyei zăcând într-un colţ.

Sir Guy se uitase la ele o clipă fără să vorbească; apoi se întorsese către bătrânul valet.

— Cred că nu mai avem nevoie de tine, Bateson, spusese el.

Bateson se întorse pe călcâie ca un bătrân soldat.

— Prea bine, Sir Guy.

Ştia fără să-i explice nimeni că vor urma nişte lucruri care erau strict afaceri de familie.

Singură cu conştiinţa ei, Nada cedase şi începuse să povestească de bună voie, îi condusese în criptă, le arătase levierul secret şi intrarea în pasaj. Nu uitase să spună cu o notă de

bravadă şi triumf că ea şi Ivor scoteau oameni din ţara lor şi îi aduceau în siguranţa şi liniştea Angliei.

Cât vorbise, Sir Guy şi Tony ascultaseră grav, chiar şi după ce ea terminase povestea, liniştea domnise o bună bucată de vreme.

— Ei? întrebase ea. Ce aveţi de gând să faceţi cu mine?

Dar ei nu-i răspunseră, pentru că nu ştiau nici ei.

Lady Thorne se dusese la culcare şi ei n-o mai deranjaseră. O trimiseseră pe Nada în camera ei şi stătuseră până târziu de vorbă, dar fără să ajungă la o concluzie.

Dar, dimineaţă, Nada luase iniţiativa. Ea şi Ivor dispăruseră înainte ca restul lumii să se trezească. Îi lăsase o scrisoare lui Sir Guy în care spunea că intenţiona să se mărite cu Ivor pentru a deveni ceea ce-şi dorise o viaţă întreagă: cetăţean polonez şi nu britanic. Plecaseră în Irlanda şi nu aveau de gând să mai deranjeze niciodată familia Thorne. Mai menţionase că luase cu ea, ca dar de nuntă, banii pe care-i avea pentru cheltuielile casei şi care erau cam cincisprezece lire, fiind sigură că Sir Guy nu se va supăra. Luase toate lucrurile personale pe care le putuse băga în avion şi va trimite cu siguranţă mai târziu după celelalte.

Sir Guy citise scrisoarea şi zâmbi. Era stilul Nadei. Totuşi nu se putuse abţine să nu admire curajul ei de a face cel mai bun lucru pentru toţi în situaţia dată. Cu alte cuvinte, zburase cu probleme cu tot.

Deciseseră să nu-i spună nimic lui Lady Thorne despre vizitatorii ciudaţi şi preferaseră să-i spună că Nada o lăsase pe Sally în criptă pentru că era geloasă, cu intenţia de a o scoate ceva mai târziu, dar că Sally fusese suficient de deşteaptă să iasă şi singură de acolo prin pasajul secret.

Scăpase şi asta era tot. Era mai bine să nu se gândească la

ce altceva s-ar fi putut întâmpla. Şi Tony şi Sir Guy erau de acord asupra acestui punct şi doar ei îi mai rămânea să fie generoasă şi să uite chinurile pe care le îndurase.

Gertrude tocmai ajunsese la sfârşitul povestirii când auzi sora venind.

— Mă strânge de gât dacă află că am vorbit atât. Închide ochii Sally, şi sper că nu te-am obosit.

— Nu m-ai obosit, şopti Sally.

După ceai se simţi mai bine şi stătu să se gândească mai bine la ce aflase de la Gertrude, minunându-se de satisfacţia pe care o simţea la gândul că Nada plecase. Nu putea uita durerea pe care o simţise ştiind că Nada îi spusese să-l lase pe Sir Guy pe mâna ei.

— Oh, Guy, Guy, şopti ea, şi ştiu că trebuie să se vindece repede pentru că voia să-l vadă.

În zilele care urmară, învăţă ce înseamnă răbdarea. Lady Thorne venise s-o vadă în fiecare zi, dar nimeni nu spusese vreo vorbă că Sir Guy ar vrea s-o viziteze. Tony plecase înapoi la Paris şi îi scrisese, îi trimisese chiar şi o ilustrată cu o dansatoare de can-can, care, Lady Thorne era sigură, şocase tot oficiul poştal.

La fiecare ciocănit în uşă şi de fiecare dată când sora o întreba dacă voia să primească un musafir, inima Sallyei tresărea, dar Sir Guy nu se arătă.

Veni şi ziua când bandajele îi fură scoase şi doctorul îi spuse:

— Treaba mea s-a încheiat. Eşti de acum în convalescenţă. De mâine va pleca şi sora. Tot ce ai de făcut este să mănânci mult, să stai cât mai mult la aer şi să faci ce-ţi place. Ăsta este sfatul medicului.

Sally râse.

— Şi ce sfat!

— Eram sigur că ai să spui aşa, zise el. Ei bine, ridică-te din pat în după-amiaza asta, dar nu mă înjura pe mine dacă nu vei fi prea stăpână pe picioare. Ar fi bine să iei cina în cameră şi ai să vrei, îţi garantez asta.

— Ar fi minunat să mă scol, strigă Sally.

Sora o ajută să se îmbrace.

— Nu vreau să cobori din prima zi, îi spuse ea, ar fi mai bine să stai pe un fotoliu la fereastră şi să te bucuri de soare.

— Ar fi minunat, căzu de acord Sally.

După cum o avertizase doctorul, picioarele îi erau ca de cauciuc, dar se simţea bine şi cu mintea limpede. Era minunat să stea să se uite în grădină, la trandafirii înfloriţi şi la verdele copacilor.

Sora ieşise din cameră şi era singură. Auzi un ciocănit în uşă.

— Intră, spuse ea, aşteptându-se s-o vadă pe Lady Thorne, dar când se întoarse zâmbind să-şi primească musafira, îl văzu pe Sir Guy în cadrul uşii.

El nu spuse nimic până ce nu se aşeză lângă ea apoi, cu o voce ciudat de blândă, întrebă:

— Te simţi mai bine?

Sally încuviinţă din cap. Pe moment, simţi că nu-şi putea folosi vocea.

— Mă bucur, am fost cu toţii îngrijoraţi.

— Ai fost?

Inconştient, pusese o întrebare strict personală, se minună singură de curajul pe care-l avusese.

Sir Guy îi răspunse grav.

— Tot timpul am fost îngrijorat pentru tine, Sally.

Ea roşi şi, conştientă de slăbiciunea ei, se sprijini mai bine în fotoliu. Pe neaşteptate, el îi luă mâna într-a lui.

— Bietele mânuţe, spuse el încet, apoi spuse brusc cu o voce adâncă: Sally, trebuie să-ţi spun ceva foarte important. Eşti destul de puternică să auzi?

— Suficient de puternică?

Se uită la el şi văzu în ochii lui ceva tulburător. Buzele îi zâmbiră fără voia ei.

— Da, suficient de puternică, repetă el. Pot aştepta dacă preferi să nu vorbim acum, dar, Sally, am aşteptat multă vreme.

Tremura, tremura acum de nerăbdare, iar un foc lăuntric îi circula prin vene. Instinctiv, degetele i se strânseră peste ale lui, ca ale unui copil care-i cere unui adult să-l protejeze.

— Te rog, te rog spune-mi acum.

— Pot? întrebă el. Draga mea, te iubesc atât de mult.

Cuvintele păreau să-i fi zburat singure de pe buze, dar înainte ca Sally să poată spune ceva, el continuă:

— Înainte de a spune ceva, te rog să mă ierţi şi, Sally, trebuie să încerci să mă înţelegi, numai aşa ai să mă poţi ierta.

— Să te iert? întrebă Sally neîncrezătoare.

— Lasă-mă să-ţi explic, spuse el; şi ridicându-i mâna pe care o mai ţinea într-a lui o duse la buze şi se uită la ea aşa cum ei i se păruse adesea că se uită: detaşat şi cinic.

— Când eram foarte tânăr, începu el, m-am îndrăgostit de o femeie foarte frumoasă. Credeam că este îndrăgostită de mine - cel puţin am fost foarte fericiţi împreună. Apoi, când s-a făcut mare, a devenit fără astâmpăr, ciudată, nu pricepeam ce se întâmplă cu ea, până în noaptea când, plimbându-ne prin grădină după cină, mi-a spus ce era. Mă iubea, cu aceeaşi dragoste şi prietenie cu care mă iubea din copilărie, dar era atrasă fizic nebuneşte de altcineva... un bărbat...cu care n-avea nimic în comun.

Sally trase adânc aer în piept, pentru că ştia că ascultă povestea Lady-ei Beryl.

— M-am certat cu ea, continuă Sir Guy, am rugat-o să se gândească bine, pentru binele ei şi al meu. A fost sinceră cu mine şi mi-a spus că pasiunea pe care o avea pentru acel om era ceva peste puterile ei. În aceeaşi noapte a fugit cu el.

Sir Guy tăcu, şi Sally scoase o mică exclamaţie:

— Oh, ce îngrozitor pentru tine!

Sir Guy nu se uită la ea, dar degetele lui le strânseră pe ale ei până aproape o durură.

— A fost suficient ca asta să mă facă suspicios cu toate femeile. Am încercat apoi să-l scot pe Tony dintr-o legătură foarte rea, cu o femeie cu care se încurcase. Nu intru în amănunte, e destul să spun că fata era soi rău - frumoasă pe afară şi rea pe dinăuntru. Din nefericire, a fost una dintre multele. Se pare că Tony are un geniu anume în alegerea lor. Am început să cred că toate femeile sunt la fel, să cred că o fată drăguţă este numai o mască pentru hidoşenia interioară.

— Oh, exclamă Sally.

— Nu vreau să te şochez, spuse Sir Guy, dar vreau să-mi înţelegi sentimentele şi de ce am gândit ce am gândit când te-am văzut prima oară pe treptele casei din Hill Street la şase dimineaţa.

Sally îşi smulse mâna din a lui şi şi-o duse la obraz.

— Vrei să spui...se bâlbâi ea, ai crezut că...eu şi cu Tony...

— Da, răspunse Sir Guy, am crezut asta şi, cu toate că nu te mai văzusem niciodată, am crezut aceste lucruri despre tine, pentru că erai frumoasă şi foarte tânără.

— Cum ai putut? întrebă Sally, cu obrajii în flăcări.

— Mi-am pus aceeaşi întrebare de o mie de ori de când ştiu

adevărul, spuse Sir Guy. Am stat treaz noapte de noapte de când eşti bolnavă, blamându-mă pentru prostia mea, dar otrava era infiltrată adânc. Ar fi trebuit să ştiu că inocenţa de pe faţa ta nu era prefăcută şi trebuia să nu dau crezare creierului atunci când inima mea-mi spunea adevărul.

Sir Guy îi luă iarăşi mâinile în ale lui.

— Ascultă-mă spuse el şi cum genele lungi acopereau timid ochii Sallyei, adăugă: Uită-te la mine, Sally!

Pentru o clipă ea nu-l ascultă. Apoi, ca şi cum un magnetism ciudat şi-ar fi făcut efectul asupra voinţei ei, ochii ei se uitară în ai lui şi fură răscoliţi de expresia de pe faţa lui.

— Inima mi-a spus adevărul, spuse el încet. M-am îndrăgostit de tine, Sally, când te-am văzut stând dezamăgită şi plânsă în rochia ta de mireasă. Te-am iubit când te-am adus aici şi te-am văzut cu copiii, apoi ţi-am văzut afecţiunea pentru casa asta şi pentru mama mea. Dar era înpotriva convingerilor mele, eram foarte sigur că ochii mei nu mă înşelaseră şi că erai ca toate celelalte, slabă şi vulnerabilă, când e vorba de dorinţe. Şi totuşi, în ciuda a ce credeam despre tine, te-am iubit, Sally, aşa cum te iubesc şi acum, aşa cum te voi iubi toată viaţa.

I se păru Sallyei că vocea lui Sir Guy, spunând lucrurile pe care ea şi le dorea să le audă mai mult decât orice pe lume era mai mult decât putea îndura. Simţi că ameţeşte de fericire şi îşi închise ochii ca să oprească vârtejul ce cuprinsese toate lucrurile din jurul ei.

Vocea lui Sir Guy se opri. Sally nu făcu nici o mişcare. Brusc, el se ridică în picioare, alb la faţă, cu privirea foarte întunecată.

— Poate că am vorbit prea devreme, spuse el. Te iubesc atât de mult şi am suferit atât de mult în zilele astea cât ai fost bolnavă că am uitat ce urât m-am purtat cu tine în trecut.

Trebuie să-ţi las timp să te gândeşti, să începi să mă cunoşti. Poate atunci, dacă am noroc, vei învăţa să mă iubeşti puţin.

Se duse la fereastră şi rămase acolo, cu spatele la Sally.

— Crezi, începu el şi era un ton rugător, pe care Sally nu-l mai auzise - crezi că ai să poţi să mă iubeşti vreodată?

Ea nu mai putu rezista. Niţel nesigură, se ridică în picioare. Imediat el se întoarse. Ea pornise spre el, dar se întâlniră la jumătatea drumului. El se uită în ochii ei strălucitori, la buzele pline şi îşi puse braţele în jurul ei. Pentru o clipă, nici unul nu scoase o vorbă. În sfârşit, cu greu, şi cu o voce gâtuită de emoţie, Sir Guy spuse:

— Răspunde-mi, Sally! Draga mea, răspunde-mi!

— Te...iubesc...Guy. Te....iubesc.

Vocea Sallyei nu era mai puternică decât o respiraţie pe buzele ei, dar el o auzi.

În sfârşit, ea-i mai cunoscu o dată sărutările, dar era de astă dată altfel. Fierbinţi, arzătoare, pasionate la care ea răspunse din toată inima, iar focul din venele lor era divin, pentru că îi uni şi îi transformă într-o singură fiinţă, un bărbat şi o femeie care se iubeau mai mult decât orice pe lume.

— Oh, Sally, Sally, strigă Sir Guy, şi buzele lui se cufundară în moliciunea gâtului ei în timp ce o ridica în braţe.